

В окоото на бурята

от

Макс Лукадо

превод от английски: Д. Працинков
2018

Информация за Макс Лукадо

Макс Лукадо е роден през 1955. Той е проповедник в Oak Hills Church, Сан Антонио, Тексас и един от най-прочутите християнски автори в САЩ. Написал е около 100 книги с общ тираж повече от 100 мил. копия. Носител е на много на брой престижи награди и е бил лектор на традиционната ежегодна Национална Молитвена закуска в Белия дом.

СЪДЪРЖАНИЕ

Преди да започнете.....	3
НАПРЕЖЕНИЕТО НА ИСКАНИЯТА	
Глава 1 От спокойствие към хаос.....	4
Глава 2 Бог под напрежение.....	6
Глава 3 Майчина любов – съпричастност на приятел.....	10
Глава 4 Когато рибарите не ловят риба.....	13
Глава 5 Радостта от пътуването.....	15
Глава 6 Забележително.....	17
Глава 7 Благодаря за хляба.....	18
Глава 8 Размишления в Минеаполис.....	20
Глава 9 Заглушаване на гласовете.....	21
Глава 10 Снимката и папката.....	23
БУРИТЕ НА СЪМНЕНИЕТО	
Глава 11 Да виждаме Бога през счупеното стъкло.....	25
Глава 12 Двама бащи, две празнувания.....	28
Глава 13 Бурите на съмнението.....	31
Глава 14 Чудото на Дърводелецът.....	34
Глава 15 Мъдростта на Дървосекача.....	35
Глава 16 Законите на морския фар.....	37
Глава 17 Той говори по време на бурята.....	39
Глава 18 Размишленията на пътешественика.....	41

Глава 19 Нашата буря беше Неговият път.....	44
Глава 20 Те ще направят това отново.....	45
УЖИЛВАНЕТО НА ПРОВАЛА	
Глава 21 Крепостите на тъгата.....	46
Глава 22 Страх, който се превръща във вяра.....	47
Глава 23 Защо Бог се усмихва?.....	50
Глава 24 Жертвоготовният посетител.....	53
Глава 25 Святост в хавлия за баня.....	55
Глава 26 Изборът.....	57
Глава 27 Хванати сте със свалени гащи, но с вдигната глава	59
Глава 28 Лимонада и милост.....	60
Заклучение.....	61
Списък на преведените от мен книги или подбрани мисли на велики хора, които мога да ви изпратя безплатно по електронната поща в PDF формат.....	62

Преди да започнете

Малкият дългоопашат папагал Чипи никога не видя, че то идва. В един миг Чипи си седеше мирно в клетката. В следващият миг беше изсмукан от нея, окъпан и обдухан. Проблемите започнаха, когато собственичката на Чипи реши да почисти с прахосмукачка клетката на Чипи. Тя извади накрайника от края на маркуча и пъкна маркуча в клетката. В този момент телефонът иззвъня и тя се обърна, за да вдигне слушалката. Едва успя да каже: „Ало,“ когато „уууп!“, Чипи беше засмукан в прахосмукачката. Собственичката на папагала ахна, затвори телефона, спря прахосмукачката и отвори книжния плик. Чипи беше там – все още жив, но зашеметен.

Тъй като папагала беше покрита с прах, тя го грабна и се втурна в банята, отвори чешмата и държа Чипи под водната струя. После, разбирайки, че Чипи е мокър и трепери, тя направи това, което прави всеки състрадателен собственик на птица – пресегна се, взе изсушителя за коса и го включи да духа топъл въздух.

Бедният Чипи никога не разбра какво му се случи.

Няколко дни след тази травма, един репортер, който преди това вече беше писал за това събитие, се свързал със собственичката на Чипи, за да провери как се възстановява папагала. Тя отговорила: „Е, Чипи престана да пее – той само седи и гледа.“ Трудно е да не разберем защо е така. Бил е засмукан, окъпан и обдухан – това е достатъчно, за да открадне песента и от най-издръжливото сърце.

Можете ли да оприличите себе си с Чипи? Повечето от нас могат. Една минута седите на територията на семейството с песен на устните ви и тогава... Пристига пембяно облеченото ви момче или момиче. Или пристига писмо, в което ви съобщават, че не сте приет. Или лекарят ви се обажда, за да ви съобщи, че резултатите от изследванията ви не са добри. Или пристигат документите за развода ви. Или се оказва, че нямате пари да си платите сметката за нещо. Или на вратата ви почуква полицаи.

Уууп! Оказвате се засмукан в мрачната пещера на съмненията, цопнат сте в студената вода на

реалността и сте опарен от горещия въздух на празните обещания.

Животът, който беше толкова спокоен, сега е много бурен. Ударен сте от градушката на исканията.

Връхлетян сте от съмнения. Удрян сте от въпроси. И някъде, в процеса на нараняването, вие загубвате радостта си. Някъде в бурята изгубвате песента си.

Някога озовавали ли сте се в житейска буря? Ако е така, ако историята на Чипи е и ваша история, тогава се радвам, че вие държите в ръцете си тази книга. Написах я точно за вас. Написах я, защото има един ден в живота на Христос, за който вие трябва да знаете.

Освен денят на разпъването Му на кръста, това е най-трудния ден в живота Му. Връхлитаща поредица от лоши новини, изискващи тълпи и неверни приятели. Двадесет и четири часа, по време на които Исус се изправил лице в лице със същите силни като ураган страхове, с които се срещате вие и аз.

Удрят ни вълни на напрежение. Духат силните ветрове на безпокойство. Натрупват се мрачни облаци. Но въпреки всички тези неща, Исус остава спокоен. Той издържа този ден, без да изгуби своята песен. Аз искам да ви помогна да разберете как Той е направил това.

В първата част на книгата ще разгледаме напрежението на исканията. Исус се справил с 12 часов хаос. Какво е направил Той, за да бъде толкова спокоен? Какво е знаел Той, което Му е давало сила? **Ако дните ви до край са запълнени със спешни задачи и ви се иска „да зарежете“ всичко и да се махнете – тогава вие ще харесате първата част от книгата.**

Втората част е озаглавена „Бурите на съмнението.“ **Някога озовавали ли сте се в буря и чудили ли сте се, защо Исус не ви извежда от нея?** Учениците Му са били в такава ситуация. Когато Исус отишъл на хълма те влезли с лодка в морето. Дошла буря, лодката им била подхвърляна, а те били оставени в това положение в продължение дълго време през нощта да се страхуват и да си задават много въпроси. „Исус знае, че ние сме в бурята. Защо Той не идва?“

Не ви ли звучи познато?

Последната част на книгата се занимава с третият източник на безпокойството – ужилването на провала.

В полумрака на нощта ние откриваме **сладката история на милостта – с опитът на Петър да върви по водата.** Това, което започнало като стъпка на вярата, завършило като плъосване по корем в страха. **Ако някога сте се чудили какво прави Бог, когато ние се проваляме, тогава прочетете тази част на книгата и позволете на ръката, която е спасила Петър, да докосне и вас.**

Бурите идват. Те идват бързо. Те блъскат свирепо. Ако се намирате в такава буря, тогава вие знаете какво искам да кажа. А ако днес не сте в бурята, както вие, така и аз знаем – за нея може би ще се говори в утрешната прогноза за времето.

Моля се, след като прочетете тази книга, вие да сте по-добре подготвен. Моля се да намерите някоя дума, някой стих или някоя мисъл, **която да ви убеди, че Господ е много близо.** Моля се, докато четете тази книга, да ви бъде припомнено, че същият глас, който укротил бурята в Галилейско море, може да укроти и бурята във вашия живот.

Приятелю, продължете да четете книгата до края и бъдете сигурен – Господ е по-близо, отколкото вие някога сте си представяли.

Макс Лукадо

Глава 1

От спокойствие към хаос

Може би и вие сте имали сутрин като тази, която аз току-що имах. Неделен ден е. За мен неделните дни винаги са натоварени. Днешният ден обещава да не е изключение.

Тъй като имах списък с многобройни планирани събития, аз станах рано и отидох с колата в църквата. В 6:00 сутринта по улиците нямаше много коли. Пътищата бяха изцяло на мое разположение. Като се започне от оранжевия цвят на зората и се стигне до тъмнината на отминаващата нощ – всичко беше изписано на лятното небе. Дрезгавината искреше, полъхваше хладен ветрец.

Паркирах пред офиса в моята църква и отделих една минута, за да се насладя на тишината. Взех си книгите и чашата с кафето и се облегнах на колата. Бяхме само аз и обсипаното със звезди небе. Отсреща беше градът – уличните лампи блещукаха, сенчестите дървета спяха. Нощта беше спокойна: нямаше шум, нямаше бързване, нямаше искания. Само след няколко часа всичко това щеше да се промени. Позволете на няколко хиляди будилници да иззвънят и на няколко хиляди гаражни врати да се отворят, и спокойствието

ще бъде нарушено, когато предградието се събуди. Но в момента предградието спеше.

Понякога животът прилича на тази сцена. В житейското пътуване има екскурзии, които са гладки като огледало, подобно на среднощно езеро в безветрена нощ. Няма никакъв шум. Няма никакво връхлитане. Няма никаква криза. В музиката има моменти, когато диригента дава знак на барабана да мълчи, а само на флейтата е позволявано на свири. И тя свири. Хората, които някога са ни били скъпи, все още са ни скъпи и понякога са близо. Засенчващите облаци на страха, съмнението и гневните обаждания по телефона са отминали. И, за известно време, вашият свят е огряван от лунна светлина. И моят беше огряван. Седях на капака на двигателя на колата, посърбвах от кафето си и се припичах на звездите. А в отговор те блещукаха.

Беше спокойно. Но спокойствието си има начин да се превърне в хаос.

С чантата за книги в едната ръка и с чашата кафе в другата, аз вървях през паркинга и си свирех с уста, докато стигнах до вратата на офиса. За да вляза в него, трябваше да мина през спящото куче на 20-я век: алармената система. Оставих на земята чантата си и отключих вратата. Взех си чантата и влязох вътре.

Кутията на контролното табло на стената проблясваше с червена светлина. Не съм голям любител на електрониката, но знам, че червената светлина на алармената система означаваше: „Набери кода, приятел, иначе бъди готов за музиката.“ Набрах кода. Нищо не се случи. Набрах го отново. Червената светлина продължаваше да свети. Набрах го отново. Определеното време свършваше. Малката светлина ми се изкикоти. Можех да чуя как съобщението беше изпратено по жиците до всички алармени дяволчета с неоновички очички. „До всички - включете сирените. Някакъв тъпак вкарва отново номера на банковата си карта!“ Продължих да натискам бутоните, часовникът продължаваше да тика, светлината продължаваше да проблясва и дяволчетата се развълнуваха. „Бъдете готов. Наближават последните 10 секунди. Десет, девет, осем...“ Аз изстенах: „О, не, сега ще го набера.“

Сирената ме връхлетя като планински лъв. Помислих си, че това е началото на нападение с атомна бомба. Проекторите осветиха ярко входното антре и се включиха червени светлини. Продължих да натискам бутоните, а алармената сигнализация продължаваше да трещи. Човек можеше да си помисли, че това е нападение срещу Алкатраз. (*Коментар: Скалист остров в залива на Сан Франциско, който от 1907 до 1963 е бил използван като затвор за най-опасните престъпници. Д.Пр.*)

Пулсът ми се ускори, челото ми се изпоти и положението ми стана отчайващо. Втурнах се надолу през хола в моя офис, отворих чекмеджето на бюрото си и намерих телефонният номер на охранителната фирма. Много трудно можах чуя какво ми каза човекът, който ми отговори. Когато разбрах какво ми каза, аз едва можех да повярвам на думите му. „Какво искате? Какъв е проблемът?“ Аз възкликнах: „Не можете ли да чуете?“ После извиках: „Да, аз вкарах кода. Но това не беше достатъчно!“

Следващите 20 минути бяха шумни, настоятелни, объркващи и вбесяващи. Разговарях с техници, които не можех да видя, говорех им за апаратура, която не разбирах и се опитвах да разбера думи, които не можех да чуя.

И тогава дойде полицаят. Той почука на стъклото. Аз отворих прозореца. Изкрещях: „Не мога да накарам това нещо да млъкне!“ Той попита: „Вие ли сте проповедникът тук?“ Аз изкрещях: „Да.“

Той само поклати с глава и си замина, вероятно промърморвайки нещо, което не се преподава в теологичните курсове в семинарията.

Най-накрая, без никаква очевидна причина, сирената спря. Лампите угаснаха. Това, което беше противовъздушно скривалище, отново се превърна в офис. Върнах се при бюрото си, седнах и въздъхнах. Какъв начин за започване на новия ден! Сутрешният урок, който бях подготвил лежеше на шкафа. Взех го и прочетох първия ред: „Когато спокойствието се превърне в хаос.“ Казах си: „Подходящо.“

Някога случвало ли ви се е и на вас? Кога за последен път само за половин минута време животът ви премина от спокойствие в хаос? (Вие питате: „Колко много примери искате да ви дам?“) Кога беше последният път, когато самият вие натискахте бутони, които не реагираха, борехте се да разберете указания, които ви даваха по телефона, но не можехте да ги чуете или работехте със система, която не разбирахте?

Въвеждате погрешен код в компютъра и изгубвате 18 месеци от главната счетоводна книга само за няколко секунди! Спокойствието избухва като вулкан и се превръща в хаос.

Съобщение на телефонният секретар ви казва, че отчетът, който по график трябваше да предадете следващата седмица, трябва да го предадете утре. Довиждане спане. Здравей, работа през цялата нощ. Довиждане, спокойствие. Здравей, хаос.

Механикът, който обещаваха, че колата ще бъде готова днес, съвсем навреме за предстоящото пътуване, ви казва: „Знам, че обещах, но положението се оказа по-зле отколкото си мислех. Страничната ви ос е излязла от мястото си, което е накарало универсалното съединение да декодира погрешно електронните сигнали за запалването, което е сглобявано ръчно в Долна Тасмания и...“ „Гррр.“

Някога обаждала ли ви се е съпругата ви в офиса, за да ви каже: „Току-що получих писмо от Данъчната служба. Те ще ти правят ревизия...“

Някога шефът ви започвал ли е разговора си с вас с думите: „Вие сте добър служител, но поради предстоящия спад в икономиката, ние ще трябва да направим съкращение на персонала...?“

Някога идвал ли е при вас 18-годишния ви син за да ви попита: „Застраховката на нашата кола покрива ли щетите, причинени на друга кола?“

Тогава вие научавате, че само за един миг животът може да премине от спокойствие в хаос. И всичко зависи от едно нещо: „Знаете ли кода?“ За мен тази сутрин спокойствието се превърна в хаос. Ако се бях подготвил...аз щях да знам кода...а ако знаех какво трябва да направя, когато светне предупредителния сигнал...тогава спокойствието щеше да победи.

Следващите няколко страници ще ви въведат в един ден от живота на Исус, в който спокойствието е можело да се превърне в хаос. Налице са били всички признаци на безпокойствието: лоша новина и смъртоносна заплаха, последвана от рояци изисквания, прекъсвания, глупави ученици и пламтящо изкушение да бъде последвана тълпата. За периода от 24 часа, изпълнени с напрежение, Исус бил отведен от празненството в долината на рухналите надежди.

Това е бил вторият най-стресиращ ден в Неговия живот. Веднага щом един алармиращ сигнал бивал изключван, друг започвал да примигва. Управниците заплашвали, тълпите притискали, последователите се съмнявали. Хората изисквали. Когато види това, което Той е изтърпял през този ден, човек започва да се чуди как Той е съумял да запази спокойствието си.

Но по някакъв начин Той го е запазил. **Въпреки, че хората Го притискали и проблемите Го връхлитали като урагани, Исус не избухнал, нито избягал от затруднението.** Всъщност, Той направил точно обратното. Той служил на хората, благодарил на Бога и вземал хладнокръвни решения.

Искам да ви помогна да видите как Той е направил това. Искам да споделя с вас няколко „вътрешни кодове,“ от които вие отчаяно се нуждаете. Екипирайте себе си с тези вътрешни кодове, набирайте ги, когато червените светлини във вашия свят започнат да светят и вие ще се удивите колко бързо алармените сигнали ще бъдат изключени.

Няколко кратки обяснения:

Ако търсите някакви външни пригаждания, няма да ги намерите тук. Няма да кажа как трябва да се обличате, за да имате успех, няма да говоря за силата на езика или да ви предлагам методи за придобиване на известност. Можете да си купите много книги, които ще ви помогнат да се пригледите външно, но тази книга не е една от тях.

Това, което ще намерите в тази книга са харесвани от Бога подходи и поведение...начин на гледане на хората и на проблемите така, както са моделирани от Учителят.

Ако искате външна промяна, потърсете друга книга. Ако искате вътрешно развитие, продължете да я четете. Ако искате да видите как Бог се е справял - и се справя – без караница, тогава аз имам да споделя с вас някои мисли.

Нека да направим нещо. Нека да внесем в нашето вихрено ежедневие на исканията и решенията принципите, моделирани от Исус. Нека да отделим няколко минути и да наблюдаваме Бог под напрежение. Нека да наблюдаваме лицето Му. Чуйте думите Му. Наблюдавайте изборите Му. И вижте какво можем да научим. Нека да наблюдаваме Исус в напрегната ситуация и да се опитаме да отговорим на въпроса: „Кое е това нещо, което Исус е знаел, което Му е позволило да направи това, което Той е направил?“

Глава 2

Бог под напрежение

Един ден от живота на Христос. Наречете го гоблен на бъркотия, шумна картина, в която златните нишки на победата се преплетени с черните, изтощителни нишки на трагедията.

Наречете го симфония от емоции, аранжиране на крайности от изгрева до залеза на слънцето. Едната партитура е шумна и пълна с жизнерадостност, другата е изпъстрена със стонове, пълни с печал. А третата е солово изпълнение на Исус на песента на самотата.

Както и да го наречете, кажете, че това е реалност. Наречете го денят, в който Исус е понесъл по-голямо напрежение, отколкото е понесъл във всеки друг ден от живота Си – освен в денят на разпъването Му на кръста. Преди сутринта да се превърне във вечер, Той е имал основание да плаче...да избяга...да крещи...да проклина...да възхвалява...да се съмнява.

От спокойствие до хаос. От мир до затруднение. Само за мигове Неговият свят е бил обърнат с главата надолу. Въпреки това, в гобленът има една нишка, която блещука. В симфонията има една мелодия, която

се извисява. В историята има един урок, който утешава.

Вие сте чували това и преди, но може би сте го забравили. Вгледайте се внимателно. Слушайте напрегнато. **Запомнете: Исус знае как се чувствате вие.**

Ако някога сте имали ден, в който сте били атакуван светкавично от изисквания, ако някога сте били подхвърлян нагоре-надолу от мъката и празнуването, ако някога сте се чудили дали Бог на небето може да се свърже с вас на земята, тогава четете и препрочитайте описанието на този стресиращ ден в живота на Христос. Окуражете се. Исус знае как се чувствате.

Той започна сутринта с новината за смъртта на Йоан Кръстител: неговият братовчед, неговият предшественик, неговият колега и неговият приятел. Човекът, който стигнал най-близо до пълното разбиране на Исус, е мъртъв. Представете си, че изгубите човек, който ви познава най-добре от всички други хора и така ще разберете как се е чувствал Исус. Размишлявайте за ужаса да ви бъде казано, че вашият най-добър приятел току-що е бил убит и ще установите връзка с мъката на Исус. Замислете се за вашата реакция, ако ви бъде казано, че вашият най-добър приятел току-що е бил обезглавен, за да бъде доставено удоволствие на искащият да се хареса на хората тиран-кръвосмесител и ще разберете как е започнал този ден от живота на Исус. Неговият свят е бил обърнат с главата надолу.

Но пратениците му донесли нещо повече от тъжна новина – те му донесли и предупреждение: „Същият Ирод, който взе главата на Йоан се интересува и от Теб.“ Чуйте как Лука описва лудостта на царя: „Ирод казал: „Аз обезглавих Йоан. Но кой е Този, за когото чувам такива неща?“ И се опитваше да Го види“ (Лука 9:9 – мой превод). Нещо ми подсказва, че Ирод е искал нещо повече от дружеско посещение.

В ситуация, в която Йоан бил убит, а Неговият живот бил заплашен, Исус избира за малко да се оттегли. „Когато Исус чу какво се беше случило, Той се оттегли с една лодка на едно уединено място“ (Лука 9:10 – мой превод).

Но преди Той да може да се оттегли, пристигнали учениците Му. Евангелието на Марк разказва, че „апостолите се събраха около Исус и Му разказаха всичко, което те бяха направили и поучавали“ (Марк 6:30 – мой превод). Те се върнали жизнерадостни. Исус им бил възложил да разгласяват Евангелието и да потвърждават истинността му чрез извършването на чудеса. „Те излязоха и проповядваха, че човеците трябва да се покаят. Изгонваха много бесове и мнозина болни помазаха с елей и си изцеляваха“ (Марк 6:12-13) Можете ли да си представите тяхното въодушевление? Можете ли да видите сцената? Връщането на дванадесетте обединени приятели. Обединението на учениците с техния учител. Приятелите се връщат у дома и разказват:

- Петър описва как е излекувал един сакат човек.
- Йоан разказва за тълпата, която поучавал.
- Яков разказал за излекуването на един епилептик.
- Матей съобщава за излекуването на една сляпа жена.

Спомнете си, че учениците са били обикновени хора. Те не са били оратори, учени, царе или светци. Те са били рибари, бирник и обикновени работници, които чрез Божията сила хващат народа чрез буря. Дали това предизвиква възбуда в Исус? В изобилие. За броени мигове сърцето Му преминава от спокойствие в погребална песен, а след това – в победен марш на празничен парад.

И вижте кой върви след учениците, когато отиват при Исус. Около 5000 мъже плюс жените и децата! Реки от хора се стичат като порой от хълмовете и селата. Някои изследователи пресмятат, че тълпата може би се състояла от 25 000 души. Те се тълпели около Исус и всеки от тях имал едно желание: да се срещне с човека, който бил дал на учениците демонстрираната от тях власт.

Това, което било спокойна сутрин, сега се превърнало в напрегната дейност. „Толкова много хора идваха и си отиваха, че те (учениците) даже нямаха шанса да ядат“ (Марк 6:31 – мой превод). Имал съм случаи, когато хората са настоявали да получат моето внимание. Знаем какво означава да имаш 5-6 деца, които искат различни неща по едно и също време. Знаем какво е чувството да разговаряш по телефона и в това време двама други да те изчакват нетърпеливо на другите линии. Даже знаем какво е усещането, когато си заобиколен от десетина и повече хора, всеки от които има своя собствена молба за нещо.

Но да имаш работа с 25000 души? Даже жителите на много градове са по-малко на брой! Не е чудно, че учениците не са можели да се нахранят! Даже съм изненадан, че те са имали въздух да дишат!

Сутринта е била изпитание на неочакваното в джунглата. Първо Исус е тъгувал заради смъртта на скъп приятел и роднина. После животът му бил заплашен. След това празнувал победоносното завръщане на учениците Си. След това бил почти задушен от врявата на хората. Тежка загуба...опасност...ликуване...хаос. Започвате ли да разбирате защо аз казвам, че това е вторият най-стресиращ ден в живота на Христос? И този ден все още не е завършил.

Исус решил да отведе учениците си на тихо място, където могат да си починат и да се възстановят. Сред глъчката на тълпата той изкрещял една заповед: „Елате вие сами на уединено място насаме и си

починете малко“ (Марк 6:31). Тринадесетте си проправили път до брега и се качили в една лодка.

И за няколко ценни моменти светът отново бил спокоен. Връвата на тълпата се отдалечава и остава само шумът от плискането на водата в корпуса на лодката. Сърцето на Исус е натежало от мъката и е подкрепяно от радостта. Той наблюдава учениците си, които си разказват истории за победата. После Той повдига погледа си и вижда на хоризонта Тивериада, градът, изграден от Ирод, убиецът на Йоан Кръстител. Внезапно радостта бива примесена с възмущение, което Го кара да стисне юмруците си и очите му да се навлажнят.

Кой би оспорил желанието Му да се отдели от тълпите? Той се нуждаел да бъде сам за няколко часа. Просто за отмора. Просто да се уедини. Нуждаел се е от време за молитва. От време да поплаче. От време, свободно от изискванията на тълпите. От топлината на лагерен огън, заобиколен от приятели. От една вечер с хората, които обича. Хората могат да почакаат до утрешния ден.

Но хората имат друга идея. „Тълпите разбраха за това и Го последваха“ (Лука 9:11 – мой превод). Това е разстояние от около 9 км в района на североизточния ъгъл на Галилейското езеро, така че тълпата си направила една екскурзия. Когато Исус стигнал до Витсаида, неговото мечтано усамотение се превърнало в шумна арена.

„Изненада!“

Добавете към списъка на тъгата, опасността, въодушевлението и хаоса на тълпата и думата прекъсване. Плановите на Исус били прекъснати. Това, което Той планирал за Своя ден и онова, което хората планирали за Неговия ден, са били два съвсем различни сценарии. Това, към което се е стремил Исус и онова, което е получил, не са били едно и също нещо.

Звучи ли ви познато?

Спомнете ли си, когато искахте да си починете през нощта, а получихте бебе с колики? Спомнете ли си когато се стремяхте да бъдете издигнат в кариерата си, а получихте и още нещо в добавка? Спомнете ли си, когато планирахте да използвате съботния ден да си починете, но се оказа, че трябва да ремонтирате запушената мивка на съседа?

Успокой се, приятелю. Това се е случвало даже на Исус.

Всъщност, тук е добро място да спрем и да схванем основното съобщение на тази глава. Исус знае как се чувствате. Разсъждавайте за това и го използвайте следващият път, когато вашия свят премине от спокойствие в хаос. Неговият пулс се забързал. Очите му станали уморени. Сърцето му натежало. Той трябвало да стане от леглото с болно гърло. До късно не можал да заспи и станал твърде рано. Той знае как се чувствате вие. Може би ви е трудно да повярвате в това. Може би вярвате, че Исус знае какво означава да се понесат тежките трагедии. Няма съмнение, че вие сте убеден, че Исус е запознат с тъгата и се е борил със страха. Повечето хора приемат това. Но може ли Бог да разбере кавгите и главоболията на моя живот? На вашия живот?

По някаква причина е по-трудно да вярваме в това. Може би поради това, случилото се през този ден е описано във всичките евангелия. Няма друго събитие, освен разпъването на кръста и случилото се през този ден, които да са разказани от авторите и на четирите евангелия. Нито кръщаването на Исус, нито даже Неговото раждане. Нито изкушаването Му в пустинята. Но и четиримата автори на евангелията разказват за този ден.

Все едно, че Матей, Марк, Лука и Йоан са знаели, че вие ще се чудите, дали Бог разбира. И те съобщават своя отговор в хармония от четири части: Исус знае как се чувствате вие.

Един мой приятел наскоро се опитвал да научи 6-годишния си син как да вкарва топката в баскетболния кош. Момчето вземало топката и се опитвало с всички сили да я хвърли към целта, но винаги топката не достигала до коша. Тогава бащата вземал топката и я хвърлял към коша, казвайки: „Просто направи нещо такова, сине. Лесно е.“ После момченцето се опитвало и отново не успявало. След това приятелят ми вземал топката и отново вкарвал топката в коша, окуражавайки сина си да хвърля топката малко по-силно.

След няколко минути и много провали, момченцето отговорило на окураженията на баща си по следния начин: „Да, на теб ти е лесно там горе. Но ти не знаеш колко трудно е да направя това тук, долу.“ Ние с вас никога не можем да кажем това за Бога. Едно от многото неща, на които Исус ни учи в този ден на стреса, е следното: „Бог знае как се чувствате вие.“

Прочетете превода на Д. Б. Филипс на Евр.4:15: „Защото ние нямаме свръхестествен Първосвещеник, за когото нашите слабости са неразбираеми – самият Той е участвал напълно във всички наши изкушения, с изключение, че Той никога не е извършил грях“ (мой превод).

Авторът на Еврей е непреклонен, почти до точката на прекалеността. Все едно, че той е предвиждал нашите възражения. Все едно, че той е знаел, че ние ще кажем на Бога това, което 6-годишният син на моя приятел е казал на баща си: „Боже, на теб ти е лесно там горе. Но Ти не знаеш колко трудно е да направим

това тук, долу.“ Поради това авторът на Евреи смело съобщава способността на Исус да разбира. Отново погледнете какво пише в този стих. Самият Той. Не някакъв ангел. Не някакъв посланик. Не някакъв пратеник, а самият Исус.

Участвал е напълно. Не частично. Не почти. Не до голяма степен. Изцяло! Исус е участвал напълно. Във всяко наше преживяване. Във всяка обида. Във всяка болка. Във всички напрежения и опъвания. Без никакво изключение. Защо? **За да може напълно да съчувства на нашите слабости.**

Политикът слага каска на главата си и влиза във фабриката, все едно, че е един от служителите. Служителят от социалната служба отива с центъра на града и прекарва една нощ на улицата заедно с бездомните хора. Генералът влиза в столовата и сядва сред войниците, все едно, че е един от тях. И тримата искат да предадат едно и също послание: „Аз се оприличавам с вас. Аз мога да разбера. Аз мога да се поставя на ваше място.“ Но има един проблем. Служителите във фабриката знаят, че каската на политика ще бъде свалена, когато телевизионният екип си замине. Скитниците знаят, че социалният служител утре вечер ще спи в топло легло. И войниците са напълно наясно, че след всеки обяд, който яде в тяхната столова, генералът ще яде десетки други обеда в офицерската столова.

Колкото и се опитват, тези добронамерени професионалисти наистина не могат да разберат. Тяхното участие е само частично. А участието на Исус е било пълно. Авторът на Евреи казва с подчертана яснота, че Исус „е участвал напълно във всички наши изкушения.“

Собственик на книжарница в северозападната част на САЩ веднъж ми разказа за една ядосана госпожа, която влязла в магазина му, носейки моята книга „Бог дойде близо.“ Ударил книгата върху тезгяха и казала няколко съвсем нелюбезни думи за книгата, а после извикала достатъчно високо, че всички в околността да могат да я чуят: „Моят Бог нямаше пъпчици!“ Аз знам откъса в тази книга, който е поставил искрата в нейната барутна кутия. В него се казва следното: „Исус може да е имал младежки пъпки. Той може да не е различавал музикалните тонове. Може би някое момиче го е харесвало или той – нея. Възможно е коленете му да са били кокалести. **Но едно нещо е сигурно: Той е бил, както изцяло божествен, така и изцяло човек.**“

Мога да разбера защо жената е била ядосана. Мога да усетя нейното безпокойство. Ние бързо поправяме пукнатината в изцапаното стъкло. Премахваме всяко зацапване на олтара. Има нещо безопасно, ако Бог никога не е имал мазоли. Има нещо грандиозно, ако Бог никога не е усещал болка. Има нещо величествено, ако Бог никога не си е ожулвал лакътя. Но има и нещо хладно, ако Бог не може да разбере как се чувстваме ние с вас. Ако имах възможност за малко да поговоря с тази госпожа, аз щях да я попитам: „Исус може и да не е имал младежки пъпки, но вие не се ли надявате, че Той би могъл да ги има?“

Всяка страница от евангелията потвърждава следния важен принцип: Бог знае как се чувствате вие. Както на погребението, така и във фабриката, така и когато сте в безизходица, поради натиска на настоящия график. Исус разбира. Когато казвате на Бога, че сте стигнали до края на силите си, Той знае какво имате предвид. Когато клатите глава, гледайки невъзможните за изпълнение срокове, и Той поклаща своята. Когато плановете ви биват прекъснати от хора, които имат други планове, Той кимва съпричастно. Той е бил там. Той знае как се чувствате вие.

Преди да обобщим хронологията на този стресиращ ден от живота на Исус, позволете ми да ви отведем до друг ден – ден, който е много по-скорошен, в място, което е по-близо до дома. 15.02.1921, Ню Йорк. Операционната зала в болницата Кейн Съмит. Лекар прави операция на апандисит. По много начини събитията, довели до тази операция са безметежни. Болният се оплаквал от силни стомашни болки. Диагнозата е ясна: възпален апандисит. Д-р Айвън О’Нийли Кейн извършва операцията. През своята изтъкната 37-годишна лекарска кариера той е извършил почти 4000 операции на апандисит, така че тази операция не се отличава с нищо особено, освен с две неща.

Каква е първата новост в тази операция? **Използването на местна упойка в голяма операция.** Д-р Кейн е борец против рисковете в общата анестезия. Той твърди, че местната упойка много по-безопасна. Много от неговите колеги са съгласни с него по принцип, но с цел да се съгласят с принципа, те ще трябва да видят приложението на теорията в практиката.

Д-р Кейн търси доброволец, пациент, който иска операцията да бъде извършена с употребата на местна упойка. Не е лесно да се намери доброволец. Много хора се гнусят от мисълта, че ще бъдат будни по време на тяхната операция. Други се страхуват, че влиянието на упойката може твърде бързо да премине. Най-накрая д-р Кейн намира кандидат. Във вторник сутринта, на 15 февруари се извършва историческата операция.

Пациентът е подготвен и откаран с количка в операционната зала. Направена му е местна упойка. Както е правил хиляди пъти, д-р Кейн разрязва повърхностната обвивка и открива апандисита. Умело го отстранява и завършва операцията. По време на процедурата пациентът се оплаква само от леко неудобство.

Пациентът е откаран в следоперационната зала и след това е поставен в болничната стая. Той се

възстановява бързо и два дни след това е изписан от болницата.

Д-р Кейн е доказал правилността на своята теория. Благодарение на готовността на смелия доброволец, Кейн демонстрирал, че местната упойка е осъществима и даже е препоръчителна алтернатива.

Но аз казах, че има два факта, които правят тази операция да е уникална. Казах ви за първия факт: местната упойка. Вторият факт е бил пациентът. **Смелият кандидат за операцията, извършена от д-р Кейн е бил самият д-р Кейн. За да докаже своята теория, д-р Кейн оперирал самия себе си!**

Мъдър ход. **Лекарят станал пациент, с цел да убеди пациентите да вярват в лекаря.**

Разказвал съм тази история на няколко здрави професионалисти. Всеки от тях ми отговаряше по един и същ начин: намръщено лице, невярваща усмивка и колебливи думи: „Трудно е да вярвам в това.“

Може би е така. **Но историята за докторът, който станал пациент сам на себе си е нищожна в сравнение с историята за Бог, който станал човек. Но Исус е направил това.** С цел вие и аз да повярваме, че Лекарят знае нашите болки, Той доброволно станал един от нас. Поставил себе си в нашето положение. Изстрадал нашите болки и усещал нашите страхове.

Отхвърляне? Той е преживял това. Изкушение? Той го познава. Самота? Той е бил самотен. Смърт? Той я е вкусил?

А напрежението? Той може да напише най-продаваната книга за напрежението.

Защо Той е направил това? Поради една причина. С цел когато ви боли, вие да отидете при Него – при вашия Отец и при вашия Лекар – и да Му позволите да ви излекува.

Глава 3

Майчина любов – съпричастност на приятел

Тереза Брионес е нежна и любяща майка. Освен това тя има здраво ляво кроше, което използва, за да удари една жена в обществена пералня. Защо направи това? Няколко деца се подиграваха на Алисия, дъщерята на Тереза. Алисия е плешива. Коленете ѝ са болни от артрит. Носът ѝ е чип. Гласът ѝ е скърцащ, Слухът ѝ е увреден. Тя има енергията на 70-годишна жена, а е само на 10 години.

Децата се присмивали: „Мамо, ела и виж един урод!“ Алисия тежи само 11 кг. и е по-ниска от децата на предучилищна възраст. Тя страдала от болестта „прогерия“ - генетично състаряване, от което заболяна едно от 8 милиона деца. **Болните от тази болест живеят само 20 години. По целия свят има само 15 деца, които са болни от тази болест.**

Тереза я защитава: „Тя не е чужденец. Тя не е урод. Тя е точно като вас и мен.“

В умственото си развитие Алисия е жизнерадостно, обичащо забавленията дете от трети клас. Тя има много приятели. Гледа телевизия, седнала в люлеещ се стол с размерите за прохождащо дете. Играе си с кукли Барби и се шегува с по-малкото си братче.

Тереза вече е привикнала с любопитните погледи и въпроси. Тя е търпелива към постоянното любопитство. Тя приема искрената заинтересованост, но не и безчувствените злословия.

Майката на децата, които се подиграват на Алисия, идва да провери какво става и им казва: „Аз виждам това.“ Тереза заявява: „Моето дете не е „това“ и след това с един удар я поваля на земята. **Кой би могъл да я обвини? Такава е природата на родителската любов. Майките и бащите притежават дадена им от Бога способност да обичат децата си независимо от недостатъците им.** Не защото родителите са слепи. Точно обратното. Тяхното виждане е ясно.

Тереза вижда неспособностите на Алисия толкова ясно, като всеки друг човек. **Но тя вижда и стойността на Алисия.** Две глави по-рано аз привърших със следния въпрос: „Кое е това нещо, което Исус е знаел, което Му е позволило да направи това, което Той е направил?“

Ето част от отговора: „Той знае стойността на хората. **Той знае, че всеки човек е съкровище. И защото Той е знаел това, за Него хората не са били източник на напрежение, а са били източник на радост.**

Когато слиза от лодката на брега край Витсаида, Исус напуска Галилейското море и влиза в човешко море. Запомнете, че Той е прекосил морето, за да се отдалечи от тълпите. Той има нужда да тъгува. Мечтае да си почине заедно с учениците си. Нуждае се от каквото и да е, но не и от тълпа от хиляди хора, които да поучава и лекува.

Но обичта Му към хората надделява над нуждата Му от почивка. Когато Исус слязъл на брега и видял огромната тълпа, Той се смилил над тях и излекувал болните. Той имал милост към тях, защото те били като овце без овчар. Той ги посрещнал радушно, говорил им за Божието царство и излекувал онези, които трябвало да бъдат излекувани.

Съмнително е, че някой в тълпата мисли да попита Исус как е. Няма никакъв признак, че някой е загрижен за това, как се чувства Исус. **Никой не е дошъл да дава; всички са дошли да вземат.**

В нашето семейство ние наричаме 17:00 часа с името „часът на пиранята.“ Това е часът, в който всички искат частичка от Мама. Бебето Сара е гладна. Андрея иска Мама да ѝ чете нейната книжка. Йена иска помощ за нейното домашно. И аз – винаги-любящият, винаги-чувствителният съпруг – искам Денилин да остави всичко друго и разговаря с мен за моя ден.

Кога е вашият „час на пиранята?“ **Кога хората във вашия свят искат много и предлагат малко?** Всеки ръководител е имал ден, в който исканията за по-многобройни от резултатите. Няма жив бизнесмен, който да не е пъшкал, когато армада от възложени задачи се озоват на бюрото му. За учителят, часът на пиранята често започва, когато първият ученик влезе и завършва, когато последният ученик си замине. Часовете на пиранята: родителите ги имат, ръководителите ги понасят, секретарките се ужасяват от тях, учителите са обсаждани от тях, **а Исус ни учи как да живеем успешно чрез тях.**

Когато ръцете се протягат и гласовете изискват, Исус отговаря с любов. Той прави това, защото кодът вътре в него изключва алармения сигнал. **А кодът е безплатен: „Хората са скъпоценни.“**

Чувам как в този момент някой възразява: „Да, но на Исус Му е по-лесно. Той е Бог. Той може да направи повече, отколкото мога аз. В края на краищата, Той е бил божествен.“ Истината е, че Исус е бил по равно Бог и човек. Но не бързайте толкова бързо да отхвърлите това, което Той е направил.

Разгледайте Неговият любящ отговор от друг ъгъл. Помислете, че заедно със божествената си сила, Той е имал и божествено знание. В този ден на хълма не е имало никаква тайна; Исус знае сърцето на всеки човек. Знае защо те са там и какво ще направят. Матей пише, че Исус „изцели болните им“ (Мат.14:14). Не, някой от техните болни. Не, праведните сред болните. Не, заслужилите сред болните. А „болните.“ Със сигурност, сред многото хиляди е имало и неколцина, които не са заслужавали да имат добро здраве.

Същата божественост, която давала властта на Исус да изцерева, Му е давала и властта да схваща, да разбира. Питам се, дали Исус е бил изкушаван да каже на изнасилвача: „Да излекувам теб? След всичко това, което направи?“ Или на педофила: „Защо би трябвало да възстановявам здравето ти?“ Или на фанатика: „Махай се от тук, приятелю и вземи високомерието си със себе си.“ И Той е можел да види не само тяхното минало, можел е да види и тяхното бъдеще.

Няма никакво съмнение, че в това множество е имало хора, които са щели да използват новопридобитото си здраве за да нараняват и обиждат другите. Исус е отвързвал езиците на немите, които понякога щели да проклинат. Той давал възможност да прогледнат очи, които щели похотливо да оглеждат и да пожелават чуждото. Той изцереявал ръце, които щели да убиват. Много от излекуваните никога нямали да кажат „благодаря,“ но въпреки това Той ги излекувал.

Повечето от тях са били по-загрижени да бъдат здрави, отколкото да бъдат святи, но въпреки това Исус ги излекувал. Някои от хората, които в този ден искали хляб, няколко месеца по-късно щели да искат Неговата кръв (т.е. Той да бъде разпънат на кръста), но въпреки това Той ги излекувал.

Исус избрал да направи това, което вие и аз рядко, ако въобще, изберем да направим. Той избрал да даде дарове на хората, знаейки много добре, че тези дарове могат да бъдат използвани за зло. Не бързайте твърде много да приписвате състраданието на Исус на Неговата божественост. Спомнете си за двете страни. Защото всеки път, когато Исус лекувал, Той трябвало да не обръща внимание както на бъдещето, така и на миналото. **Между другото, понякога Той все още прави това.**

Забелязали ли сте, че Бог не иска от вас да докажете, че ще използвате заплатата си за добри неща? Забелязали ли сте, че Бог не спира достъпа ви до кислорода, когато използвате погрешно Неговите дарове? Не се ли радвате, че Бог не ви дава само това, за което вие си спомняте да Му благодарите? (Благодарили ли сте някога на Бога за вашия далак? И аз не съм Му благодарил, но все още имам далак.)

Божията доброта е подтиквана от Неговата природа, а не от нашата стойност. Някой попитал един мой колега: „Какъв пример в Библията имаме, който да ни учи да помагаме на бедните, които не искат да стават християни?“ Приятелят ми отговорил с една дума: „Бог.“ Бог ежедневно прави това – за милиони хора.

Кое е това нещо, което Исус е знаел, което Му е позволило да направи това, което Той е направил? Какъв вътрешен код не е позволявал Неговото спокойствие да се превърне в хаос? **Той е знаел цената на хората.** Интересно е, че в този ден виждаме, че напрежението е изписано не върху лицето на Исус, а върху лицата на учениците Му. Те настоявали: „Разпусни множеството“ (Мат.15:39; Марк 6:36; Лука 9:12). Страхът молел: „В края на краищата, Ти ги научи. Ти ги излекува. Ти ги обслужи. А сега те са огладнели. Ако не ги изпратиш да си отидат, те ще поискат Ти и да ги нахраниш!“

Иска ми се да можех да видя израза по лицата на учениците, когато чули отговорът на Учителят. „*Не е нужно те да си отиват. Дайте им вие нещо да ядат*“ (Мат.14:16; Марк 6:37; Лука 9:13). По-рано си мислех, че това просто е била една риторична молба. Мислех си, че Исус е знаел, че учениците не могат да

нахранят тълпата, но въпреки това им казал да го направят. Мислех си, че това е бил „тест“, чрез който да ги научи да уповават на Бога за това, което самите е не могат да направят.

Но вече не мисля така.

Все още мисля, че това е бил тест – но не тест, който да им покаже какво те не могат да направят, а тест, който да демонстрира, че те БИХА МОГЛИ ДА ГО НАПРАВЯТ. В края на краищата, те току-що били извършили пътуване, в което извършили невъзможни неща. Сега Исус им възложил да направят това отново. „Дайте им вие нещо да ядат.“ Иска ми се да можех да ви кажа, че учениците са направили това. Иска ми се да можех да ви кажа, че те са знаели, че Бог не би ги накарал да направят нещо, за което Той не им е дал власт и сила да го направят, поради което те нахранили тълпата. Иска ми се да можех да ви кажа, че учениците чудотворно са нахранили тълпа от 5000 мъже плюс жените и децата.

Но аз не мога... защото те не са го направили.

Вместо да гледат към Бога, те гледали в кесиите си. „За това ще са нужни осем месечни заплати! Трябва ли да отидем и да похарчим толкова много пари за хляб и да им го дадем да ядат?“ (виж Йоан 6:7).

„Ти може би се шегуваш?“

„Той не може сериозно да иска това.“

„Това е една от шегите на Исус.“

„Знаеш ли колко много хора са събрани тук?“

Очи, които от удивление са се разширили до размерите на дини. Долни челюсти, които са увиснали. Едно ухо, което слуша врявата на тълпата, а другото слуша заповедта на Бога.

Не пропускайте да видите противоположните гледни точки. Когато гледал хората, Исус виждал една възможност да обича и да утвърждава това, което е ценно. Когато гледали хората, учениците виждали хиляди проблеми.

Освен това, не пропускайте да видите и иронията. Намирайки се в самата хлебарница – в присъствието на Вечният Хлебар – учениците казали на „Хлябът на живота,“ че няма никакъв хляб. Колко глупави изглеждаме в очите на Бога!

Това е моментът, в който Исус би трябвало да се откаже. Това е моментът в този стресиращ ден, в който Исус би трябвало да избухне. Мъката, заплахата за живота Му, изобилието на победното завръщане на учениците, тълпите, прекъсването на плановете Му, исканията на хората и сега това! Собствените Му ученици не могат да направят това, което Той им казва. Пред лицето на 5000 мъже те Го разочаровали.

Следващите думи на Исус би трябвало да бъдат: „Отче, вземи ме оттук.“ Но вместо това, Исус попитал: „Колко хляба имате?“ Учениците Му донесли обяда на едно малко момче. Обядът се превърнал в банкет и всички били нахранени. Нито една укорна дума не била произнесена. Не се вижда нито една гневно свъсена вежда. Никаква реч от вида „Аз ви казвам да направите това“ не била произнесена. Същото състрадание, което Исус имал към тълпата, било демонстрирано и към приятелите Му.

Разгледайте още веднъж този ден. Отново вижте с какво се е случило на нашия Господ.

Силна мъка – смъртта на близък приятел и роднина.

Непосредствена заплаха – името му е поставено в списъка на хората, търсени от тирана.

Неизмерима радост – завръщането на неговите ученици.

Огромни тълпи – Ниагара от хора от всякъде вървели след Него.

Безчувствени прекъсвания – Той искал почивка, а получил тълпи от хора.

Невероятни искания – тълпи от хиляди хора искали да се докоснат до Него.

Несръчни помощници – единственият път, когато Той помолил за помощ, Той получил една дузина отговори от вида: „Ти будалкаш ли се с мен?“

Но спокойствието вътре в Христос никога не изригнало. Алармата никога не се задействала. Кое е това нещо, което Исус е знаел, което Му е позволило да направи това, което Той е направил? Той е знаел невероятната цена на хората. Вследствие на това:

- Той никога не тропал с краката си и не изисквал нещата да стават по Неговия начин.
- Той не казал на учениците да намерят друг бряг, където не е имало хора.
- Той не попитал хората от тълпата защо не са си донесли своя храна.
- Той не върнал обратно учениците в новобранския лагер за допълнително обучение.
- Най-важното, Той останал спокоен посред хаоса. Той даже направил пауза, наред всичко това, за да произнесе една молитва на благодарност.

Едно момче отишло в магазин за домашни любимци, защото си търсело кученце. Собственикът на магазина му показал котило в една кутия. Момчето огледало наскоро родените кученца. Вземало ги в ръце едно по едно, разглеждало ги и ги връщало обратно в кутията.

След няколко минути отишло при собственика и казало: „Избрах си едно кученце. Колко струва?“ Човекът му казал каква е цената и момчето обещало да се върне след няколко дни с парите. Собственикът го

предупредил: „Не се бави много. Този вид кученца се продават бързо.“ Момченцето се обърнало, усмихнало се разбиращо и казало: „Не се тревожа. Моето кученце ще бъде тук.“

Момчето отишло да работи – да скубе плевели, да мие прозорци, да почиства дворове. Работило упорито и спестявало парите си. Когато събрал достатъчно пари за да купи кученцето, момчето се върнало в магазина. Отишло при тезгяха и поставило купчина с дребни банкноти. Собственикът ги сортирал и ги преброил. След като потвърдил, че парите са достатъчни, той се усмихнал на момчето и казал: „Добре, сине, можеш да вземеш твоето кученце.“ Момчето се пресегнало към задната част на кутията, извадило едно мършаво кученце с куц крак и тръгнало към изхода. Собственикът го спрял:

„Не вземай това кученце. То е сакаето. Не може да играе. То никога няма да бяга заедно с теб. То не може да отиде и да донесе нещо. Вземи някое от здравите кученца.“

Момченцето отговорило: „Благодаря, господине. Това е точно този вид кученце, което търсех.“

Когато момчето се обърнало, за да излезе, собственикът понечил да говори, но не казал нито дума. Внезапно разбрал. Защото от края на крачолите на панталонките на момчето той видял да виси една кайшка – кайшка да пристягане на неговия сакает крак. Защо момчето е искало точно това куче? Защото то е знаело как се чувства сакаетото кученце и е знаело, че то е много специално.

Кое е това нещо, което Исус е знаел, което Му е позволило да направи това, което Той е направил? Той е знаел как се чувстват хората и е знаел, че те са били специални.

Надявам се, че вие никога няма да забравите това. Исус знае как се чувствате вие. Може би сега сте прекомерно натоварен с работа? Исус знае как се чувствате. Може би ви е възложено да направите повече, отколкото са възможностите на човека? Така е било и с Него. Може би имате деца, които превръщат вечерята ви в „часът на пиранята“? Исус знае на какво прилича това. Или хората вземат от вас повече, отколкото ви дават? Исус разбира. Може би децата ви, които са в юношеска възраст, не ви слушат? Или вашите студенти не се опитват? Или вашите служители ви гледат с празен поглед, когато им възлагате задачи?

Повярвайте, приятелю, Исус знае как се чувствате.

Вие сте ценен за Него. Толкова ценен, че Той стана като вас, за да можете вие да идете при Него.

Когато вие се борите, Той слуша. Когато копнеете, Той отговаря. Когато задавате въпрос, Той слуша. Той е бил там. Вие сте чували това и преди, но трябва да го чуете отново.

Той ви обича с обичта на Тереза Брионес. Той ви разбира със съпричастността на сакаетото момче.

Подобно на Тереза, Той се бори със самия ад, за да ви предпази.

И, подобно на момчето, Той плати огромна цена, за да ви отведе у дома.

Глава 4

Когато рибарите не ловят риба

Те бяха като овце без овчар. Поради това Той започнал да ги учи за много неща. (Марк 6:34 – мой превод)

И Той, като излезе, видя голямо множество, изпита състрадание към тях и изцели болните им. (Мат.14:14 – мой превод)

Добре е, че тези стихове не са били написани за мен. Добре е, че хилядите хора не са били зависими от Макс за своето обучаване и изхранване. Особено в ден, в който съм научил за смъртта на скъп приятел.

Особено в ден, когато съм искал да бъда сам с приятелите си. Особено, когато съм се качил в лодка, за да избягам от гълпите. Ако аз бях на мястото на Исус на брега на Витсаида, в стиховете щеше да пише нещо като: „Те бяха като овце без овчар. Поради това Макс им каза да престанат да пасат на неговата ливада и да се върнат обратно в техните кошари.“

Или: „Когато Макс слезе на брега и видя огромната гълпа, той промърмори нещо за това, колко трудно е да се сдобие с почивен ден и се обади по радиотелефона да му изпратят хеликоптер. После той и учениците му избягаха, за да си починат насаме.“

Добре е, че аз не бях отговорен за тези хора. Аз в никакъв случай нямаше да съм в настроение да ги обучавам, нито да им помагам. Аз даже не бих имал никакво желание да бъда с тях. Но когато се замислим за това - и Исус също не е имал никакво желание да бъде с тях. В края на краищата, Той ги е напуснал, нали? Той е имал намерение да се оттегли и да бъде сам. Тогава какво се е случило? Защо Той не им казал да си отидат? Кое е това нещо, което го е накарало на промени намерението си и да прекара целия ден с хората, от които се е опитал да избяга?

Отговорът? Погледнете петте думи в Мат.14:14: „Той...изпита състрадание към тях.“ Гръцката дума,

използвана за състрадание в този стих е *splanchnizomai*, която няма да ви помогне много, освен ако сте лекар и сте изучавали „устройството на вътрешните органи“ в тялото на човека. На съвременен жаргон това се нарича „устройство на стомаха.“ Когато Матей пише, че Исус изпитал състрадание към хората, той **не казва**, че Исус е изпитал безучастно съжаление към тях. Не, използваната дума е много по-релефна.

Матей казва, че Исус **е изпитал болка в стомаха Си**:

- Той усетил куцането на сакатите.
- Той усетил болката на болните.
- Той усетил самотата на прокажения.
- Той усетил притеснението на грешния човек.

Щом усетил техните болки, Той не можел да не ги излекува. Стомахът Му се присвил поради техните нужди. **Той бил толкова силно развълнуван от нуждите им, че забравил за своите собствени нужди**. Той бил толкова силно развълнуван от болките на хората, че пренебрегнал собствените си болки.

Може би това е причината, поради която Бог довежда ранени хора и във вашия свят. Стремешт към пълно усамотение и отказът от всякакво служение е равно на егоизъм. А известно усамотение и участието в някакво служение поражда нова гледна точка към света.

Ето ви една история, която илюстрира това, което ви казвам.

Когато бях ученик в гимназията, семейството ни всяка година през пролетната ваканция ходеше да лови риба. Една година брат ми и майка ми не можеха да отидат, поради което моят баща ми разреши да покана един приятел. Поканих Марк, който беше мой другар и голям спортист. Той получи разрешение от родителите си и ние започнахме да планираме нашето пътуване.

В дните преди заминаването ние вече предвкусахме ваканцията. Усещаме как слънцето затопля телата ни, докато плаваме в лодката. Можехме да усетим дърпането на пръта на въдицата и да чуваме шума от въртенето на макаратата, докато се борехме с белия костур, който бяхме хвърлили на дъното на лодката. Можехме да помиришем рибата, която се пържеше в тигана на запаления огън. С мъка успяхме да чакаме. Дните се нижеха мудно, като студена меласа. Най-накрая дойде пролетната ваканция.

Натоварихме караваната и тръгнахме с колата към езерото. Пристигнахме късно вечерта, разтоварихме караваната и легнахме да спим – мечтаейки за утрешният слънчев ден. Но през нощта задуха необичаен за сезона силен северен вятър. Бързо стана студено! Вятърът беше толкова силен, че на следващата сутрин едва успяхме да отворим вратата на караваната. Небето беше сиво. Езерото беше покрито с вълни, горният край на които беше побелял. В тези метеорологични условия не можеше и дума да става за ловенето на риба.

Ние казахме: „Няма проблем. През целия ден ще седим в караваната. В края на краищата, имаме играта „Монополи.“ Можем да четем „Рийдър Дайджест.“ Всеки от нас знае по няколко шеги и вицове. Ние не сме дошли с тази цел тук, но ще се възползваме по най-добрия начин от създалата се ситуация и утре ще ловим риба.“ И така, скрити в караваната, в която имаше отоплителна печка и играта „Монополи,“ ние тримата рибари изкарахме деня – вътре в караваната. Часовете се нижеха бавно, но те все пак отминаха. Най-накрая дойде вечерта и ние пропъльзахме в спалните чували, мечтаейки за въдичарството.

Но ни предстоеше изненада. На следващата сутрин не можехме да отворим вратата на караваната не поради силния вятър, а поради леда! Опитвахме се да бъдем жизнерадостни и си мърморехме: „Няма проблем. Можем да играем „Монополи“...отново. Можем да четем истории в „Рийдър Дайджест.“ И със сигурност знаем още една-две други шеги. Но колкото и смели да се опитвахме да бъдем, беше очевидно, че небето все още беше сиво и ние влязохме в караваната.

Започнах да забелязвам няколко неща, на които дотогава не бях обърнал внимание. Забелязах, че Марк има някои лични недостатъци. Той беше твърде самонадеян и наперен, когато защитаваше мненията си. Лесно ставаше раздражителен и нервен. Не можеше да приеме каквато и да е конструктивна критика. Въпреки, че чорапите му миришеха, той не считаше, че аз бих могъл да му кажа това. В своя защита аз казах: „Просто се грижа за поддържането на най-добрата атмосфера в караваната на баща ми“ и очаквах баща ми да застане на моята страна. Но баща ми просто си седеше в ъгъла и четеше. Я виж, помислих си аз, къде е той, когато имам нужда от него? И тогава започнах да виждам баща си в различна светлина. Когато му споменах, че яйцата бяха рохки, а филиите – загорели, той ми предложи да се опитам да проверя температурата на нагревателната плоча на туристическата печка, като поставя ръката си на нея. Веднага реших, че баща ми е много докучлив и обидчив. **Живеенето в каравана с някой друг човек е най-добрия начин да разбереш неговата истинска природа**.

Този ден се оказа много дълъг. А след него настъпи дълга и студена нощ. Когато се събудихме на следващата сутрин и чухме звукът на суграшищата, която удряше по караваната, ние даже не се опитвахме да бъдем бодри. Бяхме обхванати от кисело настроение. С всяка изминала минута Марк ставаше все по-раздражителен. Чудех се какъв будала съм бил, за да го покана да дойде с нас. Баща ми не можеше да

направи правилно каквото и да е; **питах се как е възможно толкова раздразнителен човек да има толкова спокоен син.** Целия ден прекарахме в мрачно настроение, а рибарските принадлежности си останаха не разопаковани.

На следващият ден беше още по-студено. Първите думи на баща ми бяха: „Отиваме си у дома.“ Никой не възрази.

През тази седмица научих един труден урок. Не за ловенето на риба, а за хората. Когато тези, които са призвани да ловят риба, не ловят, те се бият помежду си. **Когато енергията, която е планирано да бъде изразходвана навън, е използвана вътре, резултатът е експлозия.**

Вместо да хвърляме мрежи, ние хвърляме камъни. Вместо да протягаме ръце, за да помагаме, ние сочим с обвиняващ показалец. **Вместо да бъдем рибари, които хващат изгубените хора, ние ставаме критици на спасените хора.**

Вместо да помагаме на наранените хора, ние нараняваме хората, които помагат.

И какъв е резултатът от това? Църква на скъперниците. Хора, които посочват стърготината в окоото на другия, а не виждат гредата в собственото си око. Разкривени показалци, които не обръщат внимание на силните страни на хората и сочат само слабостите им. Разцепени църкви. Лошокачествени свидетелства. Разбити сърца. Канонически войни.

И тъжното е, че бедните си отиват ненахранени; обърканите си отиват, без да са получили нужния съвет; а загубените си отиват ненамерени за Господа.

Когато тези, които са призвани да ловят риба не ловят, те се бият помежду си.

Но обърнете внимание на другия вариант на тази история за ловенето на риба: Когато тези, които са призвани да ловят риба, ловят риба – те преуспяват!

Нищо не разрешава проблема с раздразнението така, както го разрешава следобедната служба.

Нищо не възстановява по-добре гледната ни точка така, както посещението в болничната стая. Нищо не обединява войниците така, както прави това общата им задача.

Оставете войниците в казармата, без въобще да са били на фронтовата линия и вижте какво ще се случи вътре в самите тях. Войниците ще измислят неща, заради които ще се оплакват. Ще се окаже, че леглата им са корави, че храната им е твърде студена, че началниците им са твърде вискателни или че обстановката е твърде безинтересна. Но ако поставите същите тези войници в окопите и им позволите да се изплашат от няколко куршуми, тогава същите тези отегчителни казармени помещения ще започнат да им изглеждат като небесния рай. Леглата ще им се струва, че са прекрасни, храната ще е почти идеална, началниците им ще се окаже, че са смели, обстановката ще се окаже, че е вълнуваща.

Когато тези, които са призвани да ловят риба, ловят риба – те преуспяват!

Исус е знаел това.

Когато пристигнал във Витсаида, той бил тъжен, уморен и искал да бъде сам с учениците си. Никой не би го обвинил, ако Той за втори път беше казал на хората да си заминат.

Никой не би го критикувал, ако той беше помахал с ръка, сбогувайки се с хората. Но Той не направил това. Отложил за по-късно заминаването си. По-късно шял да поиска да замине някъде и да се уедини.

Но не и преди да „излекува болните“ и да ги научи на „много неща.“ Мисълта за себе е била забравена...другите били обслужени...и напрежението било изпуснато.

Запомнете това. Следващият път, когато „външни“ предизвикателства ви изкусят да затворите вратата и да стоите вътре, останете достатъчно там, докато се затоплите. После излезте навън.

Когато тези, които са призвани да ловят риба, не ловят, те се бият помежду си.

Глава 5

Радостта от пътуването

Тя седеше в самолета на място 14E, а аз – на 14D. Тя беше от провинцията, а аз бях градски човек. Тя беше стеснителна, а аз бях опитен. Тя беше домошарка, а аз бях „професионалист.“ **Но тя можеше да вижда, а аз бях сляп.**

Докато сяха, тя каза: „Те наистина са поставили седалките много близо една до друга, нали?“

Лицето ѝ беше само на 25 см от моето. Бузите ѝ бяха хлътнали, веждите ѝ се събираха над носа ѝ, а долната ѝ челюст провисваше. Усмивваше се толкова широко, че човек можеше да види дупка в зъбите на горната ѝ челюст. Вратът ѝ изглежда, че излизаше под ъгъл 45° от раменете ѝ, поради което главата ѝ се намираше пред гърдите ѝ, а не над тях.

Косата ѝ беше подстригана на бретон и беше облечена в костюм от син велур.

Не знам дали беше възрастна или просто изглеждаше възрастна. Но със сигурност знам едно нещо: тя никога не беше пътувала със самолет.

„Нали разбирате, аз не пътувам често.“ Когато ѝ казах, че аз пътувам често, очите ѝ се разшириха: „О, това трябва да е много забавно.“ (Тя можеше да добавя сричка към всяка дума.)

Аз изпъшках вътре в себе си. Вече си бях в лошо настроение. Седмицата ми беше много натоварена. Излитането на самолета закъсня, а и той беше препълнен с пътници. Болеше ме зъб и си бях забравил обезболяващите хапчета в хотела. Исках да спя, но имах да върша работа. А сега седях до една странна жена.

„О, момче, виж този!“ Тя сочеше към самолета, който се намираще преди нас на пистата за излитане.

„И нашият самолет ли е толкова голям?“

„Да.“ Надявах се лаконичният ми отговор да ѝ покаже, че не съм в настроение да разговаряме. Но това не стана.

„Аз отивам да видя моето момче в Далас. Някога ходили ли сте в Далас? Надявам се, че той е добре. Миналата седмица имаше болки в стомаха. Той си взе ново куче. С нетърпение очаквам да го видя. То е Лабрадор. Знаете ли какви са тези кучета? Те са големи, привлекателни и...“ Тя беше необичайна. Не само можеше да добавя сричка към всяка дума, но можеше да отговаря и на собствените си въпроси.

Но когато излягахме тя беше мълчалива. В продължение на няколко минути не каза нищо. След това издаде звук, който би призовал прасетата да се нахранят. „Оооооо, онези дървета там долу приличат на торфен мъх!“ Хората около нас се обърнаха и погледнаха към мен, все все едно, че бях Е. Ф. Хутън. (Коментар: Прочут мошеник. Д.Пр.)

„Коя е тази река?“

Казах ѝ, че не зная и тя извика стюардесата, за да ѝ каже.

Когато започнаха да разнасят напитките, аз поисках кока кола; тя поиска да ѝ кажат какви напитки предлагат. „Ще ми ги кажете ли отново?“ Стюардесата отново ѝ каза какви напитки предлагат. Тя се изсмя глуповато: „О, толкова е трудно да избира.“ Но накрая избра.

Когато ѝ донесоха напитката, тя възкликна, че не знаела, че ябълковия сок се предлагал в консервени кутийки. А когато ѝ донесоха сандвич, тя отвори кутията и каза достатъчно високо, че да я чуе и пилота: „Защо, защо поставят тук майонеза?“ Когато извадих лаптопа от чантата си, тя беше очарована. „Това наистина е умно.“ И после продължи...през времето на целия полет.

Тя не пропускаше нито едно нещо. Ако не гледаше навън през илюминатора, тя се удивляваше от някое списание. Ако не говореше, тя си играеше с нейния вентилатор. Или включваше и изключваше локалното си осветление. Играеше си с колана на седалката си. Наслади се на обяда си. Когато влязохме в турбулентна зона, аз погледнах към нея за да проверя, дали е добре, а тя се усмихваше. Човек може да си помисли, че се возеше на въртележка „Ферари“ на окръжния панаир!

По средата на пътуването ми хрумна, че тя беше единственият пътник, която се наслаждаваше на пътуването. Останалите от нас, „опитните“, бяхме твърде зрели за да се забавяваме. Мъжът, който седеше пред мен, обсъждаше командировката си до Япония, споменавайки повече имена, отколкото има в Американското бюро за регистриране на гражданите на САЩ. Мъжът зад мен си поръчваше бира – по 2 наведнъж. Жената от дясната ми страна беше потънала до веждите в четенето на документи.

А аз гледах екрана на компютъра – с уморени очи, с болка в устата, преуморен, опитващ се да намеря съобщение за стресирани хора **и никога не забелязващ, че съобщението седеше край мен.**

И може би никога нямаше да забележа това, ако тя не се беше навела към мен в края на полета и не беше ми казала: „Сине, може би е нетактично да казвам това, **но ти работеше през цялото пътуване. Ти трябва да си починеш. Трябва да затвориш тази машина и да се наслаждаваш на пътуването.**“

Задавих се. После се усмихнах слабо и измърморих някакво извинение, че трябва да свърша работата преди утрешния ден. Но тя не ме слушаше. Беше стиснала здраво двете си ръце, развълнувана от кацането.

Когато излягахме от самолета тя каза: „Нали беше забавно това пътуване?“

Аз не казах нищо. Само кимнах с глава и се усмихнах. Тя излезе от самолета и тръгна сред тълпата, любопитна като 6-годишно дете. Наблюдавах я докато можех, а след това се обърнах да отида към моя следващ полет с един научен урок.

Реших да държа очите си отворени.

Реших, че няма голяма полза от това да измина разстоянието, но да изпусна пътуването.

Глава 6

Забележително

Преди няколко седмици се случи нещо, което може да бъде поставено в папката с надпис: „Забележително.“

Един съботен ден играех баскетбол в залата до църквата. (Доста приятели всяка събота идват там да играят.) Някои от тях са с плоски кореми – младежи на 20-тина години, които могат да си докоснат палците на краката, когато се навеждат с изправени колене и да докосват ринга, когато скочат. *(Коментар: За сведение, ринга се поставя на височина 3,15 м. А височината на волейболната мрежа е 2,43 м. Д.Пр.)*. Останалите от нас са с дебели кореми – мъже, които приближават или вече се намират на върха на разцвета на силите си. Докосването на върха на палците на краката вече не беше наша цел.

Самото виждане на палците, когато гледаме изправени надолу – това е сегашното ни предизвикателство.

Аз никога не успявам да докосна ринга, когато скачаме и рядко успявам да го уцеля с топката, когато я хвърлям към него. Но играчите с плоски кореми не са заплахата, когато играем ние, играчите с шкембетата. *(Те нямат шанс да ни победят, защото ние имаме ключовете за залата.)*

Веднъж, преди няколко недели, ние бяхме по средата на играта, когато аз скочих, за да хвана една топка, която беше отскочила от баскетболното табло. Изглежда съм бил доста бавен, защото, когато след отскока отивах нагоре, някой друг вече слизаше надолу заедно с нея. И единственото нещо, което получих от този скок, беше пръст в окото.

Когато си отворих окото, всичко което виждах, беше замъглено и размазано. Знаех, че контактната леща не беше там, където трябваше да бъде. Мислех си, че тя се е изместила в ъгъла на окото ми. Поради това веднага напуснах терена и отидох в съблекалнята. Но след като се огледах в огледалото, разбрах, че тя е паднала някъде на пода.

Изтичах обратно на игрището. Играчите се намираха в отсрещния край, оставяйки свободен кош, под който изгубих контактната си леща.

Бързо отидох там, паднах на колене и започнах да я търся. Не можах да я намеря. Когато другите играчи затичаха с топката към моята страна, те ме видяха какво правя и дойдоха да ми помогнат. И десетте играчи лазехме на колене и търсехме. Но никой не можа да намери глупавата леща.

Почти бяхме решили да се откажем, когато един от играчите извика: „Ето я.“ Погледнах нагоре. Той сочеше към рамото на един от играчите. Същият играч, чийто пръст ми беше изследвал роговицата.

Там, на рамото му, беше моята леща. Тя беше паднала върху него...се беше залепила върху кожата му и беше стояла през цялото време, докато той беше скачал и се беше блъскал с другите играчи.

Забележително.

Даже още по-забележително стана, когато се замислих, че контактната леща беше направила това пътуване на гърба на един играч с плосък корем. Човек, който можеше да докосне ринга и палците на краката си. Ако лещата се беше „приземила“ на рамото на някой от по-възрастните играчи, никой нямаше да бъде впечатлен. Някои от нас имат подвижността на пасящ бивол. Но когато се замислите за пътешествието, което извърши тази мъничка пластмасова частичка, когато се замислите за шанса тя да бъде намерена, вие имате само едно място, където можете да поставите този случай: в папката с надпис „Забележително.“ Колкото повече мисля за този случай, толкова по-забележителен става той. *(Коментар: Не мога да се въздържа и ще ви разкажа един подобен случай с мен. Живея на 8 етаж в 16-етажен блок. Прозорецът на стаята ми гледа към вътрешен двор, по който никой не минава и е обрасъл с трева до коленете. Веднъж, под въздействието на неизвестна сила, бях отворил прозореца и реших да изхвърля навън някакъв малък косъм, но поради невнимание изпуснах долу златната си венчална халка. Веднага слязох долу и я търсих неуспешно в продължение на половин час. После към мен се присъедини и жена ми. Двамата я търсихме още около 1 час. Тогава ми хрумна да се върна в стаята си и да пусна оттам една гайка с приблизително същото тегло. Жена ми остана долу, за да гледа къде ще падне гайката. Идеята се оказа много удачна, защото стеснихме района на търсенето и за частие успяхме да намерим пръстена. Никога няма да забравя този случай и съм убеден, че Бог ми помогна, за което съм му много благодарен. Д.Пр.)*

Колкото по-забележителен ставаше този случай, толкова повече научавах за забележителните неща. Научих, че обикновено забележителните неща се случват в незабележителни ситуации, като например в – баскетболните игри в събота сутрин. Освен това забелязах, че има и много други забележителни неща, които се случват, освен нещата, които ние обикновено забелязваме.

Всъщност, аз започнах да се оглеждам наоколо и забелязвах все повече и повече неща, които поставих в категорията „Да бъдат очаквани,“ които заслужават да бъдат в папката „Какво знаем ние?“ Искате ли примери?

Парите ми се намират в банка заедно с парите на поне няколко хиляди други хора. Кой знае колко

много парични преводи се правят ежедневно? Кой знае колко много пари постъпват в тази банка и колко пари излизат? Но по някакъв начин, ако аз искам да изтегля някаква сума или просто да знам, колко пари имам в банковата си сметка, банковият служител може да ми даде това, което искам.

Забележително.

Всяка сутрин аз се качвам в кола, която тежи 500 кг и я закарвам в центъра на града, където аз – и хиляди други шофьори – превръщаме превозните си средства в ракети, които се движат със скорост 10 км/час. Въпреки, че няколко пъти се отървах само с уплаха и имах няколко злополуки, аз все още продължавам да си свиря с уста, докато карам със скорост, която би накарала моя прадядо да заспи.

Забележително.

Всеки ден имам честта да седя с книга, която съдържа думите на Онзи, който ме е създал. **Всеки ден имам възможността да му позволя да ми даде 1-2 указания за това, как да живея.**

Ако не правите това, което Той казва, Той не изгаря книгата или не отменя моя абонамент за нея. Ако аз не съм съгласен с това, което Той казва, светкавица не разцепва моят люлеещ се стол, нито пък ангел зачерква името ми в святия лист. Ако не разбирам това, което Той казва, Той не ме нарича „тъпак.“ Всъщност, Той ме нарича „Сине“ и на някоя друга страница обяснява това, което аз не разбирам.

Забележително.

В края на деня, преминавайки през къщата, аз влизам в спалните на три малки момичета. Обикновено одеялата им са изритани настрана, поради което аз ги завивам. Обикновено косите им скриват лицата им, поради което аз ги откривам. И една по една се навеждам и целувам челата на ангелчетата, които Бог ми е дал на заем. После заставам на вратата и се чудя защо Той е възложил на препъващ се и несръчен човек като мен задачата да обичам и да водя такива съкровища.

Забележително.

После отивам и пропълзявам в легло с жена, която е много по-умна от мен...жена, която заслужава мъж, който изглежда по-добре от мен...но е жена, която ще оспори този факт и ми казва от дъното на сърцето си, че аз съм най-доброто нещо, което тя може да има.

След като помисля за жената, която имам и когато си мисля, че ще трябва да живея с нея до края на живота си, аз поклащам главата си и благодаря на Бога за милостта и си казвам: Забележително.

На сутринта аз отново правя това. Карам колата си по същия път. Отивам в същия офис. Обаждам се на същата банка. Целувам същите момичета. И пропълзявам в същото легло със същата жена. **Но аз се уча да не приемам ежедневните чудеса като някаква даденост.**

Само си помислете, че всичко тръгна от една баскетболна игра. Откакто установих този контакт, аз виждам нещата много по-ясно.

Откривам много неща: задръстванията в трафика накрая изчезват, залезите са безплатни и повечето самолети заминават и пристигат навреме. Уча се, че повечето хора са добри хора, които са точно толкова стеснителни да започнат разговор, колкото и аз.

Срещам хора, които обичат страната си, обичат своя Бог и своята църква, и биха дали живота си за което и да е от тези три неща.

Уча се, че ако погледна...или отворя очите си и наблюдавам...**има много причини да си сваля шапката, да погледна към Източника и просто да кажа „Благодаря.“**

Глава 7

Благодаря за хляба

Скъпи приятелю,

Пиша ти, за да ти благодаря. Искане ми се да ти благодаря лично, но не знам къде си. Искане ми се да ти се обадя, но не знам името ти. Ако знаех как изглеждаш, аз щях да те търся, но лицето ти е неясно в паметта ми. Но никога няма да забравя това, което направи ти.

Ти беше там, облеганат на твоя пикап в нефтеното поле в Западен Тексас. Приличаше на някакъв инженер. На човек, който надзирава работата. Твоят гаширизон и чистата ти риза те отличаваха от нас, обикновените работници. Ние бяхме на дъното на социалната стълба на нефтеното поле. Ти беше шеф. Ние бяхме работници. Ти разчиташе чертежите. Ние копаехме каналите. Ти проверяваше тръбата. Ние я полагахме. Ти се хранеше с шефовете под навеса. А ние се хранехме под сянката.

Освен през онзи ден.

Спомням си, че се чудех защо ти направи това. Ние не бяхме много за гледане. Това по външния ни

вид, което не беше изпотено, беше изцапано с нефт. Лицата ни бяха обгорени от слънцето; кожата ни беше черна от смазката. Но това не ме притесняваше. Аз бях там само за през лятото. Ученик в гимназията, който изкарваше добри пари, полагайки тръби. Повечето от нас бяха нелегални емигранти от Мексико. Другите бяха скитници, обикалящи прерията, подобно на бурените в прерията, които нямат корени.

Нито пък си заслужавахме много да бъдем слушани какво си говорим. Езикът ни беше груб като шкурка. След обяд запалвахме цигари и започвахме шегите. Някой винаги имаше тесте с карти, на гърба на които имаше момичета с дантелено бельо. За 30 минути, в най-горещото време през деня, нефтената площадка се превръщаше в Лас Вегас – пълен с отвратителен език, с мръсни истории, с Черен Петър и кръглите маси в баровете, направени от обърнати с дъното нагоре кофи, на които обядвахме.

По средата на една такава игра ти се приближи до нас. Помислих си, че искаш да ни възложиш някаква работа, която не можеше да почака няколко минути. Подобно на другите, аз изпъшках, когато те видях, че идваш.

Ти беше нервен. Когато започна да говориш, ти пренасяше тежестта на тялото си от единия си крак на другия. Ти започна: „Хей, приятели.“ Ние се обърнахме и погледнахме към теб. „Аз, ъ, просто искам, ъ, да ви поканя...“

Ти беше извън удобната си зона. Нямах представа какво можеш да ни кажеш, но знаех, че то няма нищо общо с работата. „Аз просто искам да ви кажа, че, ъ, нашата църква тази вечер има служба и, ъ...“ Аз не можех да повярвам и казах: „Какво? Той говори за църква? Тук? С нас?“

„Аз искам да поканя всеки от вас да дойде.“

Тишина. Пищяща тишина. Същата тишина можете да чуете, ако монахиня попита съдържателката на публичен дом, дали би могла да използва бардака за отслужване там на католическа меса. Същата тишина можете да чуете, ако представител на данъчната служба покани мафията на семинар за почтено плащане на данъците.

Няколко мъже гледаха в калта. Неколцина поглеждаха как ще реагират другите. Кикотенето се надигна няколко сантиметра над повърхността.

„Е, това е. Ъ, ако някой от вас иска да дойде...ъ, нека да ми каже.“ След това ти се обърна и си замина, а ние се обърнахме и се засмяхме. Нарекохме те „преподобният“, „проповедникът“ и „папата.“ Удрыхме се на шега помежду си и си придавахме смелост един на друг да отидем. Ти се превърна в мишена на шегите ни през този ден. Сигурен съм, че ти знаеше това. Сигурен съм, че ти се върна при своята кола, мислейки си, че единственото добро нещо, което беше направил, беше да се превърнеш в добрия глупак. **Но ако си разсъждавал така, ти си направил грешка.**

Това е причината за това писмо.

През тази седмица мислех за теб. Мислех за теб, когато четох за някой друг, който поел риск по обяд. Мислех си за теб, когато четох историята за малкото момче, което дало обяда си на Исус. То нямало много храна. Всъщност, количеството е било нищожно в сравнение с количеството, което е нужно, за да се нахранят 5000 души. То сигурно си се е борило с глупостта на цялата тази ситуация. Какво е представлявал един обяд в сравнение с нуждата да се нахранят толкова много хора. Сигурно се е питало, дали изобщо си заслужава усилието.

Каква полза би имало от толкова малко храна? Мисля си, че това е причината, поради която момчето не е дало храната си на тълпата, а я е дало на Исус. Нещо му е казало, че ако засади семето, Бог ще дари реколтата.

Затова то дало обяда си на Исус. Събрало смелостта си, станало от тревата и влязло в кръга на възрастните. То било толкова не на мястото си в тази група, колкото ти беше в нашата. То сигурно е било нервно. **Никой не харесва да изглежда глупав.**

Може би някой също му се е присмял. А ако не са се присмели, те са поклатили главите си: „Малкото момче не знае нищо по-добро.“ А ако не са поклатили глави, те са погледнали с разширени очи: „Тук има проблем с глада, а това малко момче си мисли, че една порция обяд ще го разреши.“ **Но момчето не е гледало към главите или очите на хората, то е виждало само Исус.**

И ти сигурно си виждал Исус, когато си вземал твоео решение. Повечето хора биха счели, че ние сме направени от невероятен материал. Повечето хора биха спестили семената си, за да ги посеят в по-мека почва. И те биха били почти прави. **Но Исус е казал да даваме...поради това ти даде.**

Когато си мисля, че ти и малкото момче имате много общи неща:

- И ти, и то използвахте обяда си, за да помогнете на другите.
- И ти, и то избрахте вярата, а не логиката.
- И ти, и то дадохте основание на вашия Отец да се усмихне.

Но има и една разлика. Момчето е можало да види какво е направил Исус с неговия дар, а ти не си можал. Поради това ти пиша. Искам да знаеш, че поне едно от семената падна на плодородна почва.

Преди около 5 години един второкурсник в колеж се чудеше какво решение да вземе. Той се беше отклонил от вратата, която беше получил от родителите си. И искаше да се върне. Искеше да си дойде у дома. Но цената беше висока. Приятелите му можеха да му се смеят. Щеше да се наложи да промени навичките си. Репутацията му щеше да бъде повредена и победена.

Можеше ли той да направи това? Имаше ли смелостта? Тогава си помислих за теб. **Когато късно една вечер седях в спалнята си, търсейки смелостта и волята да правя това, което знаех, че е правилно, аз си мислех за теб. Мислех си как твоята обич към Бога беше по-голяма от обичта ти към твоята репутация.**

Мислех си **как твоето подчинение беше по-голямо, отколкото здравия ти разум. Спомних си как ти беше по-загрижен за създаването на последователи на Исус Христос, отколкото за създаването на добро първо впечатление. И когато си мислех за теб, споменът за теб се превърна в мотивация за мен.**

Така си дойдох у дома.

Разказвах твоята история десетки пъти пред хиляди хора. Всеки път реакцията беше една и съща: публиката се превръщаше в море от усмивки и главите се поклащаха разбиращо. Някои се усмихваха, защото си спомнях за „инженерите с чисти ризи“ в техния живот. Спомнях си за съседката, който донесе кекса, за лелята, която написа писмото, за учителят, който слушаше...

Други се усмихваха заради това, което бяха направили. Те също се питаха, дали тяхното „споделяне на обеди“ си беше струвало усилието.

И ти се питаш за същото. Това, което направи в онзи ден не беше много. Аз съм сигурен, че тогава ти си замина, считайки, че усилието ти е било напразно.

Но не беше така.

Заради това ти пиша, да да ти кажа „Благодаря.“ Благодаря ти за примерът. Благодаря ти за смелостта.

Благодаря ти, че даде твоя обяд на Бога, който направи нещо с него; **твоят обяд стана за мен Хлябът на Живота.**

С благодарност,

Макс

P.S. Ако поради някакво забележително съвпадение ти прочетеш това и си спомниш за онзи ден, моля те, обеди ми се, дължа ти един обяд.

Глава 8

Размишления в Минеаполис

Пътят от Бостън, Масачузетс до Едмънтън, Канада е дълъг. Както и да го скъсявате или да го начертавате, това е дълъг път.

Пътуването ми започна в 13:30. Обяснявах там, където се предполагаше, че трябва да обяснявам и успех да обуя спортните си обувки си Рийбок точно навреме, за да се преборя с трафика по целия път до летището Логан.

Самолетът беше препълнен с пътници, някои от тях бяха обезумели. Самолетът беше проектиран от инженер с височина 1,60 м, който мрази високите хора. За обяд ядох коленете си. Самолетът пристигна в Минеаполис, където трябваше да се прехвърля на друг самолет.

Знам, че от мен не се очаква да се оплаквам. Самият аз съм се слушал как проповядвам проповеди за благодарността. Знам, че един милион хора по света биха искали да имат фъстъците, давани от авиокомпанията, които днес аз изхвърлям на боклука. Но все пак ще кажа, че слязох от самолета със схванат крак, с празен стомах, с лошо настроение и с още 3 часа пътуване, които ми оставаше да измина.

На път към следващия самолет видях МакДоналдс. Изглеждаше добър. Дали имах време?

Тогава видях нещо по-добро: телефон.

Отидох при телефона, седнах върху торбите си и се обадих у дома. Отговори ми Денилин. Обичам, когато тя отговаря. **Тя винаги е радостна, когато ѝ се обаждат. Когато отиде на небето, Свети Петър ще ѝ възложи да работи като рецепционистка край вратата.**

Изразходвахме 20 минути, за да обсъдим основните теми от компетенцията на Пентагона, като например, какво е метеорологичното време в Нова Англия и в Сан Антонио. Говорихме за това, че Йена имаше приятелка, която тази вечер щеше да дойде и да спи заедно с нея, а Сара може би има температура. Аз ѝ разказах за канадецът, френско-говорещ учител по английски, до когото седях в самолета, а тя ми каза за новото основно училище.

Ние не взехме никакви решения. Не решихме никакви проблеми. Не разрешихме никакви големи конфликти. Ние просто си говорихме. **И аз се почувствах по-добре.**

Йена взе телефона и ме попита кога ще се прибера у дома и на мен ми стана хубаво, че някой ме иска.

Андрея взе телефона и ми каза, че ме обича и на мен ми стана хубаво, че съм обичан.

Йена постави телефона близо до ухото на бебето Сара и аз говорих по бебешки по средата на летището. (Някои хора се обърнаха да ме зяпат.) Но аз не им обърнах внимание, защото Сара гукаше и на мен ми стана хубаво, че ми гукат.

Денилин взе обратно телефона и каза: „Радвам се, че се обади.“ Почувствах се щастлив и закачих слушалката.

Сега съм обратно в самолета и настроението ми отново е добро. Заминаването на самолета закъсня, защото пистата за излитане беше претоварена, което означава, че ще пристигна в Едмънтън един час по-късно, отколкото бях планирал. Не знаех кой ще ме посрещне и вземе от летището и даже не можех да си спомня пред каква аудитория беше планирано да говоря утре. Но това не беше проблем.

Мога да се справя да бъда пътник, стига да знам, че мога да се обадя у дома тогава, когато поискам.

Исус е можел...и го е правил. Може би това е логиката в текста на стих Мат.14:19: „*Вземайки петте хляба и двете риби, и поглеждайки нагоре към небето, Той благодари и разчупи хлябовете.*“ (мой превод). Винаги бях посочвал тази молитва - в най-добрия случай – като добър пример, а в най-лошия – като добър навик.

До сега.

Сега ми се струва, че Исус е имал нуждата да се обади у дома сред шумотевицата и бъркотията, толкова много, колкото и аз. Той бил заобиколен от хора, които искали храна и от ученици, които искали почивка. А Неговото сърце било тъжно поради смъртта на Йоан Кръстител.

Той е имал нужда да прекара една минута с някой, който би го разбрал. Може би Той, подобно на мен, се е почувствал изморен от бъркотията, свързана с извършването на работата в далечната земя и е имал нужда да се обади у дома.

И Той се обадил. Поговорил си с Онзи, когото обича. Чул звукът на дома, който Му липсвал. И Му било припомнено, че когато всички вериги на ада бъдат разкъсани, цялото небе ще дойде близо до земята.

Може би и вие трябва да се обадите у дома. Бог ще се зарадва, ако вие направите това – а вие ще бъдете двойно по-радостен.

Глава 9

Заглушаване на гласовете

Искате ли да имате успех? Ето вашият модел. Искате ли да имате постижение? Ето вашия прототип. Искате ли блестяща светлина, шествия и медийно внимание? Разгледайте първата страница и централната статия в най-големия вестник в държавата. Това е карикатура на „Мис Америка.“ „Жизнено важната“ информация за 51-та участнички беше комбинирана, за да представи съвършената жена. Тя е с кестенява коса и с кафяви очи. Знае как да пее и притежава съвършена фигура: 35-24-35 инча. (*Коментар: 1 инч = 25,4 мм. Д.Пр.*). Тя е Мис Америка. Тя е идеалът.

Съобщението обявява от страницата: „Това е стандартът за американската жена.“ Подразбирането е ясно: Правете каквото е нужно, за да бъдете като нея. Стегнете бедрата си. Задълбочете цепнатината на бюста си. Грижете се за косата си. Усвършенствайте походката си. Не се споменава нищо за нейните убеждения...за нейната честност...за нейната вяра...или за нейния Бог. Но ви е съобщен размера на нейния ханш.

На малка снимка, 10 см в ляво, е друга жена. Лицето ѝ е слабо. Кожата ѝ е сбръчкана, почти като на мъртвец. Няма никакъв грим...няма никакъв руж...няма червило. На устните ѝ има слаба усмивка, а в очите ѝ има блясък. Тя изглежда бледа. Може би това е мое въображение или може би е истина. Заглавието е: „Майка Тереза е в тежко състояние.“ Майка Тереза. Вие знаете нейната история. Когато спечели Нобеловата награда за мир през 1985, тя дари 200000\$ за бедните в Калкута. Когато един бизнесмен ѝ купи нова кола, тя я продаде и даде парите за онеправданите. Тя не притежава нищо. Тя не дължи никому нищо.

Две жени: Мис Америка и Майка Тереза. Едната върви по крайбрежната алея; другата работи в тесните улички. Два гласа. Единият обещава корони, цветя и тълпи. Другият обещава служение, отказ от правата си и радост.

Нямам нищо против красивите шествия (въпреки че имам моите резерви към тях). Но определено

имам нещо против лъжливите гласове, които вдигат шум в нашия свят.

Вие сте ги чували. Те ви казват да замените почтеността си за нова стока. Да дадете убежденията си и в замяна да получите една лесна сделка. Да размените вашата посветеност за една бърза възбуда.

Те шепнат. Те ухахват. Те се присмиват. Те събуждат неосъществими желания. Те флиртуват. „Продължавай, всичко е наред.“ „Само почакай до утре.“ „Не се тревожи, никой няма да знае.“ „Как е възможно нещо, което изглежда толкова добро, да бъде толкова лошо?“

Гласове на тълпата.

Животът ни е Уол Стрийт на хаоса - пазар, отрупан с искания. Пораснали мъже и жени лаят в трескаво усилие да вземат всичко, което могат, преди времето да свърши. „Купувайте. Продавайте. Разменяйте - но каквото и да правите, правете го бързо – и шумно.“ Пътуващ цирк на хора, облечени в спортни дрехи, в който никой не се усмихва и всички се блъскат.

Безкраен хор от оживени гласове: едни предлагат, други вземат - и всички пишат.

Какво правим ние с тези гласове?

Докато пиша този ръкопис, аз съм седнал на бюро в една хотелска стая. Далече съм от дома. Далече съм от хората, които ме познават. Далече съм от членовете на семейството ми, които ме обичат.

Гласовете, които окуражават и утвърждават, са далечни.

А гласовете, които събуждат у нас неосъществими желания и ни съблазняват, са близки. Въпреки, че стаята е тиха, ако се вслушам, гласовете са кристално ясни.

Реклама на нощното шкафче ме кани да се отпусна във фотьойла във фойето на хотела, „където мога да си създам нови приятели в отморяваща атмосфера.“ Друга реклама върху телевизора ми обещава, че чрез поръчването на филм за възрастни, прожектиран късно вечерта, „фантазиите ми ще станат реалност.“ В телефонният указател няколко колонки предлагат „любов далече от дома.“ Привлекателна, гравирана със златни букви книга в чекмеджето на нощното шкафче ни приканва: „Книга на Мормоните – Друг Завет на Исус Христос.“ Водещият на шоу-програмата по телевизията обсъжда темата на деня: „Как да имате успех в секса в офиса.“ Гласове. Някои – за удоволствие. Други – за сила.

Някои обещават приемане. Други обещават нежност. Но всички обещават нещо.

Даже гласовете, които чул Исус, обещавали нещо. „След като хората видяха знамението, което Исус извърши, те започнаха да говорят: „Истинна, това е Пророкът, който трябва да дойде в света“ (Йоан 6:14 – мой превод). За случайният наблюдател това са гласове на победа. За необученото ухо това са звуци на триумф. Кое може да е по-добро? Пет хиляди души плюс жените и децата оповестяват, че Христос е пророк. Хиляди гласове се превръщат в рев на съживление и в овация на хваление.

Хората имат всичко, от което се нуждаят за една революция. Те имат враг: Ирод. Те имат мъченик: Йоан Кръстител. Те имат водачи: учениците. Те имат изобилие от доставки: Исус, производителят на хляба. Те имат цар: Исус от Назарет.

Защо чакат? Времето е дошло. Израел ще бъде възстановен. Хората на Бога чува Божия глас.

Някои обявяват: „Цар Исус!“ Тълпата се съгласява. И не си мислите нито за миг, че Христос не е чувал техните викове. Хор, който обещава власт, опиянява. Няма нужда от никакъв кръст. Не се изисква никаква саможертва. Армията от ученици се подчинява на всяка Негова заповед. Власт да промени света, без да се налага да умира, за да стане това.

Отмъщението може да бъде сладко. Онзи, който обезглавил Йоан Кръстител, е само на няколко километра оттам. Чудя се, дали някога Той е усетил хладното острие, опряно на врата му.

Да, Исус е чувал гласовете. Чувал е изкушенията. Но освен това е чул и Някой друг. И когато Го чул, Той Го видял. „Исус, знаейки, че искат да дойдат и да го направят насила цар, се оттегли пак към хълма сам“ (Йоан 6:15 – мой превод).

Исус предпочел да бъде сам с истинския Бог, а не да бъде в тълпа с грешни хора.

Логиката не му е казала да каже на тълпите да се разотидат. Общоприетият разум не му е казал да обърне гръб на желящата Го армия. Не, Исус не е слушал глас, който е идвал отвън. Той е чувал глас, който е идвал отвътре.

Отличителният белег на овцата е нейната способност да чува гласът на Пастира. „Овцете слушат гласа Му. Той вика своите овце по име и ги извежда навън“ (Йоан 10:3 – мой превод). Отличителният белег на ученика е, че той или тя е способен да чува гласа на Учителя.

„Ето ме! Стоя на вратата и чукам. Ако някой чуе гласа Ми и отвори вратата, аз ще вляза и ще ям с него, и той с Мен“ (Откр.3:20 – мой превод). Светът блъска по вратата ви; а Исус почуква на вратата ви. Гласове крещат, за да получат вашата привързаност; а Исус меко и нежно я иска. Светът обещава плътско удоволствие; Исус обещава тиха вечеря...с Бог. „Аз ще вляза и ще ям.“

Кой глас чувате вие?

Нека да ви кажа нещо важно. Никога няма такова време, през което Исус не говори. Никога. Никога

няма такова място, в което Исус да не присъства. Никога. Никога няма стая, която да е толкова тъмна...безделие, което да е толкова сладострастно...офис, който да е толкова изискан...където вечно присъстващият, вечно стремящият се, неуморно нежен Приятел да не е там, и да почуква тихо на вратите на сърцата – очаквайки да бъде поканен да влезе.

Малцина чуват Неговия глас. Още по-малко на брой са хората, които отварят вратата.

Но никога не тълкувайте нашата вкочаненост като Негово отсъствие. Защото сред бързо отлитащите обещания за удоволствие, е вечното обещание на Неговото присъствие. „Наистина, аз съм с вас винаги, до самият край на века“ (Мат.28:20 – мой превод).

„Никога няма да те изоставя; никога няма да те забравя“ (Евр.13:5 – мой превод). **Няма хор, който да е толкова шумен, че Божият глас да не може да бъде чут...ако ние слушаме.**

Това е истината в тази хотелска стая.

Нужни ми бяха само няколко минути, за да установя това, но аз го направих. Тази истина не беше толкова видима, като рекламата за безделничането във фойето на хотела или рекламата за филма. Но тя беше там. Тя не беше толкова въображаема, като Библията на Мормоните или толкова грабваща вниманието като рекламата за една платена любовна нощ в хотела. Но аз винаги отказвам на тези лъжи заради мира, който намирам в това съкровище – Библията.

Простото томче с твърди корици на Библията, оставено в стаята ми от Геден. Нужни са ми само няколко минути, за да намеря истината в нея, но аз направих това. И когато го направих, аз я отворих там, където се намира един от любимите ви откъси: „Идва време, когато всички, които са в гробовете си, ще чуят Неговия глас и ще излязат: тези, които са вършили добро ще възкръснат за живот, а онези, които са вършили зло, ще възкръснат за осъждане“ (Йоан 5:28-29 – мой превод).

Интересно. Идва ден, когато всеки ще чуе Неговия глас. Идва ден, когато всички други гласове ще бъдат заглушени; Неговият глас – и само Неговият глас – ще се чува.

Някои хора ще чуят Неговия глас за пръв път. **Това не означава, че Той никога не е говорил, а че те просто никога не са го слушали.** За тези хора Божият глас ще бъде глас на чужденец. Те ще го чуят само веднъж – и никога вече. Те ще прекарат вечността, избягвайки гласовете, които са следвали на земята.

А други ще бъдат извикани да излязат от гробовете си от познат глас. Защото те са овце, които познават своя пастир. Те са служители, които са отворили вратата, когато Исус е чукал.

Сега вратата ще бъде отворена отново. **Само че този път Исус няма да е този, който влиза в нашата къща, този път ние ще сме тези, които влизаме в Неговата къща.**

Глава 10

Снимката и папката

Всеки месец юни съставям календара си за следващата година. Юни е месецът „денят-Д.“ Нямам предвид „денят-Д“ като началната дата за нахлуването в Нормандия. (Коментар: На 6.06.1944, денят-Д, 156 000-на армия, съставена от американци, англичани и канадци, направила десант в 80 км. сектор от силно укрепеното крайбрежие на Нормандия и така бил открит Западния фронт във войната срещу Германия. Д.Пр.). Имам предвид „денят-Д“ като денят, в който трябва да вземам решения.

Тази сутрин започнах процеса на вземането на решенията. Отворих „Папката с решенията“ и започнах да чета поканите, които съм получил за изнасяне на проповеди в други църкви. Основател на църкви в Уайоминг пита, дали бих могъл да посетя църквата му. Църковен лагер във Вашингтон ме кани да говоря пред лагерниците. Мисионер в Индия е чел книгите ми и пита: „Дали можете да си осигурите нужните пари, за да прекарате една седмица с нас?“ Нещо се случва, когато човек отговаря на поканите на другите. Започва да се чувства важен.

Докато гледах към писмата, започнах да си мисля колко жизнено важен съм аз за прогреса на човечеството. **Чудех се, как е било възможно земята да се върти около своята ос преди аз да бях роден.** Поклатих главата си разбиращо, докато четох едно писмо, в което пишеше: „Вие сте единственият, който ще говори на тази среща.“ Пъхнах ръката си под ризата и написах с пръст върху потника си едно голямо „С“ - „Супер Макс.“ Почувствах се надут и горд, когато прочетох последното писмо. Но докато оставях папката, забелязах и друго искане. Искане, което не бях поставил в папката. Искане, което лежеше на бюрото ми.

То нямаше дата, нямаше подпис, нямаше краен срок. Това не беше писмо или SMS. Това беше снимка – снимка, която беше толкова скорошна, че все още не беше поставена в рамка. Беше портрет на мама и татко, заобиколен от три малки момичета. Нашият семеен портрет.

Направи ми впечатление разположението на снимката и на папката. Имаше нещо символично в начинът, по който аз несъзнателно бях поставил писмата с поканите близо до семейната снимка. Единствената снимка, лежаща в сянката на купчината от молби, изглежда шепнешком ми задаваше въпрос, на който само аз можех да отговоря: „**Макс, кой ще победи?**“

В пясъчният часовник има само определено количество пясък. Кой ще го получи?

Нали разбирате какво имам предвид? Тъй като вие не събирате на едно място всички молби отправени към вас до месец юни, вашата ситуация може да не е толкова ясно видима като моята. Но и вашата ситуация е също напълно реална.

„Родителско-учителския комитет има нужда от нов касиер. С вашата подготовка, опит, талант, мъдрост и любов към децата и образованието ви в счетоводството, Вие сте съвършеният човек за тази длъжност!“

„Предстои известно разместване на персонала в нашата фирма. С пенсионирането на шефа на нашия клон, някой ще заеме мястото му. Фирмата търси умен и млад търговски служител – някой като вас – който е готов да демонстрира своята привързаност към организацията, чрез поемане на изпълнението на някои допълнителни проекти...и работа след края на работното време.“

„Извинявам се, че се налага да ви помоля отново, но вие сте толкова добра учителка в Неделното училище. Ако можете да вършите тази работа още едно тримесечие...“

„Току-що ме напусна моята чистачка. Ще се върнете ли да работите за мен? Знам, че вие не искате да се върнете на работа, докато децата ви не започнат да ходят на училище. Но това са само 4 часа ежедневно и сега има занималня за деца, която се намира само на няколко квартала разстояние от моя офис. Няма ли да е прекрасно да имате известна допълнителна парична сума?“

„Дали съм готов да работя като ръководител на поделение във вашата фирма? Е, честно казано аз бих бил съгласен да работя при тези условия, защото нашият най-малък син следващата есен отива да учи в колеж. Да, разбирам, че това е важна година за вашата организация...О, не, не искам подкрепа за да не се проваля...Да, ние направихме голям напредък през последните няколко месеца. Просто това е положението...“ **Това е борба за власт и вие сте въжето.**

От една страна са молбите, които искат да получат вашето време и енергия. Те ви призовават. Те ви правят комплименти. Те са истински и добри. Това са прекрасни възможности да правите добри неща. **Ако те бяха зли, щеше да е по-лесно да кажете „Не.“** Но те не са, поради което е лесно да намираме благовидни причини, за да откажем.

От другата страна са любимите ви хора във вашия свят. Те не ви пишат писма. Те не ви молят да намерите свободно време във вашия календар. Не ви предлагат да ви платят разходите. Не използват думи като „среща“, „ангажимент“ или „да обядваме заедно.“ Те не ви искат заради това, което вие можете да направите за тях; **те ви искат заради това, което сте вие.**

Кловис Чапели, свещеник от преди един век, обичал да разказва историята за два речни кораба, задвижвани чрез лопатни колела. И двата тръгнаха от Мемфис по едно и също време и пътували надолу по река Мисисипи до Ню Орлеанс. Докато плавали успоредно, моряците от единия кораб направили няколко язвителни забележки относно много бавната скорост на другия кораб. Били разменени обидни думи. Отправени били предизвикателства. И надбягването започнало. Съревнованието станало жестоко и измамно, докато двата кораба плавали през Южните щати Джорджия, Алабама, Южна Каролина, Мисисипи и Луизиана.

Единият кораб изостанал назад, защото нямал достатъчно гориво. Имал достатъчно въглища за нормално плаване, но не и за състезание. Когато корабът изостанал назад, един предприемчив млад моряк взел част от товара на кораба и го хвърлил в пещта. Когато моряците видели, че стоката гори толкова добре, колкото въглищата, те започнали да задвижват кораба си, изгаряйки товара, който им бил поверен да го транспортират. Накрая те спечелили надпреварата, но изгорили товара, който трябвало да превозят.

Бог ни е поверил товар и на нас: деца, брачни партньори, приятели. **Работата ни е да свършим нашата част в стремежа този товар да стигне до своето предназначение.**

И все пак, когато програмата получи приоритет пред хората, често пъти хората страдат. Каква част от товара жертваме ние, за да станем победители в надпреварата? Колко много хора не стигат до крайната цел, поради агресивността на конкуриращият се капитан?

Свят на проникателност е скрит в три следните думи от Мат.14:22: „*Той разпусна тълпата.*“ (мой превод.) Тази тълпа не е била съставена от небрежно събрани любопитни хора. Те не са били случайни зрители. Това е било множество, което е имало мисия. Преди да дойдат при Исус, те чули учениците. После напуснали домовете си. Те вървели след Исус, обикаляйки по брега на езерото. Те Го слушали, когато поучавал и гледали, когато изцелявал. Те били яли от хляба. Те били готови да го направят цар.

Със сигурност Исус щял да стане командир на тълпата и да фокусира тяхната ярост. Със сигурност Той щял да сграбчи шанса да спечели хилядите хора на своя страна. Със сигурност Той щял да прекара

нощта, кръщавайки желаещите последователи. Никой не би отказал шанса да служи на хиляди хора, нали?
Но Исус отказал.

„Той разпусна тълпата.“ Защо? Прочетете ст. 23: „И като ги разпусна, Той се изкачи на хълма сам, за да се моли.“ (мой превод.) Той казал „Не“ на важното, за да каже „Да“ на жизнено важното.

Той казал „Не“ на една добра възможност, за да може да каже „Да“ на още по-добрата възможност. Това не е било егоистично решение. Това е бил обмислен избор да се уважат приоритетите. Ако Исус е считал, че е нужно да каже „Не“ на исканията на тълпите за да се моли, не мислите ли, че и вие, и аз трябва да правим същото?

Исус е казал: „Блажени са кротките“ (Мат.5:5). Думата кротък не означава „слаб.“ Тя означава **фокусиран**. Това е дума, която се използва, за да опише опитомен жребец. **Сила под контрол**.

Мощ с посока.

Блажени са тези хора, които са обуздани. **Блажени са хората, които разпознават своите дадени им от Бога отговорности**. Блажени са тези, които признават, че има само един единствен Бог и са престанали да кандидатстват да заемат Неговото място. **Блажени са хората, които знаят защо са на земята, какво трябва да правят и са се захванали да вършат работата, която им е възложена**. Блажени са хората, които са способни да разпознаят, кое нещо е „най-доброто.“

Докато гледах снимката и папката, аз реших да се опитам да направя нещо. Реших да направя списък на нещата, които ще загубя, казвайки някоя вечер „Не“ на семейството си. Не беше трудно да го направя; просто направих списък на нещата, които щяха да ми липсват, ако снощи не се бях със семейството си.

Можех да бъда извън нашия град през тази седмица. Имах покана да бъда с една църква в Средния Запад. Отказах я. Какво щеше да стане, ако не бях я отказал? Ако бях отишъл, аз щях да имам вниманието на хиляда човека в продължение на 1 час. Щях да имам възможността да говоря за Исус пред някои хора, които не го познават. **Дали вечерта във вторник у дома с три деца и съпруга е по-важна, отколкото проповядването пред публика?**

Прочетете моя списък на нещата, които бих пропуснал. После вие решете.

Щях да пропусна отиването до плувния басейн, в който видях, как Йена за пръв път успя да се качи на нейната вътрешна гума от автомобилно колело.

Щях да изпусна 15-те минути подскачане нагоре-надолу в плиткия край на басейна с Андрея, качена на врата ми и пееща една мелодия от филма „Спящата красавица.“ Щях да пропусна да видя, как Денилин се разчувства, докато разопаковаше една кутия с бебешки дрехи.

Нямаше да отида на разходка с момичетата, по време на която Йена намери 10 „специални“ камъчета.

Нямаше да бъда там, за да държа Андрея и да я утешавам, когато пръста ѝ беше притиснат във вратата.

Нямаше да бъда тук, за да отговоря на въпроса на Йена: „Тате, какво е недъгав човек?“

Нямаше да мога да видя, как Андрея се кикоти, когато взе сламката от чашата на Йена, когато тя се беше обърнала с гръб.

Не бих чул как Йена разказа историята на Исус на кръста по време на семейната молитва (когато тя ни увери: „Но Той не е останал мъртъв!“).

Нямаше да видя как Андрея стяга бицепса на ръката си и пее: „Нашият Бог е толкова ГОООЛЯЯЯМ!“

Какво си мислите? Знам, че вие вече сте направили преценката си. **Има стотина говорители, които могат да говорят пред тази публика, но моите момичета имат един тате**.

След като направих списъка, просто заради самото забавление, аз взех телефона и се обадох на църквата, която ме беше поканила да отида и да говоря тази седмица. Пасторът не беше там, но секретарката беше. Попитах я без да се представя: „През тази седмица ли беше вашия семинар?“

„О, да! Това беше чудесен успех!“

Даже не им бях липсвал.

Сега имам по-добра идея какво да правя с моята купчина с покани.

Глава 11

Да виждаме Бога през счупеното стъкло

В сърцето ви има прозорец, през който можете да видите Бог. В миналото този прозорец беше чист. Вашето виждане на Бога беше ясно. Можехте да виждате Бога толкова отчетливо, както виждате тиха долина или хълм. Стъклото беше чисто и здраво.

Вие познавахте Бога. Знаехте как работи Той. Знаехте какво иска Той да правите вие. Нямаше никакви изненади. Нямаше нищо неочаквано. Знаехте, че Бог има воля и вие постоянно откривахте каква е тя.

После, внезапно, стъклото се спуска. Едно камъче счупи прозореца. Камъчето на болката.

Може би камъкът удари, когато вие бяхте дете и един от родителите ви напусна дома ви – завинаги.

Може би камъкът удари, когато бяхте юноша и сърцето ви беше разбито.

А може би това се случи, когато вече бяхте зрял човек и тогава дойде камъчето. Дали това беше обаждане по телефона? „Намерихме дъщеря ви на ж.п. гарата. По-добре е да дойдете при нас.“

Или беше писмо, оставено на масата в кухнята? „Заминах си. Не се опитвай да се свържеш с мен. Не се опитвай да ми се обаждаш по телефона. Всичко свърши. Аз просто повече не те обичам.“

Или беше диагнозата от доктора? „Страхувам се, че нашата новина не е много добра.“

Или беше телеграма? „Със съжаление ви уведомяваме, че вашият син изчезна при военна акция.“

Каквато и да беше формата на камъчето, резултатът е един и същ – счупен прозорец. Камъчето удари стъклото и го счупи. Шумът от счупването изпълни сърцето ви. Счупването започна от мястото на удара и се разпространи като паяжина от отделни парченца.

И внезапно Бог вече не можеше лесно да бъде видян. Гледката, която до сега беше толкова ясна, се промени. Вие се обърнахте да видите Бога, но неговата фигура беше разкривена. Трудно ви беше да Го виждате през болката. Трудно ви беше да Го виждате през отломките на нараняването.

Вие бяхте озадачен. Бог не би трябвало позволи да се случи нещо като това, нали?

Трагедията и изопачаването не бяха част от дневния ред на Онзи, когото виждахте, нали? Дали бяхте измамен? Сляп ли бяхте?

В момента, в който камъчето удари, стъклото се превърна в ориентирна точка за вас. От този момент нататък имаше живот преди болката и живот след болката. Преди вашата болка, гледката беше ясна и Бог изглеждаше, че е близо. А след болката вече беше по-трудно да Го виждате. Той изглеждаше някак отдалечен...беше ви по-трудно да Го възприемате. Болката беше деформирала гледката – не я засенчваше, но я деформираше.

А може би тези думи не описват вашата ситуация. Има някои хора, които никога не се налага да дефинират отново или да фокусират отново виждането си за Бога. Но на повечето от нас се налага да правят тази промяна на дефиницията и на фокуса.

Повечето от нас знаят какво означава да бъдеш разочарован от Бога.

Повечето от нас имат свой начин да завършат следното изречение: „Ако Бог е Бог, тогава...“

Наречете това дневен ред, описание на работата, извършвана от Бога. Всеки от нас си има свое собствено, неизговорено, но въпреки това окончателно очакване за това, какво трябва да прави Бог. „Ако Бог е Бог, тогава...“:

- Нямаше да има финансов крах в семейството ми.
- Децата ми нямаше да бъдат погребани преди мен.
- Хората щяха да се отнасят честно към мен.
- Тази църква никога нямаше да се разцепи.
- Щеше да бъде отговаряно на молитвите ми.

Липсват ясно написани критерии. Те не са написани или нотариално заверени. **Но те са реални.** Те формулират очакванията, които имаме от Бога. И когато болката влезе в нашия свят – когато небрежно хвърленото камъче разбие на парченца прозореца на сърцата ни – тогава тези очаквания се оказват неосъществени и съмненията започват да изплуват.

Ние търсим Бога, но не можем да Го намерим. Счупените стъклъца пречат на виждането ни. Когато гледаме през някое от парченцата, Той ни изглежда по-голям, а когато гледаме през друго – по-малък. Зигзагообразните линии на пукнатините преминават през лицето му. Големи части от счупения прозорец затъмняват гледката.

И сега вие не сте много сигурен какво виждате.

И учениците му не са били сигурни какво виждат.

Исус не успял да задоволи очакванията им. В денят, когато нахранил 5000 мъже, Исус не направил това, което те искали Той да направи.

Дванадесетте ученици се върнали от изпълнението на своето поръчение, следвани от една армия. Те завършили обучението си. Те вербували войници. Те били готови за битка. Те очаквали Исус да позволи на тълпите да го короноват като цар и да нападнат града на Ирод. Те очаквали планове за сражение...стратегии...нова ера за Израел.

А какво получили? Точно обратното!

Вместо оръжия, получили гребла. Вместо да бъдат изпратени да се бият, те били изпратени да плават. Тълпите били разпуснати. Исус отишъл някъде. А те били оставени да плават в езерото и то по време на

приближаващата буря.

Кой Месия би постъпил така?

Разгледайте внимателно последователността на събитията в бурната нощ, така както са описани от Матей:

„Веднага Исус накара учениците да влязат в лодката и да отидат преди Него на отсрещната страна, докато Той разпусне тълпата. След като разпусна тълпата, Той се изкачи на хълма, за да се моли насаме. Когато се свечери, Той беше там сам, а лодката се беше отдалечила на значително разстояние от брега, блъскана от вълните, защото вятърът беше насрещен.“ (Мат. 14:22-24 – мой превод).

Матей подробно описва последователността на събитията. Исус изпратил учениците в лодката. После разпуснал тълпата и се изкачил на хълма. Било е на свечеряване, вероятно около 18:00 часа. Веднага задухал бурен вятър. Слънцето едва било залязло, когато забучал бурният вятър. Обърнете внимание, че Исус е изпратил сами учениците в бурята. Даже когато се изкачвал на хълма, Той можел да усети и да чуе приближаващата хала. Исус не е бил в неведение за бурята. Той е знаел, че приближава буря, която ще покрие с вълни повърхността на езерото.

Но Той не се върнал. Учениците били оставени да посрещнат бурята...сами. **Най-силната буря в тази нощ не е била в небето; тя е била в сърцата на учениците.** Причината за най-големият им страх не са били вълните, предизвиканите от бурята; **страхът им е бил предизвикан от гледката на гърба на техния лидер, когато Той ги оставил да посрещнат нощта, придружени като спътници само от въпросите.**

Точно с тази стихия са се срещнали учениците в тази вечер. Представете си невероятното напрежение от блъскането на вълна след вълна в малката рибарска лодка. Само един час е достатъчен, за да сте уморен. Два часа са достатъчни, за да сте изтощен. Те се надявали, че Исус със сигурност ще им помогне. Те били свидетели, как преди Той е укротявал такива бури.

Веднъж в същото това езеро те Го събудили по време на буря и Той заповядал на бурята да утихне. Те го били виждали да укротява вятъра и да успокоява вълните. Със сигурност Той ще дойде от хълма.

Но Той не дошъл. Започнали да ги болят ръцете от гребането. Все още нямало знак от Исус. Три часа. Четири часа. Вятърът бушува. Лодката подскача. Все още Исус го няма.

Настава полунощ.

Очите им търсят Бога – напразно. Към този момент учениците се били в лодката в продължение на 6 часа. През цялото това време те се борили с вятъра и търсели Учителя. Но, за сега бурята побеждава. А Учителят не може никъде да бъде намерен.

„Къде е Той?“ - крещи един.

„Дали не ни е забравил?“ - вика друг.

„Той нахрани хиляди непознати хора, а дали, въпреки това, ще ни остави да умрем?“ - мърмори трети.

Евангелието на Марк добавя неопровержимо прозрение за поведението на учениците: „*Те не разбраха чудото с хлябовете; сърцата им се бяха вкоравили*“ (Марк 6:52 – мой превод).

Какво ни казва Марк? Просто това. Учениците били обезумели. Те започнали вечерта обидени. Сърцата им били вкоравени към Исус, защото Той нахранил множеството. Спомнете си, че те предпочитали тълпите да бъдат разпуснати (Мат. 14:15). А Исус им казал те да нахранят хората. Но те не се опитали. Те казали, че това не може да бъде направено. Те казали на Исус да позволи на хората сами да се погрижат за себе си.

Освен това си спомнете, че учениците току-що били прекарвали известно време в центъра на сцената. **Те вкусили какво означава да си звезда.** Те били приветствани. Те развълнували тълпите. Те вербували една армия. Нямамо никакво съмнение, че те са били доста горди от себе си.

С изпъчени гърди и с наперени глави те казали на Исус: „Просто ги разпусни.“ Но Исус не ги разпуснал. Вместо това Той решил да пренебрегне нежеланието на учениците и да използва вратата на едно анонимно момче. **Това, което учениците казали, че не може да бъде направено, било направено – въпреки тях, а не чрез тях.**

Те се нацупили. Те се намусили. Вместо да бъдат смаяни от чудото, те се ядосали на Учителя. В края на краищата те се почувствали глупаци, подминавайки самият хляб (*Коментар: Самият Исус е хлябът на живота, слязъл от небето. Д.Пр.*), за който казали, че не може да бъде направен. Прибавете към това заповедта на Исус да отидат в лодката, когато те искали да отидат в битката и е по-лесно да разберете защо тези приятели загубили контрол над себе си!

„Какво е намислил Исус, оставяйки ни в езерото в такава нощ?“ Часът е вече 1:00, а Исус го няма. Часът е 2:00, а Исус го няма.

Петър, Андрей, Яков и Йъан бяха виждали такива бури. Те са рибари. Езерото е техния живот. Те познават опустошението, което може да причини ураганната сила на вятъра. Те са виждали плаващите останки от разбити лодки край брега. Те са присъствали на погребения. Те знаят, по-добре от всеки друг, че

тази нощ може да бъде тяхната последна нощ.

„Защо не идва Той?“ - казват те.

Най-накрая Той идва. „По време на четвъртата стража на нощта (Коментар: Тогава началото на деня е започвало в 18:00, при залаза на слънцето. Продължителността на една стража е била 3 часа, следователно четвъртата стража е в периода 3:00 до 6:00 сутринта. Моряците я наричат „Кучешката вахта.“ Д.Пр.) Исус отиде при тях, вървейки по езерото.“ (Мат.14:25 – мой превод)

Исус дошъл. Най-после той дошъл. Но между ст.24 – в който се казва, че лодката е била подхвърляна от вълните и ст.25 – когато се появил Исус – са били зададени хиляди въпроси.

Въпроси, които вероятно и вие бихте задали. Може би и вие познавате тревогата да бъдеш провесен между ст.24 и 25. Може би и вие се намирате в буря, оглеждате бреговата ивица за да видите светлина и лъч на надеждата. Вие знаете, че Исус знае през какво преминавате вие. Вие знаете, че Той знае за вашата буря. Но колкото и упорито да търсите, за да Го намерите, вие не можете да Го видите. Може би сърцето ви, подобно на сърцата на учениците, е било закоравяло от незадоволените очаквания. Молитвите ви за помощ са осолени с гневни въпроси.

В първата част на тази книга говорихме за напрежението; а втората част е посветена на бурите. **Напрежението атакува нервите ви, а бурите атакуват вярата ви.** Напрежението прекъсва плановете, а бурята ги унищожавя. Напрежението идва като прелъстителка. Бурята идва като бойна ракета. Напрежението покрива небето с облаци. Бурята ни въвежда в нощта.

Въпросът на напрежението е: „Как мога да се справя?“ Въпросът на бурята е: „Къде е Бог и защо Той ще прави това?“

Втората част на тази книга се отнася за вас, ако камъкът на болката е ударил прозореца на сърцето ви, ако вие сте запознати с ужасът да търсите лицето на Бога, но да виждате само неговия гръб, докато Той се изкачва на хълма.

В следващите страници вие ще откриете надеждни описания, които ще ви помогнат да се справите с вашите съмнения. Ще ви запозная с няколко приятели, които се научиха да виждат през счупените стъкла.

- Предприемач, изгубил богатството си, който намерил едно богатство, което никой не може да му отнеме.

- Изключителна майка в Ню Мексико, която открила, че молитвата – последното убежище – беше нейното най-добро средство.

- Дървосекач, който научил едно село на силата на търпението.

- Един син на Бога – уморен като куче и с разбито сърце – който намерил сила чрез небесни приятели.

Някои от историите са измислени, а други са истински. Някои са легендарни, други са библейски. Някои са смешни, други са сериозни. Но всички те имат послание за хората, които познават безпокойството на търсенето на Бога в буря.

Какво е посланието? **Когато не можете да Го видите, уповавайте на Него.** Фигурата, която виждате, не е призрак.

Гласът, който чувате, не е воят на вятъра.

Исус е по-близо до вас, отколкото някога сте си представяли.

Глава 12

Двама бащи, две празнувания

Закарах с колата семейството си до дома на баба миналата вечер за Денят на благодарността. През трите часа от 6-часовото пътуване разбрах, че се намирах в теологична лаборатория. Един ден с кола, пълна с деца ще ви научи много за Бога. Транспортирането на семейство от един град в друг град прилича много на начинът, по който Бог ни транспортира от нашия дом в Неговият. **А някои от най-бурните часове се случват, когато пътникът и шофьора имат разногласие относно крайната точка на пътуването.**

Пътуването е пътуване, независимо от това дали крайната точка е масата в Денят на благодарността или е отиването на небето. И двете пътувания изискват търпение, добро чувство за посоката и шофьор, който знае, че празненството в края на пътуването си заслужава разправиите по средата на пътуването.

Фактът, че моите пътнички бяха по-малки от 7 години само обогати моето учебно преживяване. Докато минутите се превръщаха в часове и нашата кола преминаваше през хълмовете, аз започнах да осъзнавам, че това, което казвам на децата си има познато звучене. Аз го бях чувал и преди – от Бога.

Внезапно колата се превърна в класна стая. **Разбрах, че за няколко часа аз върша това, което Бог беше**

вършил в продължение на векове. окуражавал е пътниците, на които им се е искало да почиват, а не да пътуват. Споделих тази идея с Денилин. Започнахме да откриваме прилики между двете пътувания. Тук са няколко от тях, които записахме.

За да стигнем до местоназначението, ние трябва да кажем „Не“ на някои молби. Можем ли да си представим крайния резултат, ако родител удовлетворява всяка молба на всяко дете по време на пътуването? Ние ще мъкнем надутите си коремци от един магазин за сладолед до следващият. Наш приоритет ще бъдат пуканките и нашият маршрут ще прилича на менюто в закувалня. **Можете ли да си представите хаосът, ако родител удовлетворява всяка глезотия? Можете ли да си представите хаосът, ако Бог удовлетворяваше всяка наша глезотия?**

Не е нужно всяка приумица да ръководи пътуването. „Защото Бог ни е предназначил не за терора на осъждането, а за пълното достигане на спасението чрез нашият Господ Исус Христос.“ (1 Сол.5:9 – мой превод). **Обърнете внимание на Божието предназначение на вашия живот – спасението.**

Висшето желание на Бога е вие да стигнете до това предназначение. Неговият маршрут включва спирания, които насърчават вашето пътуване. Той се мръщи на спиранията, които ви задържат. Когато Неговият висш план и вашият земен план влизат в противоречие, тогава трябва да бъде взето решение.

Кой ръководи това пътуване?

Ако Бог трябва да избира между вашето земно удоволствие и вашето небесно спасение, вие кое от двете се надявате Той да избере? Това се отнася и за мен.

Когато седя на мястото на шофьора като баща на моите деца, аз помня, че аз ръководя. **Но когато седя на мястото на пътника като дете на моя Баща, аз забравям, че Той ръководи.** Забравям, че Бог е повече загрижен за моето предназначение, отколкото за моя стомах (въпреки, че стомахът ми не е останал празен). И аз се оплаквам, когато Той казва „Не.“

Исканията, които децата ми отправиха миналата вечер по пътя към дома на баба им не бяха зли. Те не бяха неправилни. Нито пък чрез тях децата ми демонстрираха непокорство. Всъщност, ние два пъти ядохме сладолед и пихме Кока-Кола. **Но повечето от исканията бяха ненужни.**

Четири годишната ми дъщеря би оспорила този факт. Според нея, пиенето на още една безалкохолна напитка е от първа необходимост за нейното щастие. Но аз имам друго мнение и казвам „Не.“

Четиридесет годишен възрастен човек би оспорил този факт. От неговата гледна точка, да има нов началник е от първа необходимост за неговото щастие. Но Бог има друго мнение и казва „Не.“

Тридесет годишна жена би оспорила този факт. От нейната гледна точка, този мъж с тази работа и с това име е точно това, от което тя се нуждае, за да бъде щастлива. Нейният Баща, който е по-загрижен за това тя да пристигне в Неговия Град, отколкото при сватбения олтар, казва: „Почакай още няколко километра. По-нататък по пътя има по-добър избор.“ Тя протестира: „Да чакам! Колко дълго трябва да чакам?“ Кое ни отвежда до втората прилика между двете пътувания.

Децата нямат никаква представа за минутите и километрите.

Аз казвам: „След 3 часа ще бъдем там.“

Йена пита: „Колко дълго са 3 часа?“ (Вие как обяснявате времето на дете, което не може да каже колко е часът?)

„Е, те са приблизително колкото продължителността на три филма „Улиците на Сезам“ - рискувах аз.

Децата изпъшкаха в един глас: „Три филма „Улиците на Сезам?! Това е цяла вечност!“

И за тях това наистина е така.

Но и на нас изглежда ни се струва, че положението е същото.

Онзи, който „живее вечно“ е поставил себе си начело на група пътешественици, които мърморят: „Колко дълго, О, Господи? Колко дълго?“

„Колко дълго трябва да издържам на тези болест?“

„Колко дълго трябва да понасям този брачен партньор?“

„Колко дълго трябва да понасям сметката, която трябва да плащам?“

Наистина ли искате Бог да ви отговори? Той би могъл, вие знаете това. Той би могъл да отговори с мерните единици за тук и сега, които ние знаем. „Болестта ще трае още 2 години.“ „До края на живота си ще бъдете с този брачен партньор.“ „Още 10 години ще плащате тези сметки.“ Но Той рядко прави това. Обикновено Той избира вариантите да измерва чрез думите „тук и сега,“ сравнявайки ги с „там и тогава.“ **И когато сравнявате този живот с онзи живот, този живот не е дълъг.**

„Дните ни на земята са като на сянка.“ (Йов 8:9 – мой превод).

„Животът на всеки човек е само дъх.“ (Пс.39:6 – мой превод).

„Вие сте мъгла, която се появява за кратко и после изчезва.“ (Як.4:14 – мой превод)

„Що се отнася до човека, дните му са като трева, той цъфти като цвете в полето; вятърът духа над него и то е заминало и мястото му не го помни вече.“ (Пс.103:15-16 – мой превод).

Казвам на децата: „Пътуването е кратко. Почти вече сме там.“ Аз знам. Вече съм бил там и преди. Минавал съм по този път. Познавам тази територия. За мен продължителността на пътуването не е никакъв проблем. Но за децата то е цяла вечност. Поради това опитвам друг начин. „Просто мислете колко хубаво ще бъде“ И описвам: „Пуйка, сос, торта...обещавам ви, когато стигнете там, ще се уверите, че пътуването си е заслужавало.“ Но те все още въздишат.

Кое то ни отвежда до третата прилика.

Децата не могат да си представят наградата.

За мен 6 часа шофиране е малка цена, която трябва да платя заради мамината торта с ягоди. Аз не обръщам внимание на шофирането, защото знам наградата. Буквално 30 години съм празнувал с нея Денят на Благодарността. Докато шофирам, мога да усетя вкуса на пуйката, да чувам смехът на масата, да усещам мириса на горящият огън в камината.

Мога да понеса пътуването, защото знам планираното.

Дъщерите ми са забравили планираното. В края на краищата, те са малки. Децата лесно забравят. Между другото, за тях пътят е непознат и свечеряването идва бързо. Те не могат да виждат къде отиваме. Това е моя работа - да ги вода.

Опитвам се да им помогна да видят това, което те не могат да видят. Казвам им как ще храним патиците в езерото. Как ще си играем на люлките. Как ще прекарат вечерта с братовчедите си. Говорим за спане на пода в спални чували и за оставане будни до късно, тъй като на следващия ден няма да ходят на училище. И изглежда, че това върши работа. Мрънкането им намалява, докато представата им се прояснява – докато се разкрива тяхното бъдеще.

Може би това е бил начинът, чрез който апостол Павел е оставал мотивиран. Той е имал ясна представа за наградата.

„Затова ние не се обезсърчаваме. Въпреки че външно ние се смаляваме, все още вътрешно ежедневно сме обновявани. Защото нашите леки и кратковременни тревоги произвеждат за нас вечната слава, която ги надминава всичките. Поради това ние насочваме очите си не към това, което е видимо, а към онова, което е невидимо.“ (2Кор.4:16-18 – мой превод)

Не е лесно да накараме три момиченца под 7-годишна възраст да видят град, който не могат да видят. **Но е нужно.**

И на нас не ни е лесно да видим Град, който никога не сме виждали, особено когато пътят е неравен...навън е тъмно... и спътниците искат да отменят пътуването и да се настанят в мотел. **Не е лесно да фокусираш погледа с в онова, което е невидимо. Но е необходимо.**

Една част от 2Кор.4:16-18, който току-що прочетохте, ме кара да се усмихна: „нашите леки и кратковременни тревоги.“

Аз не бих ги нарекъл така, ако бях на мястото на Павел. Прочетете какво нарича той „леки и кратковременни“ и си мисля, че и вие ще се съгласите с мен:

- Да бъдеш в затвора.
- 5 пъти да бъдеш бит с камшик
- Да си бил в смъртна опасност.
- 3 пъти да бъдеш бит с тояги.
- Веднъж да бъдеш бит с камъни.
- 3 пъти да си претърпявал корабкрушение.
- Да бъдеш изхвърлен от кораб в открито море.
- Да бъдеш бездомен.
- Да бъдеш в постоянна опасност.
- Да си гладен и жаден.

Как да бъдат наречени тези неща? Продължителни и тежки изпитания – може би. Мъчителни и убийствени страдания – добре. Но да бъдат наричани „леки и кратковременни“? Как е могъл Павел да опише безкрайните изпитания с тази фраза?

Той ни казва. Той можел да вижда „вечната слава, която ги надминава всичките.“

Мога ли да говоря откровено в продължение на няколко реда?

За някои от вас пътуването беше дълго. Много дълго и бурно. По никакъв начин не искам да омаловажавам трудностите, които е трябвало да понесете по пътя. Някои от вас носят на раменете си товари, които малцина от нас някога са носили.

Сбогували сте се с хора, с които сте били партньори през целия си живот. Имате за плащане сметки, чиято големина надвишава доходите ви, имате и предизвикателства, които надвишават силата ви.

И сте уморен.

На вас ви е трудно да виждате Градът, докато траят бурите. Изкушава ви желанието да се изтеглите

встрани от пътя и да спрете да пътувате. Искате да продължите да вървите по пътя, но в някои дни пътуването изглежда толкова дълго.

Ще ви окуража с едно последно сравнение между вашето житейско пътуване и пътуването на нашето семейство през миналата вечер.

То си заслужаваше.

Сега, когато пиша, яденето в Денят на благодарността е свършило. Краката ми са подпрени на домашното огнище. Лаптопът ми е в скута ми.

Имам пълното основание да си дремна веднага, след като свърша тази глава.

Пуйката беше атакувана. Сокът от пилешките дреболии беше излапан. Масата е чиста.

Децата спят. И семейството е доволно.

Когато днес седнахме на масата, никой не говореше за дългото пътуване за да дойдем тук. Никой не спомена за молбите, които аз не уважих. Никой не се оплакваше, че кракът ми натискаше педала на газта на колата, когато техните сърца бяха фокусирани в банановия сладолед. Никой не се оплака за това, че пристигнахме късно вечерта.

Вчерашните затруднения бяха изчезнали в днешната радост.

Ето това е имал предвид Павел. Бог никога не е казвал, че пътуването ще е лесно, **но Той е казал, че пристигането ще е нещо, което си заслужава.**

Запомнете следното: **Бог може да не прави това, което вие искате, но ще направи онова, което е правилно...и най-добро.** Той е Бащата на движението напред. Уповавайте на Него. Той ще ви отведе у дома. А изпитанията по пътя ще изчезнат в радостите на празнуването.

А сега, ако ме извините, аз ще затворя очите си. Малко съм уморен от пътуването и е добре да почина.

Глава 13

Бурите на съмнението

Има снежни бури. Има бури с градушка. Има дъждовни бури. Но има и бури на съмнението.

От време на време буря на съмнението нахлува в живота ми, носейки със себе си бъркотия от въпроси и вихрените ветрове на страха. И скоро след като тя дойде, през нея преминава лъч светлина.

Понякога бурята идва след вечерните новини. В някои вечери се чудя защо въобще ги гледам. В някои вечери новините ми идват твърде много. От Върховния съд на САЩ до степите в Южна Африка, новините обикновено са мрачни...30 минути пълни с трагедии. **Красив мъж, облечен в прекрасен костюм, с топъл глас ни съобщава лоши новини.** Наричат го „водещият.“ Добра титла. Човек се нуждае от котва в днешните бурни води. *(Коментар: Това е игра на думи. На английски “котва“ е anchor, а „водец“ е anchorman. Д.Пр.)*

Понякога се питам: „Как е възможно нашия свят да е толкова хаотичен?“

Понякога бурята на съмнението идва, когато съм на работното си място. История след история за семейства, които не могат да лекуват и за сърца, които не могат да се разтопят. **Винаги има повече глад, отколкото храна.** *(Коментар: Според мен, тук „гледа“ трябва да разбираме, че се отнася не само за храната, но и за човешките взаимоотношения. Д.Пр.)*

Повече нужди, отколкото пари.

Повече въпроси, отколкото отговори. В неделните дни заставам пред църквата с 3 основни теми на проповедта в ръката си, разполагам с 30 минути по часовника и с молитва на устните си. **Давам най-доброто от себе си, за да кажа нещо, което ще убеди случайният посетител, че невидимият Бог все още чува.**

И понякога се питам защо толкова много сърца трябва да причиняват болка на другите.

Вие някога имали ли сте бури на съмнението? Знам, че някои от вас нямат. Аз съм разговарял с вас. Някои от вас притежават оптимизма на Давид, който побеждава всеки Голиат. В миналото си мислех, че вие или в най-добрия случай сте наивен, или в най-лошият случай сте мошеник.

Но вече не мисля така.

Считам, че вие сте надарен. Вие сте надарен с вяра. Можете да виждате дъгата, преди облаците да са се разпръснали. Ако притежавате този дар, тогава не е нужно да четете тази глава. Аз няма да ви кажа нещо, което вие имате нужда да чуете.

Но останалите от вас задават въпроси...

Вие питате защо другите знаят това, което вие не знаете? Питате, дали вие сте спял или те са слепи? Питате защо някои крещат „Еврика,“ преди златото да е намерено? Питате защо някои викат: „Виждам земя“ преди мъглата да се е вдигнала? Питате как някои хора вярват толкова уверено, а вие вярвате толкова

неохотно?

В резултат от това **вие се чувствате малко неудобно на тапицираната пейка на сляпата вяра**. Вашият герой от Библията е Тома. Вашето презиме е Предпазливост. Вашите въпроси са проклятието на всеки учител в Неделното училище.

„Ако Бог е толкова добър, защо понякога аз се чувствам толкова лош?“

„Ако това послание е толкова ясно, защо аз го възприемам толкова объркано?“

Ако Отец ръководи, защо добрите хора имат толкова тежки проблеми?“

Питате дали е благословение или е проклятие да имаме мозък, който никога не почива. Но вие предпочитате да бъдете циник, а не лицемер, поради което продължавате да се молите с едно око отворено и задавате въпроси за:

- гладуващите деца
- за силата на молитвата
- за дълбочините на милостта
- за християните, които боледуват от рак
- за това кой сте вие, за да задавате такива въпроси.

Това са трудни въпроси. Въпроси, които принуждават отговарящият да признае, че не знае отговора. Въпроси, които учениците на Исус трябва да са задали, когато са били в бурята. Единственото, което те са могли да виждат е било черното небе, докато били подхвърляни в удряната от вълните лодка.

Бързо движещи се облаци. Преследвани от вятъра пенести се вълни. Песимизъм, който скривал бреговата ивица. Мрак, който поглъщал лодката. Това, което би могло да бъде приятно пътуване, се превърнало в опасно пътуване през морето на страха.

Техният въпрос е: „Каква надежда имаме за оцеляване в бурната нощ?“

Моят въпрос е: „Къде е Бог, когато Неговият свят е бурен?“

Бурите на съмнението: турбулентни дни, когато врагът е твърде голям, задачата е твърде голяма, бъдещето е твърде черно, а отговорите са твърде малко.

Понякога ще дойде буря, аз ще погледна към мрачното небе и ще помоля: „Боже, може ли малко светлина?“

Светлината дошла за учениците. Към тях се приближила фигура, която вървяла по водата. Тя не била това, което те очаквали. Може би те очаквали ангели да се спуснат от небето или небесата да се отворят. Може би са се ослушвали да чуят небесен глас, който да заповяда на бурята да утихне.

Ние не знаем какво са очаквали те. Но едно нещо е сигурно – те не са очаквали, че Исус ще дойде, вървейки по водата. „Това е призрак“ - казаха те и извикаха от страх“ (Мат.14:26 – мой превод).

И тъй като Исус дошъл по начин, който не очаквали, те почти пропуснали да видят отговорът на молитвите си. Ако не гледаме и не слушаме внимателно, ние също рискуваме да направим същата грешка.

Светлините на Бога в нашите тъмни нощи са многобройни като звездите, само ако ние да ги търсим.

Мога ли да споделя с вас някои светлини, които наскоро озариха моя свят?

Двамата с един приятел седяхме пред моята къща в колата му и говорехме за неговата дилема. Основният му клиент престанал да работи с него, оставяйки му неплатени големи фактури и няколко решения. Направеното от клиента му не беше правилно, но въпреки това той го беше направил. Фирмата на клиента му беше голяма, а на приятелят ми – малка и той нямаше много неща, които би могъл да направи. Приятелят ми беше оставен в ямата на гладните лъвове, които изискваха от него да плати дълг, равняващ се на стотици хиляди долари.

„Обадих се на чичо си и му разказах какво се случи. Казах му, че обмислям да внеса документи за обявяване на банкрут.“

„А какво каза той?“ - попитах го аз.

Приятелят ми отговори: „Той не каза нищо. След като мълча дълго време, аз му казах: „Но нали ние, хората от нашето семейство, не постъпваме така?“

Моят чичо ми каза: „Да, ние не постъпваме така.“ Приятелят ми каза: „**Следователно аз ще платя сметките си. Ако е нужно, ще продам къщата си, но ще платя сметките си.**“

Аз бях окуражен. Някой все още вярваше, че ако направи това, което е правилно, Бог ще направи това, което е най-добро.

Все още има хора на света, които вярват в правилото „**Ние не постъпваме по този начин.**“ Небето започна да се прояснява.

Втората светлина дойде от болнична стая, в която бяха настанени болни от рак.

„Утре ще празнуваме 44 години от сватбата ни“ - каза Джак, докато хранеше жена си. Тя беше плешива. Очите ѝ бяха хлътнали, а говорът ѝ беше неясен. Гледаше право напред и само отваряше устата

си, когато той доближаваше вилицата. Той изтри бузата ѝ. Изтри и веждата си.

Той ми каза: „Тя боледува от 5 години. Не може да ходи. Не може да се обслужва. Даже не може сама да се храни, но аз я обичам и (той заговори по-високо за да може тя да го чуе) ние ще победим това нещо, нали, скъпа?“ Даде ѝ да яде още няколко хапки и отново заговори: „Ние нямаме здравна застраховка. Когато можех да си позволя да я направя, аз си мислех, че няма да ми е нужна. А сега дължа на болницата повече от 50000\$.“ После за известно време замълча, докато ѝ даваше да пие вода. После продължи: „Но те не ме тормозят. Знаят, че не мога да платя, но ни приеха, без да задават никакви въпроси. Лекарите се отнасят към нас, все едно че ние сме най-добре плащащите пациенти. **Кой би си представил такава милост?**“

Трябваше да се съглася с него. Кой би си представил такава милост? В трънливия свят на висшите технологии, на скъпо струващото и често критикувано здравеопазване, беше насърчително, че се намират професионалисти, които обслужват двама души, които нямаха нищо, което да им дадат в замяна. Джак ми благодари, че ги бях посетил, а аз благодарих на Бога, че още веднъж един източник на светлина ми напомни за слънцето, което е над облаците.

После, след няколко дни – друга светлина.

Лари Браун е треньор на местния отбор по баскетбол, Сан Антонио Спърс. (*Коментар: Шпорите на Сан Антонио. Д.Пр.*) Аз не го познавам лично (въпреки че има слух, че той иска аз да подпиша дългогодишен договор и да играя като защитник в отбора...прекрасна фантазия).

Наскоро треньорът Браун прекара един следобед в раздаване на автографи в местен магазин за мъжки дрехи. По график било предвидено да прекара там 2 часа, но той отделил за това 3 часа. Деца, носещи химикалка и тефтерче обсадили магазина, задавали му въпроси и се ръкували с него.

Когато най-накрая успял да се измъкне навън и да влезе в колата си, той забелязал една трогателна гледка. Закъсняло момче запъхтяно пристигнало на мястото, скочило от колелото си и се втурнало към витрината на магазина, за да види, дали треньорът все още е вътре. Когато видяло, че той не е там, то се обърнало бавно и тъжно, стигнало до колелото си и тръгнало да си заминава.

Треньорът Браун загасил двигателя на колата, слязъл от нея и отишъл при момчето. Поговорили си няколко минути, влезли в съседна сладкарница, седнали на една маса и пили по едно безалкохолно питие. Наблизо нямало никакви репортери. Нямало никакви телевизионни камери. Само те двамата знаят, за какво са си говорили – никой друг не знае.

Сигурен съм, че в този следобед Лари Браун е имал да върши и други неща. Несъмнено е имал и други срещи, с които е трябвало да се съобрази.

Но няма никакво съмнение, че каквото и да е имал да върши през този следобед, то не е било по-важно от това, което той е направил.

В свят на високо платените и блякави професионални спортисти, **на мен ми стана приятно да чуя, че един треньор, е все още треньор със сърце.** Когато научих какво е направил, това беше достатъчно, за да издуха надалече всички бавно движещи се облаци на съмнението и ме остави затоплен от Божията светлина – Неговата мека светлина.

Меки светлини. Това са Божиите решения за бурите на съмнението. Златните петънца излъчват тази кехлибарена надежда в тъмнината. Няма гръмотевици. Няма изригвания на светлина. Само меки светлини. Бизнесмен избира честността. Болница избира състрадателността. Знаменитост избира добротата.

Видимо доказателство на невидимата ръка.

Меки напомняния, че оптимизмът не е само за глупаците.

Странно. Нито едно от тези събития не беше „религиозно.“ Нито една от тези срещи не се случи по време на церемония или църковна служба. За нито една от тях няма да бъде споменато във вечерните новини. Но така се случват меките светлини.

Когато учениците видели Исус по време на бурната нощ, те казали, че Той е призрак. Фантом. Халюцинация. За тях светенето е било всичко друго, но не и Бог.

Когато видим меки светлини на хоризонта, често пъти и ние реагираме по същия начин. Отхвърляме мисълта за проява на Божията доброта и я възприемаме като видение, случайност или аномалия. Приемаме, че е всичко друго, но е и Бог.

Учениците в лодката може би са си мислили: „Когато дойде, Исус ще разцепи небето. Вълните в езерото ще утихнат. Облаците ще изчезнат.“

Ние, съмняващите се, си мислим: „Когато Бог дойде, всяка болка ще изчезне. Животът ще бъде спокоен. Няма да останат никакви въпроси.“

И понеже търсим големия огън, ние пропускаме да видим свещта. Понеже слушаме, за да чуем викът, ние пропускаме да чуем шепота.

Но Бог идва в горящите свещи и ни говори чрез прошепнатото обещание: „**Когато се съмняваш, огледай се; аз съм по-близо, отколкото си мислиш.**“

Глава 14

Чудото на дърводелецът

Не е случайно, че щатът Ню Мексико е наричан „Земята на очарованието.“ Просторни пустини са изпъстрени с места, където расте градински чай. Червеникави планини са окичени с гирлянди от облаци. Кирпичени къщи скрити в хълмовете. Величествени борове, безброй археологически предмети, изработени от човешка ръка. Кръстовище на култури от времената на конквистадорите, команчите и каубоите.

Ню Мексико очарова.

А в тази земя на очарованието има параклис на чудесата.

В квартал южно от хотел „Ла фонда“ в Санта Фе (*Коментар: Столица на Ню Мексико. Д.Пр.*), на ъгъла на Уотър Стрийт и Олд Санта Фе Трейл ще намерите параклиса Лорето. Когато преминете през неговата железна врата, ще се озовете в нещо повече от църковен двор. Ще влезете в друга епоха. Спрете се за момент под разпрострелите се клони на старите дървета. Представете си картината, когато мексиканските дърводелци завършили параклиса през 1878.

Можете ли да видите заселниците, вървящи по калните улици? Можете ли да чуете ревят на магаретата? Скъргането на колелетата на каруците? Можете ли да видите как лъчите на изгряващото слънце огряват този готически параклис – толкова прост, толкова разкошен – как е разположен на фона на хълмовете на пустинята?

Изграждането на параклиса Лорето продължило 5 години. Построен е като копие на параклиса SainteChapelle в Париж и в неговото скромно светилище има олтар, един прозорец във формата на розетка и балкон за певците от хора.

Точно този балкон е причината за удивлението.

Ако стояхте в новопостроения параклис в 1878, можехте да видите сестрите на Лорето, гледащи безнадеждно към балкона. Всичко останало било завършено: вратите били закачени на местата си, пейките били монтирани, подът бил направен. Всичко друго било завършено.

Даже балконът за хора. С изключение на едно нещо. **Нямало стълбище.**

Параклисът бил твърде малък, за да побере обикновено стълбище. Най-добрите проектантите и строители в района поклащали главите си, когато били молени да дадат съвет. Те мърморели: „Невъзможно. Там просто няма достатъчно място. Подвижна стълба би могла да свърши работата, но тя ще обезобрази специалната атмосфера на параклиса.“

Сестрите на Лорето, чиято решимост ги довела от Кентъки до Санта Фе, сега се срещнала с предизвикателство, което се оказало по-голямо от тяхното пътуване: стълбище, което не може да бъде изградено.

Тези неща, за което те мечтаели и които можели да направят, били отделени от 15 невъзможни стъпала. И какво направили те? Единственото нещо, което можели да правят. Те се изкачили на планината. Не на някоя от високите планини близо до Санта Фе. Не, те се изкачили даже още по-високо. Те се изкачили на същата планина, на която се изкачил Исус 1800 години по-рано във Витезда. **Те се изкачили на планината на молитвата.** „Той се изкачи на планинския склон да се моли насаме“ (Мат.14:23 – мой превод).

Исус трябвало да извърши една невъзможна работа. Повече от 5000 души били готови да се сражават в битка, която Той не бил дошъл да води. **Как би могъл да им покаже, че Той не е дошъл да бъде цар, а да бъде жертвоприношение? Как би могъл да отклони погледа им от земното царство, за да могат да видят духовното царство? Как биха могли те да видят вечното, когато гледат само към временното?**

Това, което Исус мечтаел да направи и онова, което Той изглеждал способен да направи, били разделени от една невъзможна пропаст. Поради това Исус се молил.

Ние не знаем за какво се е молил Той. Но аз имам моите предположения:

- Той се е молил очите, които са били заслепени от силата, да могат да видят Божията истина.
- Той се е молил учениците, заслепени от успеха, да могат да понесат поражението.
- Той се е молил лидерите, копнеещи за сила, да Го последват до своя кръст.
- Той се е молил хората, които искали хляб за тялото, да гладуват за хляб на душата.

Той се е молил да се случи невъзможното.

Или може би аз греша. Може би Той не е искал нищо. Може би Той просто е стоял мълчаливо в присъствието на Присъствието и се е греел във Величието. Може би Той е поставял пред трона уморената си от войната Самоличност и е почивал.

Може би е повдигал главата си над безредието на земята достатъчно дълго и високо, за да чуе

решението от небето. Може би на Него му е било припомняно, че коравите сърца не обръкват Отца. Че проблемните хора не смушават Вечният Бог.`

Ние не знаем какво е направил Той или какво е казал. Но ние знаем резултатът. Хълмът се превърнал в камък, по който стъпваме, за да пресечем река; бурята се превърнала в път. И учениците видели Исус така, както никога преди не Го били виждали.

По време на бурята Исус се молил. Небето притъмняло. Вятърът започнал да вие. Но въпреки това, Той продължил да се моли.

Хората се оплаквали. Учениците се съмнявали. Но въпреки това, Той продължил да се моли. Когато бил принуждаван да избира между това, дали да прави чудеса пред хората или да се изкачи на хълма да се моли, Той се молел.

Исус не се е опитвал да върши работата според собствената си воля. **Защо вие трябва да се опитвате?**

В живота ви има дълбоки котловини, които не можете да прекосите сам. Има планини, на които не можете да се изкачите, докато не се изкачите на Неговата планина.

Изкачете се на нея. Ще бъдете изумен.

Сестрите на Лорето са били изумени.

Според описанието на случката, монахините се молили в продължение на 9 дни. В последния от тези 9 дни в манастира дошъл един мексикански дърводелец с брада и обрлено от вятъра лице. Той обяснил, че чул, че те имат нужда от стълбище към балкона на параклиса. Мислел, че можел да помогне.

Игуменката на манастира нямала какво да губи, поради което му разрешила. Той отишъл да работи с грубите си инструменти, с усърдно търпение и със свръхестествени умения.

Работил в продължение на 8 месеца.

Една сутрин сестрите на Лорето влезли в параклиса и установили, че на молитвите им е отговорено. Шедьовър на дърводелството се виел като спирала от пода до балкона. Стълбата правела две пълни обиколки. 33 стъпала били закрепени помежду си с дървени клинове **и без централна опорна колона**. Казват, че дървения материал, който бил използван, бил от много здраво дърво, което не растяло в Ню Мексико!

Когато сестрите се обърнали да благодарят на дърводелеца, той си бил заминал. Никога не бил видян отново. Той никога не поискал пари. Никога не поискал похвала. **Той бил обикновен дърводелец, който направил това, което друг не можал да направи**, за да могат певците да се изкачат на балкона и да пеят.

Ако искате, вижте сами стълбището. Идете в земята на очарованието. Влезте в параклиса на удивлението и свидетелствайте за плода на молитвата.

Или, ако предпочитате, говорете самите с Майсторът-Дърводелец. Той вече е извършил един невъзможен подвиг във вашия свят. Той, подобно на дърводелецът от Санта Фе, е построил стълба, която никой друг не би могъл да построи. Той, подобно на безименният майстор, използвал материал от друго място. Той, подобно на посетителят в Лорето, дошъл, за да направи мост над пропастта между вас и мястото, където мечтаете да бъдете.

Всяка година от Неговия живот е стъпало. 33 стъпала. Всяко стъпало от тази стълба е отговор на една молитва. **Той я е изградил, за да можете вие да се изкачите по нея.**

И да пеете.

Глава 15

Мъдростта на Дървосекача

Бихте ли купили къща, ако ви бъде позволено да видите само една от нейните стаи? Бихте ли купили кола, ако ви бъде позволено да видите само гумите ѝ и стоп-лампите ѝ? Бихте ли казали мнението си за книга, след като сте прочели само един абзац от нея?

Нито пък аз.

Добрата оценка изисква да се види цялата картина. И това е валидно не само при купуването на къщи, коли или книги, то е валидно и при оценката на живота. **Един провал не превръща човека в провален човек; един успех не превръща човека в преуспял човек.**

Мъдрецът казал „*За предпочитане е краят на работата, а не нейното начало*“ (Екл.7:8 – мой превод).

Павел потвърждава това: „*Бъдете...търпеливи в скръбта*“ (Рим.12:12 – мой превод).

А един дървосекач казал: „**Не преценявайте един израз само по една негова дума.**“

Дървосекач? О, вие може би не го познавате. Нека да ви го представя.

Срещнах се с него в Бразилия. С него ме запозна една приятелка, който знаеше, че се нуждая от търпение. Двата с жена ми Денилин бяхме изкарвали само първите 6 месеца от 5-годишния си престой като мисионери в Бразилия и аз бях разочарован. Очарованието ми от Рио де Жанейро се превърна в раздражение от езика, който не можех да говоря и от културата, която не можех да разбера.

Мария ми казваше: „Просто бъди търпелив.“ Тя беше моята учителка по португалски език. Но нещо повече от това - тя беше спокоен глас сред шумната буря. С майчинска настойчивост тя поправяше произношението ми и ми помагаше да се науча да обичам родината ѝ.

Веднъж, по средата на една обезсърчаваща седмица, **в която се опитвах да взема нашия багаж от митницата (за което бяха нужни 3 месеца)**, тя ми възложи тази история като домашна работа. Тя помогна на манталитета ми много повече, отколкото помогна на моето знаене на португалския език.

Фабулата ѝ е проста. Но въпреки това, за тези от вас, които се опитват да оценяват живота въз основа на случилото се в един единствен ден, посланието ѝ е мъдро. Не съм добавил нищо от себе си, за да я украсявам; само съм я превел. Моля се тя да ви напомня, така както напомняше на мен, че **търпението е проява на по-голяма смелост.**

Някога имало един старец, който живеел в малко селце. Въпреки че бил беден, на него всички му завиждали, защото притежавал един красив бял кон. Даже царят искал да има неговото съкровище. Никога дотогава не бил виждан такъв кон – толкова голямо било неговото великолепие, неговото величие и неговата сила.

Хората предлагали да платят баснословни цени за коня, но старецът винаги отказвал. Той казвал на кандидат-купувачите: „За мен този кон не е кон. Той е личност. Как бих могъл да продам една личност? Той е приятел, а не притежание. Как бих могъл да продам приятел?“ Човекът бил беден, а изкушението било голямо. Но той никога не продал коня.

Една сутрин установил, че конят не е в конюшната. Цялото село дошло да го види. Хората му се присмивали: „Ти си стар глупак. Ние ти казвахме, че някой ще открадне твоя кон. Предупреждавахме те, че ти ще бъдеш ограбен. Ти си толкова беден. Как въобще си можел да се надяваш, че ще запазиш такова ценно животно? Щеше да е по-добре, ако го беше продал. Ти можеше да получиш каквато и цена да беше поискал. Някоя сума нямаше да е твърде висока. Сега конят го няма и ти си прокълнат с нещастие.“ Старецът отговорил: „Не бързайте толкова да говорите. Кажете само, че конят не е в конюшната. Това е единственото нещо, което знаем; останалото е преценка. **Дали аз съм прокълнат или не – как вие можете да знаете? Как можете да прецените?**“

Хората възразили: „Не ни превръщай в глупаци! Ние може да не сме философи, но не се изисква голяма философия. Простият факт, че твоят кон е изчезнал, е проклетие.“ Старецът отново казал: „Всичко, което знам е, че конюшната е празна и че конят е изчезнал. **Аз не знам останалото. Не мога да кажа, дали е проклетие или е благословия.** Всичко, което мога да видя, е само една част от картината. Кой може да каже какво ще бъде следващото?“ Хората от селото се засмели. Те си мислели, че човекът се е умопобъркал. Съселяните му винаги считали, че той е глупак; защото ако не беше такъв, той щеше да продаде коня и да плаща разходите си с получените пари. Но вместо това, той бил жалък дървосекач – въпреки че бил старец, той все още ходел в гората да сече дървета, извличал ги от гората и ги продавал. Едва успявал да се изхранва и живеел в бедност. Сега наистина доказал, че е глупак.

След 15 дни конят се върнал. Той не бил откраднат, а сам избягал в гората. И не само се върнал, но водел със себе си и една дузина диви коне. Още веднъж съселяните се събрали около дървосекача и казали: „Старче, ти беше прав, а ние сбъркахме. Това, което ние счетохме, че е проклетие, се оказа благословия. Молим те да ни простиш.“

Дървосекачът отговорил: „Вие отново отивате твърде далече. Кажете само, че конят се върна. Кажете само, че с него дойдоха и една дузина коне, но не давайте оценка. **Как можете да знаете, дали това е благословия или не?** Вие четете само една страница от книга. Можете ли да оцените цялата книга? Четете само една дума от някакъв израз. Можете ли да разберете целия израз? Животът е толкова обширен, но въпреки това, вие оценявате целия живот, знаейки само една страница или една дума. Всичко, с което разполагате е само част от цялото! Не казвайте, че това е благословие. Никой не знае. Аз се задоволявам с това, което знам **и не се тревожа от това, което не знам.**“

Хората си казали един на друг: „Може би старецът е прав.“ Поради това говорили малко, но дълбоко вътре в себе си знаели, че той грешил. Те знаели, че това е било благословие. Дванадесет диви коне дошли заедно с един кон. След като бъдат опитомени, животните можели да бъдат продадени за много пари.

Старецът имал само един син. Младият мъж започнал да опитомява дивите коне. След няколко дни той паднал от един от тях и си счупил и двата крака. Още веднъж селяните се събрали около стареца и му казали преценката си за случилото се. „Ти беше прав. Ти доказа, че беше прав. Дванадесетте диви коне не бяха благословие. Те бяха проклетие. Единственият ти син си счупи краката и сега ти, на стари години,

нямаш никой, който да ти помага. Сега ти си по-беден от всякога.“ Старецът отново казал: „Хора, вие сте пристрастени към даването на оценки. Не отивайте толкова далече. Кажете само, че синът ми си счупи краката. Кой знае, дали това е благословение или присъда? Никой не знае. Ние имаме само едно парченце от цялата картина. **Животът идва на парченца.**“ Случило се така, че няколко седмици по-късно държавата им започнала да воюва със съседна държава. Всички млади мъже в селото били мобилизирани в армията.

Единствено синът на стареца не бил мобилизиран, защото бил ранен. Отново селяните се събрали около стареца, плачейки и викайки, защото синовете им били взети. Малък бил шанса те да се върнат. Вражеската държава била по-силна и тяхната държава щяла да бъде победена. Селяните никога вече нямали да видят отново синовете си.

Те плачели: „Старче, ти беше прав. Бог знае, че ти беше прав. Последните събития доказват това. Инцидентът с твоя син беше благословия. Краката му може и да са счупени, но поне той е с теб. А нашите синове заминаха завинаги.“

Старецът отново казал: „Не е възможно се говори с вас. Вие винаги правите заключения. Никой не знае. Кажете само, че синове трябваше да отидат да воюват, а моят – не. Никой не знае дали това е благословия или е проклетие. **Никой не е достатъчно мъдър, за да знае. Единствено Бог знае.**“

Старецът бил прав. Ние имаме само част от цялата картина. Житейските злополуки и ужаси са само една страница от огромна книга. Трябва да не бързаме, когато правим заключения. Трябва да се въздържаваме да даваме оценки за житейските бури, докато не знаем цялата история.

Не знам откъде дървосекачът се е научил на своето търпение. Може би от другия дървосекач от Галилея. Защото той е Дърводелецът, който е казал това най-добре: „*Не се безпокойте за утрешния ден, защото утрешният ден ще се безпокои за себе си*“ (Мат.6:34). **Той би трябвало да знае това, защото Той е Авторът на нашата история.** И Той вече е написал последната глава.

Глава 16

Законите на морския фар

Първият ден от Новата година е известен с 3 неща: ядем грах, гледаме по телевизията американски футбол и правим списъци. Някои хора не ядат грах. Други мразят футбола. Но всички правят списъци.

Списъците ни насърчават. Те ни успокояват. Те ни навеждат на мисълта, че полуделият, бучащ и преуспяващ хаос във вселената може да бъде овладян и обуздан в клетката на подредена колона. Да направим списък – това означава да разберем, да разрешим и даже да контролираме. Поради това ние не можем да устоим на импулса в края на годината да избълваме списъци така, както правителството избълва документи.

Правим списъци на най-добрите филми; на най-добрите книги; на най-лошо облечените знаменитости; на най-употребяваните...; на най-непопулярните...; на най-тайнствените...; на най-високо платените. Поздравяваме доброто. Осмиваме лошото. **И обобщаваме завършващата година на списъците - с „окончателен списък“ на списъците.**

Въпреки, че първият ден от Новата година е на първо място в списъка на дните, в който правим списъци, останалите дни от годината в никакъв случай не са лишени от правенето на списъци.

- Вашият списъкът на нещата, които ще купувате, превръща отиването до пазара в управляемо занимание.

- Календарът ви вероятно има колонка „Да направя“, където подреждате и номерирате нещата, **които бихте искали да направите, но вероятно няма да направите.**

- Вашият конспект ви казва кои книги да купите.

- Вашият маршрут ви казва с кой полет ще пътувате.

- Телефонният ви указател ви казва кои номера да набирате.

Със сигурност Библията има своя дял от списъци. Моисей донесъл един списък от планината. Ной може би е използвал списък, когато е натоварвал Ноевия ковчег. Исус е дал списък на принципите в Проповедта на планината. (Павел е дал своя версия на този списък в Рим.12). Матей и Лука са направили списъци на родословието на Исус. Йоан е направил списък на великолепието на небесата. Има списъци да плодовете на Духа. Списъци на добрия плод и на лошия плод. Списъци на приветствията и на поздравите. Даже лодката на учениците влиза в употребата, както е изброено в описанието на бурното Галилейско езеро. (Ако се усмихвате на това, казвам ви, че аз получих списък на игрите на думи, но който ще се насладите.) Но все пак, най-великият ден на правенето на списъци си остава Новогодишният ден. А списък № 1 е

списъкът, който аз наричам „Законите на морския фар.“

Списъкът на Законите на морския фар съдържа неотменими и непоклатими истини.

Кандидатите за включването в този списък са били приемани, само ако притежават отличителните черти на морския фар:

- Те ви предупреждават за потенциална опасност.
- Те сигнализират за безопасно пристанище.
- Те са по-силни от бурята.
- Те светят ярко в мъглата.

Законите на морския фар съдържат нещо повече от добри идеи, лични предпочитания и честно изказани мнения. **Това са дадени от Бога, проверени от времето истини, които определят пътя, по който трябва да направлявате живота си.** Ако ги съблюдавате, ще се наслаждавате на безопасно пътуване. Ако ги пренебрегвате, ще катастрофирате, удряйки се в назъбените скали на реалността.

В списанието „Протоколи от заседанията на Военноморския институт на САЩ“ Френк Кох онагледява важността от подчинение на Законите на морския фар.

„Два военни кораби от обучаваща ескадра бяха в морето и участваха в маневри в лошо метеорологично време в продължение на няколко дни. Аз служех на водещият кораб и бях на вахта на мостика, когато се свечери. Видимостта беше лоша поради разпокъсаната мъгла, затова капитана остана на мостика, наблюдавайки всички действия.“

Скоро след като се стъмни, наблюдателят на крилото на мостика докладва: „Светлина пред носа, откъм десния борд.“

Капитанът извика: „Право срещу нас ли се движи, или се отклонява встрани?“

Наблюдателят отговори: „Право срещу нас се движи, капитане,“ което означаваше, че се намираме в опасност от сблъскване с този кораб.

Тогава капитанът заповяда на сигналиста: „Сигналирай на този кораб: „Ние се движим с насрежни курсове и има опасност от сблъскване, съветвам ви да се отклоните с 20 градуса от курса си.“

Отсреща дойде сигнал: „Съветвам ви вие да се отклоните от курса си с 20 градуса.“

Капитанът каза: „Изпрати: „Аз съм капитанът, промени курса си с 20 градуса.“

Отсреща дойде отговор: „Аз съм матрос втора степен. По-добре е вие да промените курса си с 20 градуса.“

В този момент капитанът вече побесня и изля: „Изпрати: Аз съм военен кораб. Промени курса си с 20 градуса.“

Отсреща дойде светлинен сигнал: „А аз съм морски фар.“

Ние променихме курса си с 20 градуса.“

Умен ход. Мъдрият капитан променил посоката на движение на своя кораб според сигнала на морския фар. Мъдрият човек постъпва по същия начин.

Предоставям ви светлините, които аз търся и сигналите, на които се подчинявам:

- Обичай Бога повече, отколкото се страхуваш от ада.
- Веднъж седмично позволявай на някое дете да те заведе на разходка.
- Вземай важните решения, докато се разхождаш в гробището.
- Когато никой не те наблюдава, живееш така, все едно, че някой те наблюдава.
- Първо постигни успех сред членовете на семейството си.
- Не харчи днес парите, които са предвидени за харчене утре.
- Моли се два пъти повече, отколкото се торМОЗИШ.
- Слушай два пъти повече, отколкото говориш.
- Ядосвай се само тогава, когато Бог се ядосва.
- Никога не пренебрегвай любовта си към залезите на слънцето.
- Отнасяй се към хората като към ангели; ти ще срещнеш някои ангели и ще помогнеш някои хора да бъдат направени ангели.

- По-мъдро е да направиш грешка, когато си великодушен, отколкото - когато си критичен.

- Бог ти е простил; мъдро е и ти да правиш същото.

- Когато не можеш да видиш Божията ръка, уповавай на сърцето си.

- Свири със собствената си свирка и мелодията ще бъде вярна.

- Не се чувствай виновен заради Божията доброта.

- Книгата на живота се живее част след част, поради това знай до коя страница си стигнал.

- Никога не позволявай на важното да бъде пожертвано заради нищожното.

- Изживявай своята църковна служба.

Да обобщим всичко казано до сега:

Подхождай към живота като пътник, който плава с ветроходен кораб. Наслаждавай се на гледката. Изследвай кораба. Сприятели се с капитана. От време на време лови риба. А после слез от кораба, когато стигнеш у дома.

Глава 17

Той говори по време на бурята

„Бях чувал за Тебе преди, но сега Те видях“ (Йов 42:5 – мой превод).

Всичко това се случи в един ден. Един ден той можеше да избере да прекара своето време за пиене на чай в най-прекрасния курс по голф в нашата страна; на следващият ден даже не можеше да бъде момчето, което носи стиковете за голф. Един ден можеше да прекоси цялата ни страна с частен реактивен самолет, за да гледа боксов мач на боксьори от тежка категория в зала „Мираж“ в Лас Вегас. На следващия ден не можеше да си позволи да си купи билет за градския автобус.

Това се случва, когато спокойствието се превърне в хаос.

Първото нещо, което рухна, беше неговата империя. Пазарът се сгромоляса. Авоарите му спаднаха рязко. Това, което беше течно, стана сухо. Онова, което вървеше нагоре, падна надолу. Запасите се стопиха и Йов фалира. Сега седи в своя стол, тапициран с кожа и скоро ще продадат на търг махагоновото му бюро, когато телефонът извън с новината за нещастие номер 2: децата му бяха на курорт за почивните дни, но дошъл ураган и ги отнесъл със себе си.

Психически разстроен и смаян, Йов гледа през прозореца към небето, което изглежда, че притъмнява в тази минута. **Започва да се моли, казвайки на Бога, че положението не може да стане по-лошо, но точно това се случва.** Усеща болка гърдите си, която е по-силна и не може да е причинена от равиолите, които е ял снощи. Следващото нещо което си спомня, е люшкането и подхвърлянето в линейката, с жици, прикрепени към гърдите му и с игли, вкарани в ръката му.

Накрая бива привързан към монитор на сърдечната дейност в една болнична стая. В съседство с него лежи един нелегален емигрант, който не може да говори английски.

Това не означава, че на Йов му липсват разговорите.

Първо, той има жена. Кой би могъл да я упрекне, че тя е разстроена от нещастията в края на седмицата? Кой би могъл да я упрекне, че тя е казала на Йов да прокълне Бога? Но да прокълне Бога и да умре? Ако до този момент Йов не се чувствал изоставен, сега той знае минутата, в която собствената му жена му е казала да дръпне щепсела от контакта и по този начин да умре.

После, той има приятели. Докато седели край леглото му, те се държали като сержант, който обучава новобранец и имали състраданията на убиец с дърворезачка. Подобрената версия на тяхната теология може да се опише така:

„Момче, ти трябва да си направил нещо наистина лошо! Ние знаем, че Бог е добър, следователно ако ти се случват лоши неща, това означава, че ти си бил лош. Точка.“

Дали лежащият в леглото Йов е съгласен с това заключение? Съвсем не.

Той казва: „Вие сте лекари, които не знаят какво правят. О, млъкнете! Това ще е най-мъдрото нещо, което можете да направите.“

Нуждаете ли се от превод? „Защо не занесете философията си в кочината, където сте я научили.“

Йов се обосновава: „Аз не съм лош човек. Плащах данъците си. Активно изпълнявах задълженията си като член на обществото. Аз съм голям дарител на благотворителните организации и доброволно участвам в благотворителните разпродажби в полза на болницата.“ В собствените си очи, Йов е добър човек. И според неговата логика, добрият човек заслужава добър отговор.

Елиу, млад пастор, току-що завършил семинарията, който не е живял достатъчно дълго, за да стане циник **и не е страдал достатъчно, за да се научи да мълчи**, казва: „Твоето страдание е за твое собствено добро.“ Той се разхожда в болничната стая, държейки Библия под мишницата си и пробожда въздуха с показалеца си. „Бог причинява тези неща на човек – два, а даже и три пъти – за да върне душата му от ямата и да може да го осияе светлината на живота.“

Йов следи вървенето на Елиу в стаята така, както вие следите движенията на тенисист на корта, като върти главата си наляво и надясно. Казаното от младия човек не е лоша теология, но тя в нея няма голяма утеха. Йов престава да го слуша и се пъха все повече и повече под завивките. Главата го боли. Очите му

горят. Краката го болят. Той не може повече да възприема и да осмисля кухите проповеди.

Но въпреки това, на неговият въпрос все още не е отговорено: „**Боже, защо ми се случва това?**“

Така че Бог започва да говори. Той говори от гръмотевицата, Той говори от небето. Заради всички нас, които биха дали подобни отговори на въпроса на Йов и биха се подписали с имената си под мнението си, Бог говори:

- Той говори заради бащата, който държи роза, взета от ковчега на своя син.
- Той говори заради съпругата, която държи знамето, което е взела от ковчега на съпруга си
- Той говори заради съпрузите, които не могат да си родят дете и пламенно се молят.
- Той говори заради всеки човек, който се опитва да види Бога през счупения прозорец.
- Той говори заради тези от нас, които са се осмелили да кажат: „Ако Бог е Бог, тогава...“

Той говори от бурята и в бурята, защото там се намира Йов. **Това е мястото, където Бог най-добре е чуван.**

Божият глас изгърмя в стаята. Елиу седна. Йов се изправи и седна в леглото си. И двамата никога вече нямаше да бъдат същите.

„Кой е този, дето помрачава Моят съвет с думи без знание?“ (Йов 38:2 – мой превод) Йов не отговори.

„Препашаи кръста си като мъж; аз ще те попитам и ти ще ми отговаряш. Къде беше ти, когато аз полагах основите на земята? Кажу ми, ако знаеш толкова много.“ (Йов 38:3-4 – мой превод).

За Йов е било достатъчно да зададе един въпрос, но това не е било достатъчно за Бога.

Той пита: „Знаеш ли как бяха определени нейните размери и кой я измери? Кое поддържа основите ѝ и кой положи крайгълния ѝ камък, когато звездите на зората пееха заедно и всички ангели викаха радостно?“ (Йов 38:5-7 – мой превод).

Въпросите продължават да идват стремително. Те текат като пороен дъжд от облаците. Те се плискат в камерите на сърцето на Йов с ярост, красота и ужас, като оставят напоено и безмълвно всичко, което Йов някога е преживял, **наблюдавайки Господарят, който определя отново, кой кой е във вселената.**

„Добре веднъж някога заповядвал ли си ти на утрото да се появи и карал ли си ти зората да се издигне на изток? Казвал ли си някога на дневната светлина да се разпрости до краищата на земята, за да сложи край на нощната лукавщина?“ (Йов 38:12-13 – мой превод).

Въпросите на Бога нямат за цел да обучават; те имат за цел да зашеметяват, да изплашват и да смайват. Те нямат за цел да осветляват; те имат за цел да събуждат. Те нямат за цел да размърдат мозъка; те имат за цел да подгънат коленете.

„Показано ли ти е къде се намират вратите на Смъртта? Схванал ли си какъв е обхвата на земята? Кажу ми за това, ако знаеш! От къде идва светлината и как ти стигна до там? Или ми кажу за тъмнината. От къде идва тя? Как можеш да намериш границите ѝ или да идеш до нейния източник? Но разбира се, ти знаеш всичко това! Защото ти си се родил преди всичко това да е било създадено и ти си толкова опитен!“ (Йов 38:17-21 – мой превод)

Най-накрая немощната ръка на Йов се вдига и Бог замълчава достатъчно дълго време, за да може Йов да отговори: „Аз съм нищо – как бих могъл някога да намеря отговорите? Мълчаливо поставям ръка на устата си. Вече казах твърде много“ (Йов 40:4-5 – мой превод).

Посланието в думите на Бога е свързано:

- Йов е селянин, която казва на царя как да управлява царството.
- Йов е един неграмотен човек, който обяснява на Е. Е. Cummings как да напише с главни букви собственото си местоимение. (**Коментар:** Е. Е. Cummings – 1894-1962 – прочут американски художник и поет, автор на 2900 стихотворения, 4 пиеси, автобиографии, есета. Д.Пр.)

- Йов е момче, което се грижи за бейзболните бухалки, но обяснява на Babe Ruth как да сменя позата си при удара. (**Коментар:** Babe Ruth – 1895-1948 – прочут американски професионален играч по бейзбол – от 1914-1935 е играл във висшата лига. Д.Пр.)

- Йов е глина, която казва на грънчаря да не я притиска твърде силно.

Бог обявява в кресчендото на вятъра: „Аз не дължа никому нищо. Всичко под небето е мое“ (Йов 41:11-12 – мой превод).

Йов не може да оспори. **Бог не дължи никому нищо. Не е длъжен да дава никакви обяснения. Не е длъжен да се извинява. Не е длъжен да помага. Бог няма никакъв дълг, няма неплатени сметки, никой не му е оказал услуги, за да му бъде задължен. Бог не дължи нищо на никой човек.**

Коего прави още по-поражаващ факта, че Той ни е дал всичко.

Както и да тълкувате това представяне на Бога, това е ключът. Ако искате, може да възприемете тази бомбардираща реч като гневна, директна и лишена от всякаква дипломатичност. Можете да използвате

списъкът на въпросите, на които не е отговорено, за да докажете, че Бог е суров, груб и дистанциран. Можете да използвате книгата Йов като доказателство, че Бог ни задава въпроси, но не ни дава никакви отговори. Но за да направите това, вие се нуждаете от някакви ножици. Да направите това „доказване“, вие трябва да изрежете останалата част от книгата Йов. **Защото Йов не я е чул по този начин.** През целият си живот Йов е бил добър човек. През целият му живот той вярвал в Бога. През целия си живот той обсъждал с Бога, имал представа за Него и се молил на Него.

Но в бурята Йов Го видял!

Той видял Надежда. Любownik. Унищожител. Даващ. Вземащ. Мечтател. Доставчик. Йов видял грижовният гняв на Бога, чиято безкрайна любов често пъти е приемана със странно подозрение. Йов застава като листенце трева срещу унищожителният огън на Божието великолепие. Исканията на Йов се стопяват като восък, когато Бог дърпа назад завесата и небесната светлина пада незасенчена на земята.

Йов вижда Бога.

В този момент Бог може да се отдалечи. Чукчето на съдията е ударило, присъдата е произнесена. Вечният Съдия е говорил.

Но Бог не е ядосан на Йов. Твърд? Да. Директен? Без никакво съмнение. Ясен и убедителен? Абсолютно. Но ядосан? Не.

Бог никога не се дразни от свещта на искрено говорещият човек.

Ако искате да подчертаете някои откъс от книгата Йов, подчертайте този: „Чувал бях за Теб преди, но сега Те видях“ (Йов 42:5 – мой превод).

Йов вижда Бог – и това е достатъчно.

Но това не е достатъчно за Бога.

Следващите години ще установят, че Йов отново седи зад махагоновото си бюро с възстановено здраве и увеличено богатство. Скутът му отново е пълен с деца, внуци и правнуци – четири поколения!

Ако някога Йов се е чудил защо Бог не е върнал обратно децата, които му бил отнел, той не е попитал. Може би не е попитал, защото знаел, че децата му не могат да бъдат по-щастливи отколкото са в присъствието на този Бог, който той е видял толкова за кратко.

Нещо ми казва, че Йов би направил всичко това отново, ако това е нужно, за да чуе Божия глас и да стои в Неговото присъствие. Даже ако Бог го остави с неговите рани от залежаване поради болест и с неплатените сметки, Йов би го направил отново.

Защото Бог дал на Йов много повече от това, за което Йов е мечтаел. Бог дал Себе си на Йов.

Глава 18

Размишленията на пътешественика

„След шест дни Исус взе със себе си Петър, Яков и брат му Йоан и заведе само тях на една висока планина. Там Той беше преобразен пред тях. Лицето Му светна като слънцето, а дрехите Му станаха бели като светлината. Точно тогава се появиха пред тях Моисей и Илия, разговаряйки с Исус. Петър каза на Исус: „Господи, добре е за нас да сме тук; Ако искаш, аз ще направя три шатри – една за Теб, една за Моисей и една за Илия.“ Докато той още говореше, светъл облак ги обгърна и глас от от облака каза: „Това е моят Син, когото обичам; в него е Моето благоволение. Него слушайте!“ (Мат.17:1-5 – мой превод)

Млада жена, бременна в осмия месец, влиза в къщата на майка си. Сгромолясва се върху дивана. Събува с краката си обувките за тенис. Поставя подутите си крака на масичката за кафе. И изпъшква: „Не мисля, че ще се справя.“

Помъдряла през годините, майка ѝ изважда един албум и сядна на пода край дъщеря си. Отваря албума и показва снимка на децата си с памперси и обувки, високи до глезените. Двете бавно разгръщат страниците, пълни със спомени. Смят се на децата, които духат свещичките и седят пред елхата за Рождество Христово.

Докато майката видя миналото, дъщерята видя бъдещето. И просто за един миг, дъщерята е променена. Тук и сега се превръща в там и тогава. Нейното дете е родено. Тя вижда как прави първите си несигурни крачки. Чува първата дума, разбираема само от Мама. Тя обува блестящите, черни обувчици, направени от висококачествена кожа на обутите с чорапки краченца и поставя корделка на нейната почти лишена от коса глава, която е толкова красива.

Случва се преобразяване. Болката в гърба ѝ сега е засенчена от приближаващата радост. Ръката ѝ, която

преди разтриваше шията ѝ, сега е поставена на стомаха ѝ. За пръв път през този ден тя се усмихва.

Снежна буря в Чикаго. Блокиран е на летище О'Наре. Няма свободен стол да седне в общата зала, поради което влиза в кафенето. И там няма свободно място да седне, поради което купува една пластмасова чаша кафе за пиене вървешком, връща се в общата зала и сяда на куфара си.

Поглежда часовника си? Чуди се: „Дали да отида в хотел да пренощувам. Почти е полунощ. Сега трябваше да бъда на половината път до дома. Кой знае кога ще мога да замина?“ Въздъхва, обляга се на стената и чака. Разкопчава яката на ризата си. Разслабва възела на вратовръзката си. Разтрива врата си. Мислите му се връщат към изминалата седмица. Направи много телефонни разговори. Получи само няколко поръчки. Обвинявай за това икономиката. Обвинявай системата. Обвинявай Бог.

Но обвинението не внася пари в банковата сметка.

В отсрещната зала за важните пътници има свободни столове, закуски и телевизия. В по-добрите времена той можеше да си позволи да плаща, за да бъде член на тази група, но сега парите отиват за обучение в колежа и за нуждите на децата.

Обявяват полет. Той изважда бордната си карта от гръдния джоб на връхното си палто. Обявеният полет не е неговия. Поставя обратно бордната карта в джоба на палтото, което е сгънато в скута му. Оттам изпада на пода кожен календар. Взема го и без никаква причина поглежда вътре в него.

Там, сред бележките за платени такси и кредитните карти е ламинирана снимка на семейство – неговото семейство. Дъщеря на момичешка възраст с очи като на майка си и с изкуствена усмивка. Син на възрастта за постъпване в колеж, с вратовръзка и сини джинси, по средата между юношеството и пълнолетието. И неговата жена. „Боже мой, наистина ли изминаха 25 години?“ Ако премахне от нея няколко бръчки и няколко килограми, той може да я види отново в сватбената рокля.

Просто за един миг, той си е у дома. Телевизорът е спрял. Децата са легнали да спят. Кучето е навън. Вратите са заключени. Огънят в камината догаря. Жена му спи на кушетката. Само за миг светът на летището, хотелите и търговските разговори по телефона са останали някъде надалече. **Той е там, заради което си заслужава да понася всичко това. Той си е у дома.**

Някой го докосва леко по рамото и той чува мек глас: „Това не е ли вашият полет?“ Поглежда нагоре към наполовина празната обща зала...вижда опашката, оформяща се край вратата...и се усмихва. „Да“ - казва търговския агент, изправяйки се. „Това е моят полет до дома.“

Четири мъже се изкачват на планината. Пътят беше дълъг; свечерява се. Стигнаха до равното плато на планината и седнаха на земята. Уморени са. Мускулите ги болят. Сивотата на полумрака се надвесва над тях като мека завивка.

Квартетът от пътешественици мечтае за сън, но само трима от тях заспиват.

Четвъртият седи в сянката. Краката му са кръстосани. Лицето му е повдигнато към небето. Звездите намигат на своя Създател. Ветрецьт полъхва над раменете на своя Проектант и охлажда врата му. Той събува сандалите си, разтрива подутите си стъпала и разсъждава за това, което се случва.

Бог с подути крака? Святост, която е гладна. Божественост, която е жадна. Създателят на света, който е уморен от своя свят? Мислите му се отклоняват към дома. Назарет. Колко добре би било отново да бъде у дома. Спомените лесно изникват на повърхността. Покрития със стърготини тезгях. Приятелите, които идват за да поговорят. Смехът на обедната маса. Боричкането с братята му. Синагогата. Къщата. Домът.

Какво не бих дал да си отида у дома?

Но Назарет никога вече няма да е Негов дом. Последния път, когато беше там, жителите му се опитаха да Го убият. Съседи, приятели, учители, съученици...те стискаха камъни, които бяха предназначени да бъдат хвърлени върху тялото Му. **Даже собствените Му братя и сестри считаха, че Той е полудял.** Искане да Го скрият, да Го затворят някъде. **Те се срамуваха да бъдат считани за Негово семейство.**

Не, Назарет никога вече не можеше да бъде Негов дом.

А Галилея? Той би могъл да се върне в Галилея. Там тълпите Го слушаха. Там хората Го следваха. Но Той поклати глава. **Дотогава, докато им правех хляб...дотогава, докато им казвах това, което те искаха да чуят.** Той си спомни тълпите, когато те се разотиваха. Той чу подигравките им. Усети, че те не Го приемат.

Не, аз никога не мога да се върна в Галилея.

Той мисли за Йерусалим. И този град не предлага утеха. Той знае какво ще му причини този град. Предчувствието за болка пробужда китките Му. Той потрепва при срязването на веждата Му. Вижда как светът около него става все по-тъмен и по-тъмен...Предчувствието вътре в него крещи: „Боже Мой!“

Той поклаща главата си и диша със задавено гърло. Мислите му се връщат към настоящето.

Откъсва едно листенце от тревата, поставя го в устата си и седи в сянката на Своя страх.

Поглежда към учениците Си. Те са толкова заспали, колкото са и наивни. Те нямат никаква представа.

Те просто не могат да разберат. Той им говори, че ще страдат, а те си мислят, че ще завладяват. Той им говори за саможертвата, а те си мислят за прославата. Той е художник, който рисува цветни картини за далтонисти. Той е певец, който пее пред глухи хора. Те кимат с главите си и ръкопляскаат с ръцете си. Мислят си, че виждат. Мислят си, че чуват. Но те не чуват. Те не виждат. Нито един не вижда.

Една част от Него знае, че положението ще бъде такова. А друга част от Него никога не знае, че положението ще е толкова зле.

Част от Него се пита: „Дали ще е толкова лошо да се предам и да се откажа? В края на краищата, може да има по-добра епоха. Може да има други поколения...други хора.“

Той дал най-доброто, на което бил способен и с какво разполага? Една рошава група ученици - хора с добри сърца, но с корави глави – които са орисани да се провалят, поради обещанията си, които не могат да изпълнят. Той поставя лицето си в шепите на ръцете си, затваря очите си и се моли. Това е всичко, което Той знае, че трябва да прави.

Не ти ли звучи това познато, търсачо на истината? Отдавна ли отмина времето, когато ти търсеше истината – Галаад в търсенето на свещения Граал? Но тогава гората от въпроси беше дълбока. Гъсталакът на недоуменията беше плътен. По-лесно беше да не кажеш нищо, отколкото да попиташ защо. Поради това ти спря.

Не ти ли звучи това познато, мечтателю? Ти толкова много искаше да промениш света. Беше сигурен, че планината е висока, но ти беше смел. Тогава задухаха ветровете. Острите скали на реалността нараниха краката ти и пречупиха вървежа ти...счупиха сърцето ти. И ти установи, че ролята на циника е свързана с по-малко разходи, отколкото ролята на мечтателя. Поради това ти седна долу.

Ти трябва да научиш нещо: **и Исус е сядал долу.**

Да, със сигурност е имало моменти, когато Той се е изправял високо. Имало е часове на величие. Имало е динамични дни, през които прокажени са скачали, мъртви са били съживявани и хората са се покланяли на Бога. Имало е такива дни.

Но платото на неговата популярност е била изяждано от проломите на изолацията. А в такъв ден пукнатината е дълбока. Стръмните стени се присмиват на представата за лесно излизане на човека, попаднал там. Скалните подпори държат в плен неговото виждане. Силата му е достигнала своята противоположност. Той сяда долу, заравя набразденото си от сълзи лице в шепите на ръцете си и се моли. Това е единственото, което може да направи. **И тогава неговият Отец го вижда, това е единственото, което неговият Отец може да вземе.** От друго място идва светлина. Тя влиза в самотната фигура и свети. Лука пише: „*Като се молеше, видът на лицето Му се промени и облеклото Му стана бяло като блясъка на светкавица*“ (Лука 9:29 – мой превод).

Исус избухнал със слава. Само за един миг Той е преобразен; от Него се излива фучаща радиация. Той станал такъв, какъвто е бил преди да дойде. За един кратък и блестящ момент товарът на неговата човечност е повдигнат. **Случва се обратното на превъплъщението.** Той е издигнат над земния хоризонт и е ескортиран във вечността. Той отново е у дома. Познати звуци го обкръжават.

Тези, които разбира, го посрещат с “Добре дошъл.” А Отец, който Го е изпратил – Го държи.

Прашните пътища и коравите сърца са – буквално – в друг свят.

На Онзи, който се е чувствал изморен е напомнено: умората скоро ще отmine. Моисей и Илия, пламтящи с вечни наметала, стоят край техния Цар. Когато Исус се подготвял в пустинята за работата на живота, дошли ангели, за да Го окуражават. Сега, на планината, когато се подготвял за работата на смъртта, при него дошли Моисей и Илия: Моисей, Законодателят, чийто гроб никой не знае и Илия, пророкът, който избягнал смъртта в огнена колесница.

На Онзи, който е очаквал смъртта е напомнено: гробът е безсилен. И тогава гръмва гласът. Бог обитава в облак, който се превърнал в празничен огън, изпълнен с ослепителен блясък. Този облак унищожавя сенките и преобразява мрачната планина в блестящ паметник. А изсред облака Бог казва: „*Това е моят Син, когото обичам; в него е Моето благоволение. Него слушайте!*“

Онзи, който се беше отчаял е утвърден. Бог вика: „Не е важно какво си мислят хората. Важно е това, което си мисля аз. А аз се гордея с Теб.“

Сега Исус стои прав. Сега учениците са пробудени.

За Петър, Яков и Йоан тази сцена е странна: ослепително бели облаци, глас от небето, живи образи от миналото. Но за Исус това е виждане на дома. Виждане в миналото и бегъл поглед в бъдещето.

Той е майката – бременна с нов живот, която се страхува от родилните болки.

Той е бащата – на дълъг път в студено място.

На Него – както и на тях, така и на нас – е даден бегъл поглед към дома.

И мечтата за утрешния ден се превръща в днешна смелост.

Глава 19

Нашата буря беше Неговият път

Да предположим, че един от учениците на Исус е водил дневник. И да предположим, че на следващата сутрин след бурята този ученик е описал случилото се в този дневник. И да предположим, че ние сме открили този дневник. И ето ви това, което щяхме да прочетем...според моето предположение.

Само минути преди това хаосът беше избухнал.

О, как вилнееше бурята! Звездите бяха скрити от почернялото небе. Облаците бяха надвиснали ниско над нас и се движеха на талози като дим. Ослепителните проблясвания на светкавиците бяха диригентската палка, която даваше знак на тъпаните на гръмотевицата да избоботят.

И те боботеха. Облаците изглежда се издигаха така, както мечка се изправя на задните си крака и ръмжи. Гърмежите раздрусваха всичко: небето, земята и най-вече – езерото. Все едно, че Галилейското езеро беше паница в ръцете на танцуващ гигант. В тази паница на езерото се надигнаха вълни, които превърнаха гладката му повърхност в планинска верига от вълни с белоснежни върхове. Те се издигаха на височина два, пет и даже осем метра и се спускаха като лястовици, които преследват комари.

В средата на езерото беше подхвърляна нашата лодка. Вълните я шляпаха със същата лекота, с което децата шляпат топка. Нашето гребане с греблата едва я помръдваше. Бяхме оставени на милостта на бурята.

Вълните се издигаха нагоре толкова високо, че ние се чувствахме, че бяхме във въздуха. А след това се гмурвахме в подножието на вълната.

Бяхме како клонка във водовъртеж...листенце във вятъра. Бяхме безпомощни.

И тогава се появи светлината. В началото си помислих, че това беше отражение на лунната светлина, проблясък върху водната повърхност. Но в тази нощ нямаше луна. Погледнах отново. Светлината вървеше към нас, не над вълните, а сред тях. Аз не бях единственият, който я видях.

Някой крещя: „Призрак!“ Страхът от бурното езеро беше затъмнен от нов ужас. Докато светлината се приближаваше към нас, ние се чудехме: „Дали това не беше плод на нашето въображение? Дали не беше видение? Кой? Как? Каква беше тази тайнствена светлина, която изглежда толкова...?“

Блясък на светкавица освети небето. За секунда можах да видя лицето на „призрака“...Неговото лице.

Една секунда ми беше напълно достатъчна. Това беше Господ!

Той каза: „*Бъдете смели! Аз съм, не се страхувайте.*“ (Мат. 14:27 – мой превод)

Нищо не беше се променило. Бурята все още бушуваше. Вятърът все още валеше. Лодката все още беше подмятана. Гръмотевицата все още бумтеше. Дъждът все още валеше. Но сред тази врява аз можех да чувам Неговия глас. Въпреки, че Той все още беше далече, аз го чувах така, все едно че беше до мен. Нощта беше свирепа, но въпреки това той говореше така, все едно, че водата в езерото беше спокойна и небето беше тихо.

И по някакъв начин, куражът дойде.

„*Господи, ако си Ти, кажи ми да дойде при Теб по водата?*“ (Мат.14:28) – гласът беше на Петър. Той не беше наперен. Той не изискваше доказателство. **Той беше изплашен.** Подобно на мен, той знаеше какво може да направи тази буря. Знаеше, че лодката скоро щеше да потъне. Знаеше, че Исус се беше изправил. **И знаеше къде иска да бъде...където ние всички искаме да бъдем.**

Исус го покани: „*Ела.*“ (Мат.28:29).

Тогав Петър се качи на горния край на борда на лодката и стъпи **върху** водата. Пред него се отвори пътека през гората от вълните. Той вървеше бързо. Водата се плискаше, но той продължи да върви. Тази пътека до Исус беше ивица на безветрието. Тя беше спокойна. Ведра. Исус излъчваше светлина в края на пътеката и се усмихваше.

Петър вървеше към светлината, все едно че тя беше единствената му надежда. Беше на половината път до там, когато се чу тътен. Той изгърмя и Петър спря. Видях, че главата му се завъртя и той погледна нагоре към облаците. Усети вятъра. **И Петър започна да потъва.**

Ако знаете как изкрещя!

От водната пелена се появи една ръка и сграбчи Петър. Светкавица светна отново и аз можах да видя лицето на Исус. Забелязах, че усмивката му е изчезнала.

Сега болка покриваше лицето Му. **Все едно, че Той не можеше да повярва, че ние не можем да вярваме. Това, което ние считаме, че е опасност, за Него е едно отклонение.** Исках да Го попитам: „Исусе, не се ли страхуваш? Не се ли уплашен?“ но не казах нищо. И преди още да разбере, Той беше в лодката с нас.

Морето се успокои и стана гладко като коприна.

Сред облаците се отвори един процепа: мека лунна светлина огря водата. Това се случи мигновено. За

да стане това не беше нужен остатък от нощта. Не беше нужен даже един час време. За да стане това не беше нужна даже една минута. Това се случи за един миг.

От хаос към спокойствие. От паника към мир. Внезапно небето беше накарано да млъкне и аз можех да чуя ударите на сърцето си. Помислих си, че сънувам. Тогава видях широко отворените очи на другите и усетих с кожата си, че дрехите ми са обилно намокнати от водата.

И тогава погледнах към Него. И направих единственото нещо, което можех да правя. Със звездите като мои свещи и с притихналата лодка като мой олтар, **аз паднах на колене и отладох почит на Бога.**

В живота на човека има времена, когато вие осъзнавате, че вече няма да сте същият. Това са моменти, които завинаги служат като пътеуказателни знаци. Този момент беше един от тях.

Никога не бях виждал Исус така, както го видях тогава. Видях Го като могъщ. Виждал съм Го като мъдър. Виждал съм Неговата власт и съм се удивлявал на Неговите способности. Но знам, че никога няма да забравя това, на което станах свидетел в изминалата нощ.

Аз видях Бога. Богът, който не може да стои спокоен, когато бурята е твърде силна. **Богът, който ми позволява да се изплаша достатъчно, за да се нуждая от Него** и тогава Той идва достатъчно близо за мен, за да мога Го видя. **Богът, който използва моите бури като Свой път, за да дойде до мен.** Аз видях Бог. Нужна ми беше бурята, за да Го видя. И аз никога вече няма да съм същият.

Глава 20

Те ще направят това отново

Те ще направят това отново. Аз съм убеден, че те ще го направят. Учениците ще влязат в същата лодка и ще преминат през същата буря. За един миг те ще направят това отново. Защо?

Защото благодарение на бурята те са видели Спасителят. Прочетете този стих: „*После онези, които бяха в лодката му се поклониха и казаха: „Наистина, Ти си Божият Син“*“ (Мат.14:33 – мой превод).

След бурята те му се поклонили. **Като група те никога преди не били правили това.**

Вие не можете да намерите такъв случай преди.

Няма да намерите, че те са му се поклонили, когато Той излекувал прокажения. Нито когато простил на прелюбодейката.

Учениците проповядва пред тълпите. Те били готови да го следват. Били готови да напуснат семейството си. Били готови да прогонват демони. Били готови да бъдат в Неговата армия. Но чак след случката в бурното езеро те Му се поклонили. Защо?

Много просто. **Този път те били онези, които били спасени.** Този път техните вратове били извадени от примката. Техните тела били изтеглени от дълбините. Само преди минута те се клатушкали на ръба на бездната и гледали в гърлото на пропастта. В следващата минута гледали с ококорени очи неподвижната лодка в спокойното езеро.

Поради това те се поклонили. Направили единственото нещо, което можели да направят, след като минути преди това смъртната им присъда щяла да бъде изпълнена. Те гледали към Вечният Създател, който им дал прошка и те Му благодарили.

Когато признавате Бог като Създател, вие ще се възхищавате от Него. Когато признавате Неговата мъдрост, вие ще се учите от Него. Когато откриете Неговата сила, вие ще разчитате на Него.

Но само когато Той ви спаси, вие ще Му се поклоните.

Това е сценарий от вида: „преди и след.“ Преди да бъдете спасен, вие можете лесно да държите Бог на разстояние от вас. **Удобно отдалечен. Почти захвърлен.** Той беше в челото на списъка на приоритети ви, но разделяше това място с други.

После дойде бурята...ярогта...борбата...скъсаните котвени вериги...беззвездната нощ. Отчаянието падна като мъгла; вие се объркахте. В сърцето си знаехте, че нямате никакъв изход.

Дали би могъл да ви помогне жизнения ви опит? Може да ви помогне, само ако искате да се скриете от бурята...но не и да се измъкнете от нея. Дали можете да разчитате, че общественото ви положение ще ви даде сила? Бурята не се впечатлява от вашата титла. Дали можете да разчитате, че заплатата ви ще ви спаси? Много хора се опитват...много хора се провалят.

Внезапно вие оставате само с един вариант: Бог!

И когато вие се помолите...искрено се помолите...Той ще дойде.

А от този момент нататък, Той не е само Бог на когото да се възхищавате, не е само учител, чийто съвети да изпълнявате, нито е само Господар, на когото да се покорявате. Той е Спасителят. Спасителят, на

когото трябва да се покланяте.

Поради това аз съм убеден, че учениците отново биха направили това. Те още една нощ биха изтърпели бурята...хиляди други нощи...ако това е нужно.

Периодът на страданието е ниска цена, която трябва да платим, за да имаме ясно виждане за Бога.

Глава 21

Крепостите на тъгата

Сара била богата. Тя наследила 20 млн. долара. Освен това имала допълнителен доход от 1000\$ дневно. Това винаги са били много пари, но в края на 19 век са били огромно богатство.

Сара била известна. Тя била красавицата на Ню Хейвън, Кънектикът. Без нейното присъствие нито едно събитие в обществото не било съвършено. Никой не организирал бал, без да я покани.

Тя била могъща. Нейното име и парите ѝ отваряли почти всяка врата в Америка. Университетите се домогвали да получат нейните дарения. Политиците настоявали да получат нейната подкрепа. Организациите се стремели да получат нейното поръчителство.

Сара била богата. Прочута. Могъща. И...нещастна.

Единствената ѝ дъщеря умряла, когато била само на 5 седмици. Съпругът ѝ също умрял. Тя останала сама със своето име, със своите пари, със своите спомени...и със своята вина.

Точно тази нейна вина я накарала да се премести да живее на Запад. Страстта ѝ към покаяние я отвела в Сан Хосе, Калифорния. Миналото ѝ я превърнало в затворник на нейното настояще и тя бленувала за свобода.

Купила една ферма с площ 540 декара и къща с шест спални. Наела 16 строители-дърводелци и им възложила работа. В продължение на 38 години майсторите работили ежедневно, денонощно, за да строят една огромна сграда.

Хората били заинтригувани от този проект. Указанията на Сара били повече от ексцентрични...те били мистериозни. Проектът имал страховит стил. Всеки прозорец имал 13 стъкла, всяка стена имала 13 облицовъчни панели, всеки гардероб имал 13 куки и всеки полюлей имал 13 осветителни кълба.

Планировката на всеки етаж била дяволска. Коридорите криволичели по най-странен начин, а някои от тях водели към никъде. Една врата се отваряла и зад нея се оказвало, че има плътна стена, а зад друга – шахта с дълбочина 5 метра. Едно стълбище водело към таван, към който нямало врата. Капаци на отвори на тавана. Тайни коридори. Тунели. Това не е бил дом, в който Сара щяла да прекара старините си; това бил замък за нейното минало.

Работата по изграждането на това мистериозно здание била преустановена, чак когато Сара умряла. Завършената постройка се разпростирила на площ от 24 декара и имала 6 кухни, 13 бани, 40 стълбища, 47 камини, 52 капандури, 467 врати, 10 000 прозорци, 160 стаи и една камбанария.

Защо Сара искала такъв замък? Тя не е ли живяла самотно? На този въпрос хората, които били запознати с нейната история може би щяха да отговорят: „Зависи от гледната точка. Имаше посетители...“ И те идвали всяка нощ.

Според легендата, всяка вечер в полунощ един служител минавал по таен лабиринт, който водел до камбанарията. Той удрял камбаната...за да събере духовете. Сара влизала в „синята стая“, която била достъпна само за нея и нейните нощни гости. Заедно те прекарвали там до 2:00, когато камбаната удряла отново. После Сара се връщала в нейните помещения; а духовете се връщали в своите гробове.

Какви са били участниците в този легион от фантоми?

Индианци и войници, убити на границата на САЩ. Всички те били убити от куршуми, изстреляни от най-прочутата пушка в САЩ – Уинчестер. Това, което донесло милионите долари на Сара Уинчестер, причинило тяхната смърт.

Поради това тя прекарала остатъка от живота си в замък на скръбта, предоставяйки дом за мъртвите. Ако искате, можете да разгледате това място на духовете в Сан Хосе. Можете да обиколите неговите зали и да видите неговите останки.

Но за да видите какво може да причини едно неразгадано чувство за вина на едно човешко същество, не е нужно да ходите до замъкът на Уинчестер. **Хората, превърнати в затворници от вината на своето минало, се намират във вашия собствен град.** Сърцата, преследвани от провала се намират в съседство до вас. Хора, тормозени от капани се намират на вашата улица...или във вашия хол.

Павел писал за „светската скръб, докарваща смърт“ (2Кор.7:10). Чувство за вина, което убива.

Скръб, която е смъртоносна. Отровна скръб, която е убийствена.

Колко хора като Сара Уинчестер познавате? Колко далече трябва да отидете, за да намерите душа, която е преследвана от духовете на миналото? Може би не много далече.

Може би историята на Сара е и ваша история. **Ако е така, аз съм особено благодарен, че тази книга е успяла да попадне в ръцете ви.** Тази последна, заключителна част от нея беше написана, мислейки за вас. **В тези заключителни глави съм събрал мисли за провала и за прощката.**

Защото в сумрачните часове по време на тъмната нощ на бурята има една история за милостта.

Това е историята, разказваща за Петър: разпознаването на гласът на Господаря...виждането на лицето на Господаря...катерейки се към спасението от бурята.

Но има и друга история за Петър: чуването на вятъра...виждането на поройния дъжд...потъването във водата.

Но преди всичко друго, това е история за Исус. Това е история за Бог, който протяга ръката си по време на бурните морета. Това е отговорът на въпроса, който всеки човек си задава: „Какво прави Бог, когато аз се проваля?“

Отговорите на въпросите на вината не се намират в нов дом.

Отговорът се намира в основата на Онзи, който вие имате.

Глава 22

Страх, който се превръща във вяра

„Те видяха, че Исус върви по водата;...и бяха ужасени“ (Мат.14:26 – мой превод). **Често пъти вярата е дете на страха.**

Страхът принудил Петър да излезе от лодката. И преди този случай той е плавал в такива условия. Знаел е какво могат да направят бурите. Чувал е истории. Виждал е останки от потънали лодки. Виждал е вдовици. Знаел е, че бурята може да убива. И излязъл от лодката.

През цялата нощ той искал да излезе от нея. В продължение на 9 часа той опъвал платната, борил се с греблата и бил уморен от виенето на вятъра. **Погледнете в очите на Петър и няма да видите вярващ човек.** Проучете лицето му и няма да намерите в него израз на решителност. **По-късно ще намерите.** Ще видите неговата смелост в градината. *(Коментар: Когато войниците идват в Гетсиманската градина да арестуват Исус, Петър се опитва да го защити, като удря с ножа си Малх, слугата на първосвещеника и му отрязва ухото. (Мат. 26:51; Марк 14:47; Лука 22:50; Йоан 18:10) Д.Пр)* Ще видите същата му вяроност и на Петдесетница. Ще видите вярата му и в неговите писма. Но не и през тази нощ. В тази нощ погледнете в очите му и ще видите страх – задушаваш сърцераздирателен страх на човек, който е в безизходица.

Но от този страх щял да бъде роден акт на вярата, защото често пъти вярата е дете на страха. Мъдрецът Соломон е написал: „*Страхът от Господа е началото на мъдростта*“ (Пр.9:10). Петър би могъл да бъде илюстрация на тази мъдрост.

Мислите ли, че ако Петър беше видял, че в тих и спокоен ден Исус ходи по водата, щеше да поиска да излезе от лодката, за да отиде при Исус! Нито пък аз.

Ако езерото беше гладко като килим и плаването с лодка беше приятно, мислите ли, че Петър щеше да моли Исус да го вземе със себе си на разходка до върха на вълната? Съмнително е. **Но дайте на човека да избира между сигурна смърт и немислим шанс и той ще избере шанса...всеки път!**

Великите дела на вярата рядко пъти са били рожба на спокойната пресметливост. Не логиката е накарала Моисей да издигне жезълът си на брега на Червено море. *(Коментар: Това е жестът, чрез който водите на морето били разделени на две, за да преминат израелтяните, които били изведени от робството в Египет. Д.Пр.)*

Не медицински изследвания са убедили сирийският военачалник Нееман да се потопи 7 пъти в реката, за да бъде излекуван от проказата. **Не здравият разум е убедил Павел да изостави закона и да прегърне милостта.** Не някакъв комитет от убедени вярващи се е молил в малката стаичка в Йерусалим да бъде пуснат Петър от затвора. Молила се е една уплашена, отчаяна и набутана в ъгъла група вярващи. Това е била църква, която не е имала никакъв шанс. Църква от бедняци, които се молели за помощ.

И те никога не са били по-силни, отколкото в този момент.

В началото на всеки акт на вярата често пъти има едно семенце на страха. Биографии на смели последователи на Исус започват с глави за истински страх. Страх от смъртта, Страх от провал. Страх от самотата. Страх от пропилияния живот. Страх да не се провалят в познаването на Бога.

Страхът започва, когато видите Бог на планината, а вие сте в долината и знаете, че сте твърде слаб, за да можете да се изкачите. Виждате от какво имане нужда...виждате с какво разполагате...виждате и какво не

ви достига, за да постигнете нещо.

Петър направил най-доброто на което бил способен. Но неговото най-добро не било достатъчно. Моисей имал море пред себе си и враг зад себе си. Израелтяните можели да плуват или да се сражават с врага. Но нито един от тези варианти не бил достатъчен.

Нееман се опитал да се излекува и се консултирал с гадатели. Струвало му се неразумно да пътува на голямо разстояние, за да се потопи в една кална река, след като имал чиста река в задния двор на дома си. Но какъв друг шанс е имал?

Павел станал вещ познавач на Закона. Той знаел как работи системата. Но било достатъчно само едно бегло виждане на Бога за да го убеди, че жертвоприношенията и символите не са достатъчни.

Хората от църквата в Йерусалим знаели, че нямат никаква надежда да извадят Петър от затвора. Те разполагали с християни, които били готови да се сражават, но те били твърде малко на брой. Те имали влияние, но то било твърде слабо. Те не са нуждаели от мускули. **Те имали нужда от чудо.** Както и Петър. Той е бил наясно с два факта: той върви надолу, а Исус – нагоре.

Петър знае къде предпочита да бъде.

Няма нищо лошо в този отговор. **Вяра, която започва със страх, ще свърши по-близо до Отца.**

Преди време ходих в Западен Тексас, за да говоря на погребението на един вярващ семеен приятел. Той беше отгледал 5 деца. Един от синовете му, Пол, разказа история за своите първи спомени за баща си. Било пролетно време в Тексас – сезонът на бурите. Тогава Пол би на 3 или 4 години, но си спомня ясно денят, в който едно торнадо ударило техният малък град.

Баща му бързо прибрал децата в къщата им и ги накарал да легнат на пода заедно с майка им, а той ги завил отгоре с дюшеците. Но баща им не се скрил. Пол си спомня, как надничал изпод дюшека и го виждал, че седи край един отворен прозорец и наблюдава как фунията на торнадото се върти и придвижва през прерията.

Докато наблюдавал баща си, той разбрал къде иска да бъде. Изтръгнал се от ръцете на майка си, изпъзлял извод дюшеците, изтичал и прегърнал краката на баща си. Пол каза: „Нещо ми каза, че най-безопасното място в бурята беше да съм близо до баща ми.“

Нещо казало същото и на Петър и той казал: „Господи, ако си Ти, кажи ми да дойда при Теб по водата“ (Мат.14:28). **Петър не проверявал възможностите на Исус, а го молел. Стъпването върху водата на развълнуваното езеро не е логична постъпка, а акт на отчаяние.**

Петър се хваща за горния край на борда на лодката. Изважда навън единия си крак...а след това и другия. Прави няколко стъпки. Все едно, че под краката му има невидим каменен гребен. В края на този гребен се намира сияещото лице на приятел, който никога не се предава.

А ние не правим ли същото? Отиваме при Христос в момент на голяма необходимост. Изоставяме лодката на добрите дела. Подобно на Моисей ние разбираме, че човешката сила няма да ни спаси. Поради това, в отчаянието си поглеждаме към Бога. **Подобно на Павел ние разбираме, че всичките ни добри дела на света са жалки, когато бъдат поставени пред Съвършеният Бог.** Подобно на Петър ние разбираме, че изграждането мост над пропастта между нас и Исус е подвиг, който е твърде голям за нашите възможности. Поради това ние се молим от помощ. Чуваме Неговия глас. Правим крачка и излизаме извън страха, надявайки се, че малката ни вяра ще бъде достатъчна.

Вярата не се ражда на масата за преговори, където ние заменяме нашите дарби и в замяна получаваме Божията доброта. *(Коментар: Тези така наречени „наши“ дарби, всъщност не са наши, а Бог ни е дарил с тях още при раждането ни. Без да осъзнаваме, ние сме получили всичко от Него. Ние нищо не можем да предложим на Бога в този бартер, защото всичко е Негово. Колко жалки са нашите напъни да се опитваме да се пазарим с Бога! Д.Пр.)* Вярата не е награда, която се дава на най-обучените. Тя не награда, която се дава на най-дисциплинираните. Вярата не е титла, която се завещава на най-религиозните.

Вярата е отчаяно гмуркане във водата от потъващата лодка на човешкото усилие и е молитва, че Бог ще бъде там, за да ни извади от водата. Павел писал за този вид вяра в писмото до Ефесяните: „Защото по милост вие бяхте спасени, чрез вяра – и това не е от самите вас, това е дар от Бога – не чрез дела, за да не може никой да се хвали“ (Еф.2:9 – мой превод).

Павел е ясен. Върховната сила в спасението е Божията милост. Не нашите дела. Не нашите таланти. Не нашите чувства. Не нашата сила. Спасението е Божието внезапно, успокояващо присъствие по време на бурните морета в живота ни. Ние чуваме Неговия глас и правим стъпката.

Подобно на Павел, ние знаем две неща: Ние сме велики грешници и се нуждаем от велик Спасител.

Подобно на Петър, ние знаем два факта: Ние потъваме, а Бог се издига. Поради което ние бързо скачаме навън. Оставяме зад себе си „Титаник“ –ът на собствената си праведност и стъпваме на здравия път на Божията милост. И, изненадващо, ние сме способни да вървим по водата. Смъртта е обезоръжена. Провалите се оказват опростени. Животът придобива истински смисъл. И Бог е не само в обхвата на нашето

виждане, Той е в обхвата и на нашето докосване. Със скъпоценни и клатушкащи се стъпки ние се приближаваме по-близо до Него. В изблик на изненадваща сила, ние стъпваме върху Неговите обещания. **Няма никаква логика, че ние сме способни да направим това.**

Ние не предявяваме претенции, че заслужаваме такъв невероятен дар. Когато хората ни питат как можем да оставаме спокойни в такива бурни времена, ние не се хвалим и не се фукаме. **Ние посочваме спокойно към Онзи, който е направил това да е възможно.** Погледът ни е вперен в Него.

Ние пеем: „Не нося нищо в ръката си. Просто се държа за Твоя кръст.“

Ние обявяваме: „Облечени единствено в Неговата праведност, безгрешни да застанем пред трона.“

Ние обясняваме: „Твоята милост научи сърцето ми да се страхува. А милостта ме освободи от страховете ми.“

Някои от нас, за разлика от Петър, никога не са поглеждали назад.

Други от нас, подобно на Петър, усетиха вятъра и се изплашиха.

Може би срещаме вятърът на гордостта: „В края на краищата, аз не съм такъв лош грешник. Виджте какво мога да направя.“

Вероятно срещаме вятърът на законичеството: „Знам, че Исус върши една част от работата, но аз трябва да свърша останалата част.“

Обаче повечето от нас срещат вятърът на съмнението: „Аз съм твърде лош, за да се отнася Бог толкова добре към мен. Аз не заслужавам такова спасение.“ **И така потъваме надолу. Дърпани от хоросана на смъртното, ние потъваме.** Задавяйки се и мятайки се, ние падаме в тъмен и влажен свят. Отваряме очите си и виждаме само чернота. Опитваме се да дишаме, но не идва никакъв въздух. Ритаме и се борим с всички сили, за да се върнем на повърхността.

С глави, едва намиращи се малко над водата, ние трябва да вземем решение.

Гордите хора питат: „Дали да спася репутацията си и да умира гордо? Или да викам за помощ и да поема ръката на Бога?“

Законниците питат: „Дали да потъна под оловната тежест на Закона? Или да изоставя правилата и каноните, и да се моля за милост?“

Съмняващите се питат: „Дали не подхранвам съмнението чрез мънкането си? Дали този път да не престана да мънкам? Дали вярата, че същият Христос, който ни е призовал да излезем от лодката, ще ме извади от водата?“

Ние знаем какво е избрал Петър. „(И когато) започна да потъва, (той) извика: „Господи, спаси ме!“ Исус веднага протегна ръката си и го хвана“ (Мат.14:30-31 – мой превод).

Знаем и за избора на друг моряк в друга буря. Въпреки, че е живял 17 века след Петър, между този моряк и Петър има няколко стряскащи прилики:

- И двамата са изкарвали прехраната си в морето.
- И двамата срещнали своя Спасител след 9-часова битка с бурята.
- И дамата срещнали Отец в страха и после го последвали във вярата.
- И двамата излезли от лодките си и станали проповедници на Истината.

Вие знаете историята на първият моряк, Петър. А сега ще ви запозная с втория, чието име е Джон.

Той плавал по моретата откакто станал на 11 години. Баща му бил капитан на английски кораб, който плавал в Средиземно море, взел го със себе си на кораба и го обучил добре за живота в кралския военен флот. Обаче въпреки получените знания, на Джон му липсвала дисциплина и той мамел кралската власт. Вървял с погрешната тълпа. Наслаждавал се на греховните моряшки пътища. Въпреки, че обучението му го направило годен да служи като офицер, поведението му станало причина той да бъде бит с камшик и понижаван в чин.

След като станал на 20 години, той отишъл в Африка, където започнал да се занимава с доходната търговия с роби. На 21 годишна възраст станал собственик и капитан на кораб за превозване на роби през Атлантическия океан. Джон се подигравал на морала и се присмивал на религията. Даже си правел шегички с книгата „Подражаване на Христос“, която накрая му помогнала да преоформи живота си. Всъщност той опозорявал тази книга само няколко часа преди ветроходният му кораб да бъде връхлетян от жестока буря.

В тази нощ вълните издигали кораба на върха на вълна, а в следващата го хвърляли в подножието на вълната. Джон се събудил и установил, че каютата му е пълна с вода. Един от двата борда на кораба бил пробит. Обикновено след такава повреда корабът потъвал на дъното само да няколко минути. Но неговият кораб бил натоварен с товар, който е по-лек от водата и поради това не потънал. През цялата нощ Джон работил с помпите. Той и другите моряци се борели да не позволят на кораба да потъне. **Но той знаел, че това е загубена кауза.** И накрая, когато надеждите му били по разнебитени, отколкото кораба, той се проснал на пропитата със солена вода палуба и започнал да се моли: „Ако по този начин няма да се спасим, тогава, Господи, имай милост към всички нас.“ **Джон не заслужавал милост, но я получил. Корабът и целият**

екипаж били спасени.

Джон никога не забравил Божията милост, изявена в този бурен ден в Атлантическия океан. Върнал се в Англия и станал плодовит поет и композитор. Вие сте пели негови песни, например тази:

„О, чудна Божия благодат за грешник като мен!
Аз бях един изгубен син, сега съм приютен,
аз бях сляп, но сега виждам.“

Търговецът на роби, който се превърнал в автор на химни се наричал Джон Нютън. Освен че бил автор на химни, той бил и мощен проповедник. В продължение на почти 50 години той разказвал в църквите историята на Спасителя, който среща вас и мен в бурята. Една-две години преди смъртта му хората започнали да го подканват да спре да проповядва, защото много бил изнемошял. Той възкликвал: „**Какво! Трябва ли старият африкански богохулник да спре, ако все още може да говори?**“

И той не спрял. Не можел да спре. Това, което започнало като молитва от страх, се превърнало в цял живот, живян с вяра. През последните си години някой го попитал за здравето му. Той признал, че силите му намалявали. Казал: „**Паметта ми почти изчезна, но си спомням две неща: аз съм велик грешник, а Исус е велик Спасител.**“ Какво повече трябва да помним вие и аз?

Две истории и две морета. Два плавателни съда в две бури. Две молитви от страх и два живота от вяра. Събра ги един Спасител – един Бог, който ще влезе в ада или в бурното море, за да протегне помагача ръка на дете, което вика за помощ.

Глава 23

Защо Бог се усмихва?

Имам една рисунка на смеещият се Исус. Тя виси на стената пред бюрото ми. Това е прекрасна рисунка. Главата му е наклонена назад, устата му е отворена. Очите му блестят. Той не просто се усмихва. Не просто се смее тихичко. Той се смее с цяло гърло. Той просто се задавя от смях.

Тази рисунка ми беше дадена от един епископален свещеник, който носи пури в джоба си и колекционира рисунки на усмихващия се Исус. Когато ми връчи този подарък, той ми обясни: „**Давам ги на всеки, който възприема Бог твърде сериозно.**“ Той добре ме беше преценил.

Аз не съм човек, който лесно си представя усмихващ се Бог. Плачещ Бог – да. Ядосан Бог – добре. Могъщ Бог – абсолютно. Но смеещ се Бог? Струва ми се твърде...твърде...различно от това, което Бог би трябвало да прави – и да бъде. **Кое то показва доколко аз знам – или не знам – за Бога.**

Какво си мисля, че е правил Той, когато е разтегнал шията на жирафа? Едно упражнение в инженерството? Какво си мисля, че е имал на ум Той, когато е казал на щрауса къде да заравя главата си? А за пещернячеството? Какво си мисля, че е правел Той, когато е проектирал сексуалният вик на маймуната? Или за осемте пипала на октопода? И какъв си представям аз, че е бил изразът на лицето Му, когато е видял първият поглед на Адам към Ева?

Дали Бог се е прозявал?

Едва ли.

Когато виждането ми се подобрява и съм в състояние да чета без изцапаните си очила, аз виждам, че чувството за хумор е може би единственият начин Бог да ни понесе толкова дълго време.

Той не се ли е усмихнал, когато Моисей се изненадал, виждайки горящ храст, който говори?

Не се ли е усмихвал Той, когато Йона се приземил на плажа и от него се стичал стомашен сок, и се разнасяла воня като от дишането на кит?

Не са ли искрели от смях очите Му, когато гледал как учениците нахранват хиляди хора с обяда на едно дете?

Мислите ли, че лицето му е било съвсем сериозно, когато говори за човек, в окоето на който има дървена греда с размери 5 x 10 см, но посочва стърготината в окоето на приятеля си?

Наистина ли си представяте, че Исус друсва деца на коляното си със сериозно лице?

Не, аз мисля, че Исус се е усмихвал. Мисля, че Той се е смял малко, гледайки хората и много – заедно с хората.

Ще обясня това с един пример.

Не знам нищо за нея. Не знам името й...миналото й...как изглежда...в кой град живее. Тя дойде от никъде и отиде никъде. Изчезна така, както се и появи - като облаче от цигарен дим.

Но какво възхитително облаче беше тя.

През двегодишният период на обучението учениците на Исус не бяха направили това, което тя

направи само за няколко мига на разговоряне с Него. Тя впечатлила Бога с вярата си. Сърцата на учениците може да са били добри. Желанието им може да е било искрено. Но тяхната вяра не накарала Бог да обърне главата си.

А нейната вяра Го накарала. Защото, въпреки че не знаем много неща за нея, ние знаем за забележителната ѝ вяра: тя впечатлила Бога с вярата си. След това нещо, всичко друго нещо, което тя някога е направила, е незначително.

Исус казал: „*Жено, голяма е твоята вяра.*“ (Мат.15:28 – мой превод).

Забележително твърдение. Особено като имаме предвид, че Бог е казал това. Богът, който може да постави на дланта си една шепа от галактиката. Онзи, който е създал Еверест като хоби. Онзи, който рисува дъгата но не върху платно, а на небето. Онзи, който може да измерва дебелината на крилете на комара с едната си ръка и да събаря планина с другата си ръка.

Човек би си помислил, че не е лесно Бог да бъде впечатлен. Но нещо в тази жена накарало очите му да заблестят и...най-вероятно...Той да се усмихне.

Матей я нарекъл „ханаанка“ и по този начин ни казва две неща. Първо, ханаанка. Външен човек. Чужденка. Ябълка, присадена към портокалово дърво. Второ, жена. Това можело да бъде и кучето от склада за отпадъци. Тя е живяла в култура, според която мястото на жената е в спалнята, или в кухнята, но не и извън дома.

Но тя се срещнала с Учителят, който се отнесъл с голямо уважение към нея. На пръв поглед това не е така. Всъщност, диалогът помежду им изглежда суров. **Не е лесно да разберете този откъс, освен ако не сте готови да допуснете, че Исус е знаел как да се усмихва.** Ако ви е трудно да приемете рисунката на смеещият се Исус, която виси на стената в кабинета ми, на вас ще ви е трудно да разберете тази история. Но ако не ви е трудно да приемете тази рисунка, ако мисълта за смеещият се Бог ви носи известно облекчение, тогава вие ще харесате следващите няколко абзаца от тази книга.

Ето моето тълкувание.

Жената е била отчаяна. Дъщерята ѝ е била обладана от демон. Ханаанката не е имала никакво право да моли Исус за каквото и да е. Тя не е еврейка. Тя не е ученик. Тя не предлага пари за нуждите на служението. Тя не дава обещания самата тя за основе собствено служение. Вие оставате с впечатлението, че тя знае добре, както всеки друг, че Исус не ѝ дължи нищо, а тя Го моли да ѝ даде всичко. Но това не я спира. Тя упорства в молбата си. „*Смили се над мен!*“ (Мат.15:22). Матей отбелязва, че в началото Исус не ѝ казва нищо. Той не отворил устата си.

Защо?

За да я изпита? Много коментатори предлагат това обяснение. Според тях Той чака да види колко сериозна е тя в своята молба. Баща ми ме караше да чакам цяла седмица от деня, в който го бях помолил за нещо до деня в който ми отговаряше. В повечето случаи аз забравях, че въобще съм го молил. **Времето има свой начин да отделя приумиците от действителните нужди.** Дали Исус прави така?

Аз имам друго мнение. Мисля си, че Той ѝ се възхищава. Мисля, че сърцето му се е зарадвало, когато за разнообразие е видяло смела вяра. Мисля си, че Той е бил освежен, когато е видял някой да го моли да направи точно това нещо, което Той дошъл на прави – да дава големи дарове на недостойните деца.

Може би най-поразителният отговор на Божия дар е нашия отказ да го приемем. Ние искаме този дар – **но да ни бъде даден според нашите условия.** Поради някаква странна причина, ние се чувстваме по-добре, ако ние го заслужим. Поради това създаваме религиозни обръчи и прескачаме през тях – превръщайки Бог в треньор, себе си в Негови домашни кученца и религията – в цирк.

Ханаанката е разбирала по-добре от нас. Тя не е имала кратко описание на професионалният си опит и способностите си. Не е претендирала, че притежава нещо по някакво наследство. Не е имала научни степени и звания. Тя е знаела само две неща: Дъщерята ѝ е била слаба, а Исус е бил силен.

Учениците са раздразнени. Докато Исус седи мълчаливо, те стават по-самодоволни. Те настояват: „Отпрати я!“ Прожекторът е насочен към Исус. Той поглежда към учениците, а после – към жената. А после идва ред на един от най-любопитните диалози в Новия Завет:

Той казва: „*Аз бях изпратен само при изгубените овце на Израел.*“

„*Господи, помогни ми!*“ (Мат.15:25)

„*Не е правилно да се взема хлябът на децата и да се хвърля на техните кучета*“ - отговаря Той.

„*Но даже кучетата ядат трохите, които падат от господарите им*“ - отговаря тя.“ (мой превод).

Дали Исус е суров? Дали е изморен? Дали е разочарован? Дали казва, че жената е куче?

Как да си обясним този диалог?

Коментаторите на Библията ни предлагат 3 различни обяснения.

Някои казват, че Исус се озовал в капан. Той не можел да помогне на жената, защото преди всичко той бил изпратен при изгубените овце на Израел. Това е подредена теология, но тя е пълна с проблеми. Един от

тях е бил случаят със самарянката край кладенеца (Йоан 4). Друг е случаят с излекуването на слугата на стотника (Лука 7:2-9). Исус вече бил помагал на езичници и е оставал верен на фокуса на мисията си. Тогава защо да не може отново да помогне сега?

Други считат, че Исус е бил суров. Кой би могъл да го обвини? Той бил уморен. Бил изминал дълъг път. Учениците твърде бавно успявали да Го следват. А тази молба била сламката, която пречупила врата на камилата. Харесва ли ви това обяснение? И на мен не ми харесва. Онзи, който е проявил състрадание към 5000 души...който е плакал за съдбата на Йерусалим...който дошъл да потърси и да спаси хората, като тази жена...не би се отнесъл толкова пренебрежително и рязко към толкова нуждаеща се жена.

Най-разпространеното обяснение е, че Исус я проверява...отново. Просто за да е сигурен, че тя е сериозна относно молбата си. Просто да провери, дали вярата ѝ е истинска. И как я проверява – като намеква, че тя е куче?

И аз не мисля, че Исус би направил такова нещо.

Ще ви предложи друго обяснение. Не е ли възможно Исус да се шегува? Не ли възможно Той и жената да участват в сатирична закачка? Това не е ли ироничен разговор, в който демонстрираната Божия милост е била извадена на показ? Не е ли възможно Исус да е бил толкова доволен, че е намерил жена, която, за да получи Неговата услуга, не предлага в замяна някаква религиозна система или не е горда с някакво наследство, поради което Той не може да устои на желанието малко да се пошегува?

Той е знаел, че може да излекува нейната дъщеря. Знаел е, че не е ограничен от никакъв план. Знаел е, че сърцето ѝ е добро. Поради което решава да изиграе една хумористична сценка с върнатата жена.

В същината си, ето какво казали те:

„Ти знаеш, че Бог се грижи само за евреите,“ - казва Той, усмихвайки се. А тя схващайки намерението Му, отговаря: „Но Твоят хляб е толкова ценен, че аз съм щастлива да ям трохите.“ В изблик на духовитост Той казва: „Никога не съм виждал такава вяра! Твоята дъщеря е излекувана.“

Тази история не ни показва един надменен Бог. **Тя обрисова Бог, който се наслаждава на искрено търсещият човек.**

Вие не се ли радвате, че Той е такъв?

Разказва се история за един случай, когато конят на Наполеон избягал от него. Един бдителен редник скочил на своя кон и втурнал след коня на генерала. Хванал го, върнал го и когато подавал юздите му на Наполеон, командирът ги взел, усмихнал се на този благосклонен редник и казал: „Благодаря ти, капитане.“ Очите на войника се разширили от това, което чул. След това се изпъчил, козирувал и отривисто казал: „Благодаря ви, господине!“ След това веднага отишъл в казарменото помещение. Взел си вещите и се преместил в помещението на офицерите. Занесъл старата си униформа на интенданта и в замяна получил униформа на капитан. Чрез думата на генерала, той от войник станал офицер. Той не спорил. Не пренебрегнал. Не се усъмнил. **Той знаел, че онзи, който има властта да направи това, го е направил.** И редникът приел това.

Ако можехме и ние да правим същото. Ако можехме и ние да имаме вярата на този редник и вярата на тази ханаанка. Ако можехме, когато Бог се усмихва и казва, че сме спасени, ние да го поздравим, да му благодарим и да заживеем като този редник, който току-що получил дар от главнокомандващият.

Ние рядко правим това. Предпочитаме да получим спасението по старомодният начин: Ние да го заслужим. Да получим милост – това означава да признаем провал, а това е стъпка, която се срамуваме да направим. **Ние се опитваме да впечатлим Бог с това, колко сме добри ние, вместо да признаем колко велик е Той. Замайваме себе си с догма, учение и доктрина.** Натоваарваме се със спазването на правила. Мислим си, че Бог ще се усмихне на нашите усилия. **Но Той не се усмихва.**

Усмивката на Бога не е предназначена за здравият турист, който се хвали, че сам е изминал целия път. Точно обратното, **усмивката на Бога е предназначена за сакатият прокажен, който моли Бог да го качи на раменете си и да го носи.**

Такъв е бил смисълът на думите на жената. Тя е знаела, че молбата ѝ е абсурдна. Но освен това е знаела, че Исус е Господ.

Думите на Даниил можеха да бъдат казани от нея: „Ние не отправяме молбите си към Теб, защото ние сме праведни, а поради Твоята огромна милост“ (Дан.9:18 – мой превод).

Тя е дошла, разчитайки на надеждата, че Исус ще отговори на молбата ѝ, основавайки се на Неговата доброта, а не на нейната кадърност.

И Той отговорил. С усмивка.

Когато си мисля за молитвите, на които Бог ми е отговорил, въпреки живота, който съм живял, аз си мисля, че Той все още се смее.

Поради това аз ще продължавам да държа рисунката му закачена на стената.

Глава 24

Жертвоготовният посетител

Ще ви опиша една сцена и после ще ви помоля да се върнем при нея в края на тази глава. Един старец върви по плаж във Флорида. Слънцето залязва като портокал на хоризонта, потъвайки в океана. Вълните се удрят в пясъка. Въздухът е пълен с мирис на солена вода. Плажът е празен. Няма вече слънце, което да привлича хората, които обичат слънчевите бани. Няма достатъчно светлина за рибарите. Поради това, освен няколкото човека, които бягат за здраве или се разхождат, господинът е сам. Той носи кофа в костеливата си ръка. Кофа със скариди. Те не са предназначени за рибата. Те са за чайките.

Той отива на един уединен пристан, украсен със с злато от лъчите на залязващото слънце. Стъпва на края на пристана. Дошло е времето за седмичният ритуал.

Той стои и чака.

Скоро небето се превръща в струпване от танцуващи точки. Вечерната тишина отстъпва пред писъка на птиците. Те изпълват небето и след това покриват пристанищните кнехтове, за които се завързват корабите. Чайките са дошли на поклонение, за да се срещнат със стареца. В продължение на около половин час господинът с рошавите вежди и приведени рамене ще стои на кея, обкръжен от чайките, докато кофата се изпразни. Но даже когато храната се свърши, неговите пернати приятели продължиха да стоят около него, все едно че бяха привлечени от нещо повече от храната. Те бяха привлечени от шапката му и се разхождаха на пристана. И всички се наслаждаваха на това, че са заедно.

Представихте ли си сцената? Сега за няколко минути престанете да мислите за нея.

„И като замина оттатък, Исус дойде при Галилейското езеро; и се качи на хълма и седеше там. И дойдоха при Него големи тълпи, които водеха със себе си куци, слепи, неми, недъгави и много други, и ги сложиха пред краката Му; и Той ги изцели. А хората бяха изумени, когато виждаха неми да говорят, недъгави да оздравяват, куци да прохождат и слепи да проглеждат. И те прославиха Бога на Израел. Исус повика учениците Си при Себе си и каза: „Жал Ми е за тези хора; те вече в продължение на три дни бяха с Мен и нямат нищо за ядене. Не искам да ги изпратя да си заминат гладни или да им прималее по пътя.““ (Мат.15: 29-32 – мой превод). Това не е денят, в който Исус нахранил 5000 човека; това е денят, когато Исус нахранил 4000 човека. Въпреки, че и в двата случая има много сходни неща, има и някои различия:

- Когато Исус нахранил 5000 човека, това са били евреи. А когато нахранил 4000 човека (плюс жените и децата), Той бил в района на Десетоградието – езически район, населен предимно с гърци.
- Когато нахранил 5000 човека, Исус го поучавал и изцелил. А когато бил с 4000 човека, в Библията не пише че те са били поучавани, а само че са били изцелявани.
- Когато бил с 5000 човека, Исус бил с тях само един следобед.
- Когато бил с 4000 човека, Исус бил с тях в продължение на 3 дни. И през тези 3 дни Той вършел най-забележителното нещо: Той ги изцелявал. *„Куци, слепи, неми, недъгави и много други“* идвали при Него. Матей пише: *„и Той ги изцели.“*

Много пъти ми се е искало авторите на Новия Завет да бяха малко по-описателни. Това място е един от многото такива случаи. *„И Той ги изцели“* е твърде кратка фраза, за да опише това, което трябва да е било изумителна гледка.

Позволете на въображението ви да се намеси. Можете ли да видите сцената? Можете ли да видите слепият съпруг, който за пръв път вижда съпругата си? Очите му се вглеждат в нейните насълзени очи, все едно че тя е кралицата на сутринта? Представете си човек, който никога не е ходил, а сега ходи! Не знаете ли, че той не иска да седне? Не знаете ли, че той тича, скача и танцува с децата?

А какво да кажем за немият, който проговаря? Можете ли да си представите как той седи край огъня късно вечерта и говори? Говори и пее всичко и всяко нещо, което някога е искал да каже или изпее.

Или за глухата жена, която сега може да чува. Как ли се е почувствала тя, когато за пръв път е чула детето ѝ да я нарече „Мамо“?

И това е продължавало 3 дни. Човек след човек. Рогозка след рогозка. Патерица след патерица. Усмивка след усмивка. В този случай въобще не се споменава, че Исус е поучавал или проповядвал, че е инструктирал или призовавал. Той само лекувал.

Матей пише: *„А хората бяха изумени, когато виждаха неми да говорят, недъгави да оздравяват, куци да прохождат и слепи да проглеждат.“* Четири хиляди изумени хора, всеки разказващ история, по-велика от другите. А сред всичко това е Исус. Няма оплакване. Няма отлагане. Няма изисквания. Просто Той се наслаждава във всяка минута.

После Матей, все още много пестелив при употребата на думите, ни дава друга фраза, за която бих

искал той да беше дал повече подробности: „*Те прославиха Богът на Израел.*“ Питам се как те са направили това? Чувствам се по-уверен за това, което не са направили, отколкото за онова, което те са направили. Уверен съм, че те не са сформирали група за хвалението и че не са им ушили някакви специални роби. Убеден съм, че те не са седели подредени в редици и всеки от тях не е гледал тила на седящите пред него.

Сериозно се съмнявам, че те са написали вероучение, в което се описва как те ще хвалят този Бог, пред който преди никога не са се покланяли. Не мога да си представя, че те са влизали в спорове за техническите подробности на хвалението.

Съмнявам се, дали те са считали, че хвалението трябва да се извършва вътре в храм. И знам, че те не са изчакали да направят това хваление, докато дойде съботния ден и тогава да го направят.

По всяка вероятност, те просто са го направили. Всеки от тях – по свой начин, според желанието на сърцето си – те просто прославили Исус. Може би някои хора са отишли и са паднали в краката на Исус. Може би някои за викали неговото име. Може би неколцина са се изкачили на билото на хълма, гледали са към небето и са се усмихнали. Мога да си представя мама и тате, стоящи мълчаливо пред Изцелителят, държейки своето ново излекувано бебе.

Мога да си представя прокажен, гледащ с възхищение към Онзи, който отнел неговия ужас. Мога да си представя навалица от хора, които се бутат и блъскат в желанието си да стигнат по-близо до Исус. Не за да искат нещо, а просто за да кажат „Благодаря.“

Може би някои хора са се опитвали да платят на Исус, но каква сума би била достатъчна? Може би в замяна на полученото, някои хора са искали да дадат свой дар, но какво би могъл да даде човек, което би изразило неговата благодарност?

Единственото, което хората можели да направят е било това, което Матей е казал, че те са направили: „*Те прославиха Богът на Израел.*“ Както и да са направили това, те са го направили. И Исус бил трогнат, толкова трогнат, че настоял, че те трябва да останат, за да се нахранят, преди да си заминат.

Без да използва думата „поклонение“, този откъс дава определението за поклонение. **Вие се покланяте, когато разбирате, че това, което ви е било дадено, е много по-голямо от онова, което вие можете да дадете. Поклонението е осъзнаването, че ако го нямаше докосването на Исус, вие все още щяхте да куцате и да изпитвате болка, да сте изпълнен с горчивина и отпаднал. Поклонението е безжизненият израз на изсъхналото лице на пътник в пустинята, когато открие, че оазисът не е мираж. Поклонението е казването „Благодаря“, което отказва да бъде заглушено.**

Опитвал съм се да опиша в едно изречение какво представлява поклонението. Ние не можем да направим това кратко описание. Не можем да направим това, така както не можем „да продаваме любов“ или „да договорим мир.“ Преклонението е доброволен акт на благодарност, предлаган от спасеният човек на Спасителят, от излекуваният на Лечителят и от освободеният – на Освободителят. И ако вие и аз можем да живеем дни наред, без да чувстваме подтика да кажем „Благодаря“ на Онзи, който ни спасява, изцелява и освобождава, тогава е добре да си спомним това, което Той е направил.

Старецът на пристана не можел да живее и една седмица, без да каже „Благодаря.“ Той се казвал Еди Рикенбейкър. Ако сте живели през октомври 1942, вие вероятно ще си спомните денят, когато беше съобщено, че той е изчезнал в морето. Той бил изпратен със задача да предаде съобщение на ген. Дъглас МакКартър. С избран екипаж на самолет В-17, наричан „Летящата крепост“, той отлетял през Тихия океан. Някъде там екипажът се изгубил, горивото свършило и самолетът паднал долу. Всичките 8 членове на екипажа се спасили на спасителни салове. Борили се с метеорологичните условия, с водата, с акулите и със слънцето. Но най-вече се борили с глада. След като изминали 8 дни, храната свършила. Нямали никакъв шанс. Нуждаели се от чудо, за да останат живи.

И чудото се случило.

След една следобедно усърдно поклонение с което се помолили на Бога, мъжете се опитали да починат. Докато Рикенбейкър дремел с шапка, която покривала лицето му, нещо кацнало на главата му. По-късно той казал, че е знаел, че това е чайка. Не е знаел как е знаел; той просто знаел. Тази чайка означавала храна...ако можел да я хване. И той я хванал. Месото ѝ било изядено, а вътрешностите ѝ били използвани като примамка за хващането на риба. **И екипажът оцелял. Какво е прaveла тази чайка на стотици мили далече от земята? Само Бог знае.**

Но каквато и да е била причината, Рикенбейкър бил благодарен. Вследствие на това, всеки петък следобед този стар капитан отивал на пристана със своята кофа, пълна със скариди и със своето сърце, пълно с благодарности.

Мъдро е и ние да правим същото. Има много общо между нас и Рикенбейкър. Ние също бяхме спасени от Жертвоготовен Посетител. **Ние също бяхме спасени от Онзи, който дойде, само Бог знае откъде. И ние, като капитана, имаме всички основания да гледаме към небето и да се покланяме.**

Глава 25

Святост в хавлия за баня

Когато вашият свят докосне Божият свят, резултатът е свят момент. Когато възвишената Божия надежда целуне вашата земна рана, този момент е свят. Този момент може да се случи в неделя по време на богослужението в църквата или в четвъртък вечерта на ледената пързалка. Може да се случи в катедрала или в метрото, край горящ храст или край хранилката за животните. Не е важно къде и кога. Важно е, че този свят момент се случва. Ежедневно. Искам сега да ви говоря за светостта на тези моменти – **да ви говоря за най-светите моменти във вашия живот.**

Не за раждането ви. Не за сватбата ви. Не за раждането на детето ви. Говоря за най-светите моменти във вашият собствен живот. Онези други моменти са специални. Те искрят с благоговение. Но сравнение с тези, те са толкова святи, колкото е хълцането.

Говоря за светият час.

Не са кръщението ви. Нито за момента на първото ви участие в Господната трапеза, или за първото ви изповядване, или за първата ви любовна среща. Знам, че тези моменти са скъпи и наистина неприкосновени, но сега имам предвид друг момент.

Той се случи тази сутрин. Веднага щом се събудихте. Там, във вашият дом. Не го ли забелязахте? Нека да възстановим сцената. Будилникът звъни. Съпругата ви побутва или съпругът ви смущава, или мама, или тате ви раздрусват. И вие се събуждате. Вече три пъти натискахте бутона за спиране на будилника и ако го натиснете за четвърти път, ще закъснеете. Вече се молихте да поспите още 5 минути...вече 5 пъти; помолете се отново и ще излеят вода върху главата ви.

Часът дойде. Слънцето изгря. И така, с пшкание и мърморене вие отхвърляте завивката от себе си и пхвате топлия си крак в студения свят. Той е последван и от неохотният му другар. Надигате се, сядате на края на леглото и гледате със затворени очи. Казвате на клепачите си да се повдигнат, но те възразяват. Разтривате ги с дланите на ръцете си и поглеждате в стаята.

(Този момент все още не е свят, но светият момент почти е тук.) Ставате. В този момент ви боли всяко нещо, което ще ви боли през деня. Все едно, че малкото човече в мозъкът ви, което отговаря за болката, трябва да провери дали свързките работят добре, преди да се отправите към банята.

„Болката в гърба?“

„Проверено.“

„Вдървен врат?“

„Проверено.“

„Болката от нараняването на коляното от футбола, когато учех в гимназията?“

„Все още боли.“

„Пърхот по главата?“

„Все още сърби.“

„Реакция на сенната хрема?“

„Кихане!“

С грациозността на бременна слоница вие тръгвате към банята. Искате ви се, ако има някакъв начин, да включите бавно осветлението в нея, но няма такъв начин. Поради това шляпвате копчето, лампата светва и мигате с очи, докато приспособите зрението си и заставате пред мивката в банята. Доближавате се до светия момент. Може да не знаете това, но току-що стъпихте на свята теракотна плочка. Вие сте във вътрешното светилище. Горящият храст на вашия свят.

Предстои да се случи най-светият момент в живота ви. Ослушайте се. Ще чуете шумът от крилето на ангелите, който сигнализира за тяхното пристигане. Мундшците на тропетите са поставени върху небесните устни. Облак от величието обкръжава голите ви крака. Небесните множества престават да се движат, когато отваряте очите си и... (Бъдете готов. Ето, той идва. Светият момент е близо.) Чинелите удрят. Тропетите отговарят в светите зали. Небесните деца се втурват по цялата вселена и разпръскват цветни листенца. Звездите танцуват. Вселената приветства. Дърветата се полюляват в хореографско хваление. И те трябва да правят това, защото детето на Царя се е събудило.

Погледнете в огледалото. Виждате светият. Не се обръщайте. **Образът в отражението гледа към вас.** Светият момент пристигна.

Знам какво си мислите. „И ти казваш, че това е „свят момент“? Ти наричаш това „съвършено“? Ти не знаеш на какво приличам аз в 6:30 сутринта.“ Да, аз не знам, но предполагам. Сплъстена коса. Намачкана пижама или спално облекло. Гурели от спането са залепнали в крайчетата на очите ви. Изпъкнал корем.

Пресъхнали устни. Подути очи. Дъх, който може да направи петно на стената. Лице, което може да изплаши куче. Вие си казвате: „Всичко друго, но не и свят. Дай ми един час и аз ще изглеждам свят. Дай ми малко кафе, малко козметика. Дай ми четка за зъби и гребен, и аз ще направя тялото си подходящо за представяне. Малко парфюм, малко одеколон. Тогава ме въведи в Светая Светих. Тогава ще накарам небето да се усмихне.“

А, но точно в това вие грешите. Вижете, **това, което прави този момент да е толкова свят, е неговата правдивост. Това, което прави сутрешният момент да е свещен е, че тогава вие изглеждате точно така, както Бог ви вижда. И когото Бог обича.**

Без никаква козметика. Без изгладена риза. Без вратовръзка. Без лачени обувки. Без бижута. Просто несресана правдивост.

Просто самият вие.

Ако хората ви обичат такъв, какъвто сте в 6:30 сутринта, едно нещо е сигурно: Те обичат самия вас. Не обичат титлата ви. Не обичат стилът ви. Не обичат постиженията ви. Те просто обичат вас самият. Един човек, на когото е било простено е написал: „Любовта покрива множество грехове“ (1Пет.4:8). **Звучи като Божията любов.**

А друг е написал: „Той направи завинаги съвършени тези, които бяха направени свети“ (Евр.10:14 – мой превод). Подчертайте думата „съвършен.“ Обърнете внимание, че тази дума не означава „по-добър,“ нито „подобряване,“ нито „растящ.“ Бог не подобрява - а прави съвършено. Той не усилва – а завършва. Какво му липсва на съвършения човек?

Сега разбирам, че има един смисъл, в който ние сме несъвършени. Ние все още грешим. Все още се препъваме. Все още правим това, което не искаме да правим. И тази част от нас е, която според този стих е направена свята. Но когато разглеждаме нашата позиция пред Бога, ние сме съвършени. **Когато гледа всеки един от нас, Той вижда човек, който е направен съвършен чрез Онзи, който е съвършен – Исус Христос.**

„Всички вие, които бяхте кръстени в Христос, с Христос сте се облекли“ (Гал.3:27 – мой превод). Тази сутрин аз се „облякох“ с дрехи, за да скрия несъвършенствата, които предпочитам да не показвам. Когато ме видите напълно облечен, вие не можете да видите моите бенки, белези от наранявания или отоци. Те са скрити.

Когато изберем да бъдем кръстени (*Коментар: Грешка е да си мислим, че ние „СЕ кръщаваме“ или че ние „СЕ спасяваме.“ Ние СМЕ кръщавани и СМЕ спасени. Ние СМЕ получателите, а не изпълнителите. Христос е изпълнителят, а ние само получаване тези неща така, както просягът получава дарение. Д.Пр.*), както като стил на живот, така и като символ в Христос, се случва същото прикриване. Греховете и грешките ни се изгубват под яркият блясък на Неговото облекло. „Защото вие умряхте и животът ви сега е скрит с Христос в Бога“ (Кол.3:3 – мой превод). Моля ви, не пропускайте да забележите влиянието на този стих. Когато Бог ни вижда, Той вижда и Христос. **Той вижда Неговото съвършенство! Не съвършенството, спечелено от нас, а съвършенството, което е платено от Него.**

За момент размишлявайте над тези думи: „Бог направи Онзи, който нямаше никакъв грях, да бъде грях заради нас, за да можем в Него ние да станем праведност на Бога“ (2Кор.5:21 – мой превод)

А сега прочетете същия стих, така както е в превода на Библията, направен от Филипс: „Защото Бог накара Христос, който Самият не знаеше нищо за греха, всъщност да бъде грях заради нашата изгода, с цел в Христос ние да можем да бъдем направени добри с добротата на Бога.“ **Обърнете внимание на последните три думи „добротата на Бога.“ Добротата на Бога е ваша доброта.**

Вие сте абсолютното съвършенство. Без никакъв недостатък. Без дефекти или грешки. Чист. Нямащ равен на себе си. Неопетнен. Несравним. Девствено чист. Незаслужено, но въпреки това неограничено съвършен. Не е чудно, че небесата се възхищават, когато вие се събуждате. Шедьовърът се събуди Звездите шепнат: „Тихо, погледнете чудото на това дете.“ Ангелите ахват: „Боже мой, какъв феномен е създал Бог.“ Така че, докато вие пъшкате, вечността ахва от възхищение. Докато вие се препъвате, ангелите са възхитени.

Това, което виждате в огледалото като сутришно бедствие, всъщност е сутришно чудо. Святост в хавлия за баня.

Продължавате и се обличате. Продължавате и си поставяте пръстените, обръсвате си мустаците, вчесвате си косата и прикривате бенките. Правете го за себе си. Правете го заради собствения си образ. Правете го, за да запазите работното си място. Правете го заради тези, които ще седят зад вас. **Но не го правете заради Бога.**

Той вече ви е видял такива, какъвто всъщност сте вие. **И в неговата книга вие сте перфектни.**

Глава 26

Изборът.

„Защо аз искам да правя лошото?“ - попита ме дъщеря ми и така без да знае, зададе въпросът, който задават мнозина търсачи на истината. „Защо върша това нещо, което мразя! Какъв е този неграмотник, който бърбори вътре в мен?“ Или задават може би по-фундаменталният въпрос: „Ако грехът ме отделя от Бога, защо Бог не ме отдели от греха. Защо не ме лиши от възможността да върша грях?“

За да отговоря на този въпрос, позволете ми да започна от началото.

Нека да отидем в Райската градина и да видим семенцето, което едновременно благославя и проклина. Нека да видим защо Бог дава на човека...изборът. Зад всичко това е изборът. Съзнателното решение. Информираното действие. Той не трябваше да направи това. Но той избра да го направи. Той знаеше каква е цената, която ще трябва да плати. Той разбираше изводите. Той беше наясно с последствията.

Ние не знаем, кога Той реши да направи това. Не можем да знаем. Не просто, защото не сме били там, а защото тогава времето не е било там. Когато Той е направил това времето не е съществувало. Не просто не е имало утре, вчера или следващия път. Защото тогава време изобщо е нямало. Ние не знаем кога Той е размишлявал да създаде изборът. Но ние знаем, че Той го е създал. Той не е бил принуден да го създаде. Той е избрал да го създаде.

„В началото Бог сътвори...“ Историята е започнала с едно решение. Съществуването стана измеримо. От нищото дойде светлина. От светлината дойде денят. После дойде небето...и земята. А на тази земя Могъща ръка започна да работи. Бяха създадени каньони. Бяха изкопани океани. От равнините бяха издигнати планини. Бяха разхвърляни звезди. Вселена заблещукала. Нашето слънце стана едно от милионите слънца. Галактиката ни се превърна в една от хилядите галактики. Планетите невидимо бяха привързани към слънцата, движещи се с бясна скорост през космоса.

Звездите пламтели с горещина, която би могла за секунди да разтопи нашата планета. Ръката, сътворила всичко това, е била могъща. Бог е могъщ. А с тази мощ Той създавал. Така естествено, както птичката пее и рибата плува, Той създавал. Така както художникът не може да не рисува и бегачът не може да не бяга. Така и Той не можел да не създава.

Той бил Създателят. Той изцяло бил Създателят. Неуморен мечтател и проектант. От тезгяха на Вечният Майстор идвал неподражаем разкош. Още преди да е имало човек да го види, Неговото творение било бремно с чудо. Цветята не просто растели, те цъфтели. Пиленцата не просто растели; те започнали да мътят. Съомгите не просто плувала; те скачали.

За шаблонното и досадното няма място в Неговата вселена. Той трябва да я е обичал. Създателите се наслаждават да създават. Сигурен съм, че Неговите заповеди са били възхитителни! „Хипопотаме, ти няма да вървиш, ти ще се клатушкаш!“; „Хиено, лаенето ти е твърде просто. Нека да ти покажа как да лаеш!“; „Миеща мечко, аз съм ти направил маска!“; „Ела тук, жирафе, нека малко да ти разтегна шията.“

И т.н и т.н., Той продължавал по същия начин, давайки на облаците тяхната пухкава форма. Давайки синия цвят на океана. Давайки на дърветата люлеенето. Давайки на жабите тяхното подскачане и крякане. Могъществото се оженва за съзидателността и се ражда сътвореното. Той е бил могъщ и съзидателен. И Той е бил любов. Даже по-голяма от Неговата мощ и по-дълбока от Неговата съзидателност, е била една Негова всепогълщаща характерна черта: Любовта.

Водата трябва да е мокра. Огънят трябва да е горещ. Не можете да отнемете мокротата от водата и въпреки това тя да продължи да е вода. Не можете да отнемете горещината на огъня и въпреки това той да продължи да е огън. По същият начин, вие не можете да отнемете любовта от Онзи, който е живял преди времето да го е имало и Той въпреки това да съществува. Защото Той е бил...и е...Любов.

Изследвайте дълбоко вътре в Него. Проверете всяко местенце. Търсете във всяко ъгълче. Навсякъде ще намерите само любов. Идете при началото на вземането на всяко решение, което Той е взел и ще намерите любовта. Идете до края на всяка история, която Той е разказал и ще я видите. Любовта. Няма горчивина. Няма зло. Няма грубост. Просто любов. Безупречна любов. Страстна любов. Необятна и чиста любов. Той е любов.

В резултат от това, слонът има хобот, с който да пие. Котенцето има майка, от която да бозае. Птицата има гнездо, в което да спи. Същият Бог, който е достатъчно мощен, за да изкопае каньон, е достатъчно внимателен и прецизен, за да постави косъмчета по крачетата на мухата, за да ги запазват топли. Същата сила, която осигурява симетрията в движението на планетите, отвежда новороденото бебе на кенгуруто до торбата на майка му, преди тя да е разбрала, че то се е родило.

И понеже е такъв, какъвто е, Той е направил това, което е направил.

Той е създал Раят. Безгрешното светилище. Небето преди страхът. Домът, преди там да е имало човешки обитател. Там времето не съществува. Там смъртта не съществува. Там болка не съществува. Това е дар, построен от Бога за Неговото върховно творение. И когато стигнал до края, Той знаел, че сътвореното „е много добро.“ **Но това не било достатъчно.**

Неговата най-велика работа не била завършена. Имало нужда от окончателният шедьовър, преди той да спре. Погледнете към каньоните, за да видите великолепието на Създателят. Докоснете цветята и вижте тяхната изтънченост. Чуйте гръмотевицата и усетете нейната сила. Но се и вгледайте в това – в зенита – и в свидетелството на всички дървета...и на много други неща.

Представете си заедно с мен какво може да се е случило в този ден. Той поставял черпаци глина един след друг, докато на земята се появила една безжизнена форма. Всички обитатели на Райската градина се спрели, за да наблюдават събитието. Ястребите кръжели. Жирафите протягали шии. Дърветата се навеждали. Пеперудите кацнали на цветчетата и гледали. Бог казал: „Природо, ти ще ме обичаш. Аз съм те направил да си такава. Вселено, ти ще ми се подчиняваш. Защото аз съм те проектирал да правиш това. Небе, ти ще отразяваш Моята слава, защото Аз към те създал да правиш това. **Но този тук ще бъде като мен. Този тук ще бъде способен да избира.**“ Всички мълчали, когато Създателят се пресегнал към Себе си и взел нещо, все още невидимо. Едно семенце. „То се нарича „избор.“ Семенцето на избора.“ Творението стояло мълчаливо и гледало към безжизнената форма. Един ангел проговорил: „Но какво ще стане, ако...“ Създателят довършил изречението: „Какво ще стане, ако той избере да не обича? Ела, ще ти покажа.“ Неограничени от настоящето, Бог и ангелът влезли в царството на бъдещето.

„Виж там плодът на семето на избора, както сладкият, така и горчивият.“ Ангелът ахнал поради това, което видял. Естествена любов. Доброволна вяност. Избрана нежност, деликатност и топлина. Той никога не бил виждал такива неща. Той усетил любовта на хората като Адам. Чул радостта на Ева и на дъщерите ѝ. Видял споделянето на храната и на житейските товари. Погълнал милостта и се удивлявал над нейната топлина. „Господи мой, небето не е виждало такава красота. Наистина, това е Твоето най-велико творение.“

„Но ти си видял само сладкия плод. А сега виж и горчивият.“ Воня обгърнала и двамата. Ангелът се обърнал ужасено и казал: „Какво е това?“ Създателят отговорил само с една дума: **„Егоизъм.“** Ангелът станал безмълвен, докато двамата преминавали през вековете на антипатията. Той никога не бил виждал такава мръсотия. Морално пропаднали сърца. Не спазени обещания. Забравена вяност. Деца на създанието, които се скитат слепи в самотни лабиринти.

„Това ли е резултатът от избора?“ - попитал ангелът.

„Да.“

„Те ще те забравят ли?“

„Да.“

„Те ще те отхвърлят ли?“

„Да.“

„Те никога ли няма да се върнат?“

„Някои ще се върнат. Повечето – няма да се върнат.“

„Какво ще е нужно, за да ги накара да чуят?“

Създателят продължи да върви във времето, все по-далече и по-далече в бъдещето, докато стигна до едно дърво. Дърво, което щяло да бъде обработено и превърнато в детска люлка. Даже тогава Той можал да усети миризмата на сено, която щеше да Го обкръжава.

С друга стъпка в бъдещето, той се спря пред друго дърво. То стоеше самотно, здрав владетел на един гол хълм. Дънерът му беше дебел и дървото беше здраво. Скоро то щеше да бъде отсечено и одялано. След това щеше да бъде набучено в каменистата издатина на друг хълм. И скоро Той щеше да бъде разпънат на него. Той усети как дървото ще протрива гърба му, въпреки че Той все още не го беше понесъл.

„Ще отидеш ли там, долу?“ - попита ангелът.

„Да, ще отида.“

„Няма ли друг начин?“

„Няма.“

„Нямаше ли да е по-лесно да не беше посявал това семенце? Нямаше ли да е по-лесно да не беше давал правото на избор?“

Създателят каза бавно: **„Щеше да е по-лесно, но да отнема избора, означава да отнема любовта!“**

Той огледа хълма и си представи сцената. Три фигури висят на три кръста. Ръцете им са разперени. Главите им са клюмнали напред. Те стенат заедно с вятъра. Мъже, облечени във войнишки дрехи седят на земята близо до триото. Те играят някакви игри в мръсотията и се смеят.

Мъже, облечени в религиозни одежди стоят встрани. Те се усмихват. Арогантно и наперено. Убивайки този фалшив бог, те си мислеха, че бяха защитили Бога. Опечалени жени се спотайват в основите на хълма.

Безмълвни. С насълзени лица. Със сведени надолу очи. Едната прегърна другата и се опита да я отведе надалече. Тя не искаше да тръгне и казваше меко: „Аз ще стоя. Аз ще стоя.“ Цялото небе се изправи да се сражава. Цялата природа се изправи да спасява. Цялата вечност зае позиция да закриля. Но Създателят на произнесе никаква заповед.

„Това трябва да бъде направено...“ - каза Той и се оттегли.

Но когато се връщаше назад във времето, Той чу викът, който Самият Той един ден щеше да изкрещи: „*Боже Мой, Боже Мой, защо си Ме изоставил?*“ (Мат.27:46 – мой превод). Той потръпна при вида на бъдещата агония.

Ангелът отново заговори: „Щеше да е по-малко болезнено...“ Създателят го прекъсна меко. „**Но това нямаше да бъде любов.**“ Те отново влязоха в Райската градина. Създателят погледна искрено към глиненото създание. Мусон на любовта се надигна вътре в Него. Той беше умрял за създанието още преди да го беше направил. Бог се наведе над скулптурното лице и вдъхна в него. Прах се посипа от устните на новия човек. Гърдите му се издигнаха, начупвайки на парченца червената глина. Бузите му се превърнаха в плът. Пръст се помести и едното му око се отвори. Но още по-невероятно отколкото движението на плътта беше вълнението на духът. Онези, които можаха да видят невиджданото, ахнаха.

Може би вятърът пръв каза това. Може би това, което вида звездата в този момент, я накара да премигне още веднъж. А може би беше оставено на един ангел да прошепне: „Това изглежда като...прилича толкова много... това е Той!“ Ангелът не говореше за лицето, за външните черти или за тялото. Той гледаше вътре – в душата.

„Тя е вечна“ - ахна друг.

Вътре в човека, Бог е поставил божествено семенце. Семенце от Самия Него. Могъщият Бог беше създал най-мощното създание на земята. **Създателят беше създал не създание, а друг създател.**

И Онзи, който беше избрал да обича, беше създал човека, който в отговор на това би могъл да обича. Сега това е нашият избор.

Глава 27

Хванати сте със свалени гащи, но с вдигната глава

Стив Лайън ще бъде запомнен като играчът (*Коментар: бейзболист. Д.Пр.*), който си свали гащите. Той можеше да бъде запомнен като отличен защитник...като играчът, който играеше на всеки пост в отбора на „Чикаго Уаит Сокс“...като любимецът на запалняковците. Той можеше да бъде запомнен като играч със забележителни способности.

Но той не беше запомнен с тези неща. Той ще бъде запомнен като играчът, който си свали гащите на 16.07.1990. „Чикаго Уаит Сокс“ играеха с „Тигрите“ в Детройт. Лайън удари топката и се втурна към първа база. Той знаеше, че ще му бъде много трудно да стигне до нея по нормалния начин и в последният момент той се хвърли с плонж, и успя безопасно да се приземи там. Питчерът на „Тигрите“ протестира, че това не е според правилата. Той и съдията влязоха в словесен двубой, в който се намеси и Лайън, за да каже мнението си. Погълнат от играта и от спора, Лайън усетил, че мръсна течност потича надолу в гащите му. Без да губи нито миг, той свали надолу долнището на екипа си, избърса течността и...ууу...ааа... - 20000 зрители на стадиона останаха с отворени уста от удивление.

И, както можете да си представите, започнаха шегите и подигравките. Жените, които подкрепяха „Чикаго Уаит Сокс“ размахаха доларови банкноти, когато той се върна на терена. Коментатор написа в един вестник: „Никой до сега не си е свалил гащите на терена. Нито Уоли Муун, нито Блю Моон Одом, нито даже Хейни Менюш.“ Само в рамките на 24 часа от „разголването“, той получи повече медийно време, отколкото беше получавал през цялата си кариера: 7 интервюта на живо по телевизията и около 20 интервюта по радиостанциите. Лайън каза: „Ние имахме този питчър, Мелидо Перез, който по-рано през този месец „успя“ в продължение на цял гейм нито веднъж да удари топката и аз ви гарантирам, че телевизията не му предоставиха възможността да има даже 2 интервюта след това. А аз си събух гащите и получих 7 интервюта. Има нещо доста едностранчиво относно клоуните в тази игра.“

Имахме късмет, че Стив беше обул и други долни гащи под бейзболните си гащи. Ако не беше така, играта щеше да бъде обозначена със знака, че е неподходяща за гледане от лица под 18 години. Дотук със шегите. Аз не познавам Стив Лайън. Не съм привърженик на „Чикаго Уаит Сокс.“ Нито пък харесвам мъжете, които си свалят гащите пред публиката. Но мисля, че Стив Лайън заслужава една усмивка.

Мисля си, че всеки, който плонжира, за да достигне „първа база“ заслужава усмивка. Колко много

играчи сте виждали да тичат към финалната линия на живота си, загрижени повече да свършат работата, която им е възложена, отколкото да запазят здрави вратовете си? **Колко често виждате хора, които се гмурват с главата напред във вършенето на нещо?**

Твърде рядко, нали? Но когато видим...когато видим решителен човек, който пренебрегва предпазливостта и поема някакви рискове...ето, това е човекът, който заслужава да бъде потупан... по гърба.

Иначе казано, тук говорим за всички хора по света, които приличат на Стив Лайън. Тук говорим за „Чудесата“, група певци от Мемфис, Тенеси, съставена от хора с умствени увреждания и със здрави сърца. **Просто вижте, след като ги чуете как пеят, дали ще продължите да изпитвате съжаление към себе си.**

Тук говорим за героят от маратона в Сан Франциско, който пресече финалната линия, без да я забележи. (Той беше спял.)

Тук говорим за жената, чийто съпруг я изостави с дом, пълен с деца, за които тя трябва да се грижи и да отгледа, и със сметки за разходите, които трябва да плаща, но която, по някакъв начин всяка неделя ми казва, че Бог никога не е бил по-близо до нея.

Тук говорим за самотен баща на две дъщери, които се научи да сплита косите им.

Тук говорим за дядовци и баби, които отново се върнаха на работа, за да отгледат децата, които техните деца не можаха да отгледат.

Тук говорим за приемни родители, които се грижиха достатъчно дълго за едно дете, за да може то да грабне сърцата им – а после го върнаха на биологичните му родители.

Тук говорим за момиче, на което всички казваха да абортира бебето си, но тя избра да го запази.

Тук говорим за доктор, който лекува безплатно повече от половината от пациентите си.

Тук говорим за мъж, който е бил пристрастен към хероина, а сега е мисионер.

Тук говорим за ръководител в бизнеса, който всеки вторник в 5:30 сутринта е домакин на група, която се събира за изучаване на Библията и за молитва.

Тук говорим за всички вас, безразсъдни хора, които сте влюбени в живота и в Бога, и стоите на първа база, защото сте платили цена за да бъдете там.

Какво ще стане, ако забравите за желанието да бъдете харесвани от тълпата и бъдете хванати със свалени гащи?

В края на краищата, вие играете бейзбол в професионалната лига.

Повечето от нас не са даже във вашата лига.

Глава 28

Лимонада и милост

„Лимонада – цена 5 цента.“

В тази обява буквата „и“ е по-голяма от буквата „л“, а буквата „м“ е написана с главна буква; всичките останали букви са смалени. Последните две букви „да“ в думата лимонада са силно наклонени надолу, защото на художника на обявата не му е останало достатъчно място да ги напише както трябва. Норман Рокуел (*Коментар: Прочут американски художник и илюстратор. Д.Пр.*) би харесал тази обява.

Две момиченца седят на тротоара на малки столчета зад малка масичка. Шестгодишната е касиерка. Тя гледа в една пластмасова купичка, в която има дребни монети за връщане на ресто. Четиригодишната е келнерка. Тя поднася леда. Налива лимонадата и подрежда, отново и отново, книжните чаши.

Зад тях, седнал на тревата, е Тате. Облегнал се е на едно дъбово дърво и се усмихва, докато гледа навлизането на дъщерите му в света на капитализма. Бизнесът беше стабилен. Потокът от клиенти в съботния следобед почти беше изпразнил каната с лимонадата. Дъното на пластмасовата купичка с монетите на касиерката беше покрито с монети на стойност 35 цента. С изключение на няколко разливания, обслужването беше изключително. Нямаше никакви рекламации. Имаше много похвали.

Въпреки това, част от успеха се дължеше на маркетинговата стратегия. Докато дъщерите ми изработваха надписа, аз се обадох по телефона на няколко съседски семейства и ги поканих на голямото откриване на нашия щанд за лимонада. Досега всички наши клиенти бяха донякъде пристрастни.

Аз бях горд от постижението. Облегнах се назад на дървото. Затворих си очите. Включих радиото, което бях донесъл и слушах директно предаване на един бейзболен мач.

И тогава чух непознат глас. „Моля, дайте ми една чаша лимонада.“ Отворих си очите. Беше клиент. Истински клиент. Непоканен съсед, който минаваше покрай нас с колата си, видя надписа, спря се и поръча една чаша. „Ох,“ помислих си аз, „нашето обслужване ще бъде подложено на изпитание.“

Четиригодишната Андрея отвори кутията с леда, погледна в нея и се обърна назад към мен: „Тате,

нямаме лед.“ Клиентът я чу и каза: „Благодаря. Ще я взема топла.“ Андрея взе каната и наля. От нея просълзи тънка струйка захарен сироп. „Тате, останала е само много малко лимонада.“

Клиентът ни отново проговори: „Това е добре. Аз не искам много.“

Аз тихо промърморих на себе си: „Надявам се, че обичате лимонадата да е сладка.“

Андрея му подаде чашата, а той и подаде 1 долар. Тя го даде на Джена. Джена се обърна към мен. „Тате, какво трябва да направя?“ (Ние не бяхме се научили да работим с толкова големи банкноти.) Аз бръкнах в джобовете си; те бяха празни.

Започнах да се извинявам: „Ох, ние нямаме никакви...“

Усмиввайки се, той каза: „Няма проблем. Задръжте рестото.“ Аз се усмихнах глуповато. Той благодари на момичетата. Каза им, че вършат прекрасна работа. После се качи обратно в колата си и замина. Помислих си: „Чудесна сделка.“ Ние му дадохме топла и непълна чаша със сироп от лимонада, а той ни похвали и ни даде 20 пъти повече, отколкото струваше.

Аз бях започнал да уча момичетата на правилата на свободната търговия, а накрая както те, така и аз получихме урок за милостта. **Защото цялата теология, която ние, проповедниците, проповядваме за Божията милост, беше демонстрирана от този непознат по-добре от казаното и в най-добрите проповеди.**

Може би историята за непознатият, който донесе милост на нашата улица, е добър начин за завършване на тази книга. Защото тази история е историята на всеки от нас..

Защото всеки от нас е виждал как ледът ни се разтопява под лъчите на юлското слънце. Кой не се е опитвал да служи по най-добрия начин, само за да установи, че най-доброто вече се е свършило и че каната трябва да бъде напълнена отново. **И няма жив човек, който да не се е чудил какво прави Бог, когато това, което обещаваме и онова което наистина правим, почти не се приличат.**

Щандовете за продаване на лимонада и живият живот могат да бъдат високо рискови начинания, ако я нямаше появата на милостиви непознати на нашите улици. Но, благодаря на Бога, че те идват.

И благодаря на Бога, че Той дойде.

Защото не беше ли Бог този непознат, който стана наш приятел, след като поглеждайки отмина утайките и отпадъците, и влезе в сърцата ни. И не сме ли ние много повече удивени, отколкото са изненаданите деца, че получаваме 20 пъти, а всъщност и милион пъти повече от това, за което сме се молили?

Следващият път, когато вашето спокойствие се превърне в хаос, помислете за това. Когато следващият път се озове в ураган и не можете да видите Бог на хоризонта, замислете се за този щанд за продаване на лимонада. И ако вървенето по водата се превърне в потъване в дълбокото, както е станало с Петър, погледнете нагоре и вижте...

Благ Непознат може би донася милост във вашата улица...във вашия живот.

Заклучение

Аз просто направих това, което направихте и вие. Прочетох тази книга. Утре тя ще бъде изпратена по пощата. Сега е опакована и е на бюрото ми, а етикетът е напечатан. Редакторите и техните червени писалки я очакват. Очакват я и печатарите и печатарските им преси. Но аз все още не бях готов да я изпратя. Поради това седях на дивана с чаша кафе и маркер в ръката си, отпихах от кафето, четях я и...с благодарност се усмихвах.

Хареса ми. Може би това ще ви изненада. Може би ще си кажете, че всеки автор харесва това, което тя или той е написал. Предполагам, че те би трябвало да се чувстват така и това е нормално. Но аз винаги имам този спотайващ се страх, че когато цялата работа е свършена, мога да седна, да прочета това, което съм написал и...да остроумнича.

Но съм доволен, че не направих това.

Докато я четях, се усмихвах на сполучливите места и се чувствах добре на други места. Беше добре отново да посетя морския бряг и да наблюдавам как търпеливият Майстор вълнува хората. Забавно ми беше да чета за срещата с жената в самолета, която ме накара да променя гледната си точка. Добре ми стана, докато четях за загубената контактна леща и за възстановяване на виждането ми, за изгубения екипаж на самолета на Рикенбейкър и за мистериозната чайка, за историята за невъзможната стъбла и за безименният дърводелец.

Добре е да ни бъде напомняно, отново и отново, че това пътуване е кратко. Че Исус знае как се чувствам аз и описанието, че Той се е изкачил на хълма и после е вървял през бурята ме убеждава в това.

Добре ми беше да чуж Божията нежна гръмотевица. Надявам се, че и на вас ще ви бъде добре. Благодаря ви, че прочетохте книгата ми. Разбирам, че за да направите това, вие й посветихте време и пари.

Надявам се, че си е заслужавало.

Надявам се, ме никога няма да забравите последният Закон на морския фар: Гледайте на живота като на пътуване с ветроходен кораб. Наслаждавайте се на гледката. Разгледайте кораба. Сприятелете се с капитана. Ловете риба понякога. А после слезте от кораба, когато се приберете у дома.

Приятно плаване!

Списък на преведените от мен книги или подобрани мисли на велики хора, които мога да ви изпратя безплатно по електронната поща в PDF формат

1. Аз бях съвършен – Джордж Найт
2. Аз и моята голяма уста - Джойс Майер
3. Бог ще ви преведе през изпитанията – Макс Лукадо
4. Бракът - не само да оцелява, но и да процъфтява – Суиндъл
5. В окото на бурята – Макс Лукадо
6. Въпроси и отговори - 622 въпроси и отговори на библейски теми - Едуард Фюдж
7. Глад за разбиране - Калвин Милър
8. Да се срещнем в библиотеката – Суиндъл
9. Давид – Суиндъл
10. Да обичаме Бога – от Чарлз Колсън
11. Добрата новина за безпокойството - Уилям Бекъс
12. Добрият живот – Чарлз Колсън и Харолд Фикет
13. Естир – Суиндъл
14. Живот, който винаги сте искали - Джон Ортберг
15. Здравото семейство – Суиндъл
16. Изненадани от Библията – проф. Райт
17. Илия – Суиндъл
18. Йов - Суиндъл
19. Йосиф – Суиндъл
20. Как трябва да живеем сега - Чарлз Колсън
21. Когато Бог прошепне твоето име - Макс Лукадо
22. Кой е прав - Бог или Дарвин - Кели Сегрейвс
23. Милост, повече отколкото заслужаваме - Макс Лукадо
24. Мир с Бога - Били Греам
25. Моисей – Суиндъл
26. Молитвата на Явис - Брус Уилкинсън
27. Мъжки разговор – Суиндъл
28. Намиране на мир в житейските бури – Чарлз Суиндъл
29. Нещо повече - Катрин Маршал
30. Основи на християнството - Джон Стот
31. Обикновено християнство – К. С. Луис

32. Отговори на житейските проблеми – Били Греам
33. Павел – Суиндъл
34. Победа в Христос - Чарлз Трюмул
35. Победата на разума – проф. Родни Старк
36. Посланието на Проповедта на планината - Джон Стот
37. Преведени проповеди от различни автори - общо 271 бр.
38. Проповеди от Бил Букнайт - 24 бр.
39. 39. Проповеди от Виктор Шепърд - 255 бр.
40. Проповеди от Кърк Ниили - 178 бр.
41. Проповеди от Макс Лукадо - 20 бр.
42. Проповеди от Спържън - 28 бр.
43. Просто християнин – проф. Райт
44. Религиозна класика – христоматия
45. Роден отново – Чарлз Колсън
46. Свободни в Христос - Сесил Хуук
47. Силата на Бога да променя живота ви – Рик Уорън
48. Страданието, успехът и Денят на спасението – Едуард Фюдж
49. Стремеж към почтен характер и християнски живот - подбрани мисли
50. Тайните на лозата - Брус Уилкинсън
51. Тайната на щастието – Били Греам
52. Той е там и Той не мълчи - Франсис Шейфър
53. Управлявайте чувствата си - Джойс Майер
54. Цар Давид - Дейвид Пиърс
55. Целенасочената църква - Рик Уорън
56. Целенасочен живот – Рик Уорън
57. Цената на ученичеството - Дитрих Бонхофер